

kai täs vielä yhen ehti...

Ison Kirjan Pojan paluu

Marko Aho – Pekka Myllykoski – Antero Gustafsson

***Päivitetty toinen painos vuonna 2010 ilmestyneestä kirjasta
Mihis me jäätiinkään? – Ison Kirjan Poika***

ISBN 978-952-93-9137-0

*Kuvat: Marko Aho ja Antero Gustafsson,
sekä Tapsa Kojo (s. 6) ja Matias Aho (s. 39)
Välituntirunot: Antero Gustafsson*

Maaseutumusiikki.fi

KAI TÄS VIELÄ YHEN EHTII...

Otsikon lausahduksen kuulin verrattain usein Pekka Myllykosken suusta. Se oli sävyltään enemmän toteamus kuin kysymys. Monet yhdet me myös vuosien saatossa ehdimme. Niiden seurauksena tosin myöhästyimme yleensä jostakin, mutta mitäpä siitä.

Mieleeni muistuu eräskin lauantai, kun menin Pekka kyydissäni Pub Kuja-kolliin hakemaan edellisen illan jäljiltä soittokamoja. Muun bändin kanssa sovittu seuraavalle keikalle lähtöaika oli jo lähellä – saattoi se olla jo takanapäinkin – kun kuulin tuon tutuksi käyneen lausahduksen.

Tokihan sitä sen verran ehti. Tuopin ja kahvikupin saatuaamme – voitte arvata kumpi otti kumman – istahdimme toviksi pöytään. Laitoin soittokuomille tekstarit myöhästymisestä ja rupattelimme niitä näitä. Olimme jotakuinkin huikan päässä lähtemisestä, kun baarissa ilmoitettiin alkavaksi pubivisa. Aikataulu heittikin sitten heti kerrasta kunnolla häränpyllyä. Matkaan päästiin tietokilpailun ja kahden palkintotuopin jälkeen tukevasti myöhässä, mutta ehdimmepä taas jokusenkin yhden!

Tämän kirjan runkona oleva *Mihis me jäätiinkään? - Ison Kirjan Poika* ilmestyi vuonna 2010. Varovaisen maltillinen painos myytiin loppuun rivakasti. Pekka lisäsi tehokkaasti menekkiä omilla toimillaankin. Palatessaan Järvenpäässä pi-

detyistä julkaisubileistä Helsinkiin hän onnistui hukkaamaan muovikassillisen uunituoreita kirjoja.

Tasaisin väliajoin Ison Kirjan Pojasta on kyselty uutta painosta. Tasaisin väliajoin olen myös suunnitellut päivitetyn version tekemistä. Yhtä lailla Ison Kirjan Pojan paluu kuin kostokin on kummitellut mielessä. On todellinen harmi, että ideat jäivät kerta toisensa jälkeen ryhtymistä vaille valmiiseen tilaan. Esimerkiksi uskomuksia ja tiedettä rinnakkain käsittelevän *Kantritohtorin krapulakirjan* suunnittelu saatiin jonkin jemmarisession kylkiäisenä lupaavasti alulle. Kun toimeen piti tarttua, niin Pekka ei raistuttuaan kokenutkaan olevansa uskottava kankkuskirjailija.

Viimeisen kerran puhuimme päivittämisestä keväällä 2017. Syöpä oli kuitenkin suunnitelmiamme nopeampi. Vain vähän ennen liian varhaista kuolemaansa Pekka tokaisi, että ei kai kaikkien meidän kirjojen tarvitsekaan koostua höpötyksestä. Luulen hänen tienneen itsekin, että kyllä tarvitsee. Se *höpötyks* oli tässä tapauksessa keskimääräistä mielenkiintoisempaa, koska se oli täynnä yllätyksiä. Sivulatuja ja huteriakaan aasinsiltoja ei arkailtu kulkea.

Pekka luki jatkuvasti kaiken mitä käsiinsä sai, oli tavattoman kiinnostunut mitä moninaisimmista asioista ja näytti muistavan kaiken lukemansa. Hän uppoutui kulloinkin käsillä olleen kirjan pariin ja tarinan vietäväksi. Tästä hauska esimerkki on se kun *Mihis me jäätiinkään?* ilmestyi. Hain viimeinkinaisesti valmistuneet kirjat helsinkiläispainosta ja noukin samalla Pekan kyytiini. Illalla odotti kirjan julkaisukeikka Tampereella. Pekka lueskeli takapenkillä tuotapikaa julkaistuvaa nidettä, pärskähti tämän tästä nauramaan ja luki minulle parhaita kohtia ääneen. En tohtinut latistaa riemua muistuttamalla, että hän lukee omia juttujaan, jotka minä olen ylös kirjannut ja osaan siksi ulkoa.

Pekan kuoleman jälkeen kirjan uutta painosta koskevat kyselyt lisääntyivät merkittävästi. Taivuin viimein ryhtymään toimeen. Edellisen painoksen tulojen turvin julkaistiin Kari Peitsamo & Straight Pervertsin levy *The Unparalleled Adventures Of One Hans Pfaall*. Myös tällä kertaa olisi vakaa aikomus ohjata

tuotto hyväntekeväisyyteen, kuitenkin johonkin yleishyödyllisempään kohteeseen – vaikka Pekan lausahdusta seuraten rahattomille muusikoille...

Saman materiaalin uudelleen painamista en pitänyt mielekkäänä, vaan halusin hieman päivittää kokonaisuutta. Tähän uuteen kirjaan lisäsin muun muassa vuonna 2002 ilmestyneessä ja niin ikään loppuunmyydyssä *Mikko Saa Relaa!* -kirjassamme olleen Pekan kertoman lyhykäisen Freukkarihistoriikin.

Haastattelunauhoilta poimin joitain lisäyksiä ja sijoittelin niitä mausteeksi pitkin matkaa. Niin ikään Pekan kanssa kirjoittamani ja Arto Pajukallion säveltämän ”Delfiini (aavan meren tällä puolen)” -kappaleen sanat ja esittelyn oheistin lopun piisiosioon.

Mukaan tuli myös ripaus nykyaikaista multimediallisuutta – tosin maaseutumusiikillisen kömpelösti toteutettuna. Jokuseenkin kertaan naureskelimme järjettömälle idealle julkaista alkuperäiset haastattelunauhat äänikirjana. Viimein silläkin sektorilla edetään. Olen sijoitellut kirjan sivuille jokusia *qr-koodihässäköitä*. Tabletilla tai älypuhelimella, johon on asennettu (ilmaiseksi ladattava) qr-lukijaohjelma, päätyy niiden kautta kuuntelemaan Pekan alkuperäistä tarinointia tai muuten aiheeseen sopivan nettisisällön äärelle. Linkkien toimivuuden pääsette toteamaan tämän sivun ylälaidasta löytyvää kuviota tähtäilemällä. Tsekatkaa, yllättykää ja viihtykää!

Marko Aho - Pekka Myllykoski - Antero Gustafsson

Mihis me jäätinkään?

- Ison Kirjan Pojan paluu -

”Hyvä tarina voittaa koska tahansa tylsän totuuden” oli ohje-nuorana jo *Mikko Saa Relaa!* -kirjaa kirjoittaessamme ja samaa mieltä olemme edelleen. Saatuamme tuon Pekka Myllykosken tarina- ja laulutekstikokoelman valmiiksi vuonna 2002 päätimme jatkaa yhteistyötä tekemällä musiikkia. Tätä kirjoitettaessa Pekka Myllykoski ja Jytäjemmarit -diskografia käsittääkin jo neljä pitkäsoittoa, kaksi ep:tä ja kaksi singleä. Lisää on parhaillaan työn alla – joten jemmaritarina on vielä pahasti kesken. Onneksi kuitenkin maailmassa juttuja kerrottavaksi riittää ja jos ne sattuisivatkin loppumaan, niin sitten keksitään uusia.

Pekka täytti viisikymmentä vuotta viime joulukuussa ja merkkipaalua juhlistaaksemme tekaisimme levyn nimeltä *Viimeinen Boheemi*. Päätimme myös auttaa touhuistamme kovin säästeliäästi kirjoittavia toimittajia ja tarjota heille valmista synttərihaastattelua. Lehdistö haluaa kuitenkin säilyttää underground-countryn jatkossakin maanalaisena, jotta ilmiön uskottavuus ei kari-sisi. Näin ollen kukaan ei tarjottua haastattelua käyttöönsä huolinut.

Emme halunneet antaa tehdyn työn valua hukkaan, joten päätimme työs-tää materiaalista kirjan – ikään kuin jatko-osan ”Relaalle”, jonka puhekieliseksi kutsumanimeksi on vuosien saatossa muodostunut Iso Kirja. Pekka tosin mai-nosti sitä aikoinaan TV-Tampereen haastattelussa *vaatimattoman näköiseksi lämiskäksi*. Näiden vaihtoehtojen valossa oli luontevaa nimetä uusi julkaisum-me *Ison Kirjan Pojaksi*. Näin toimien jätämme myös selkeän option tuleville jatko-osille. Ainakin Ison Kirjan Paluu ja Ison Kirjan Kosto tarvitaan vielä koko-naisuutta täydentämään.

Freud Marx Engels & Jung on kiistatta iso ja tärkeä osa Myllykosken elämää. Siitä huolimatta bändiä ei näissä tarinoissa mainita kuin jokuisissa sivulauseis-sa. Freukkareiden moninaisista vaiheista on ilmestymässä Arto Pajukallion kir-joittama kattava historiikki, joten jätämme niistä asioista kertomisen hänen harteilleen.

Pekan juttuja eteenpäin kertoillessani olen huomannut sijoittavani punch-linen monesti vikapaikkaan. Siinä vaiheessa peli on jo auttamattomasti mene-tetty, kun väljähtänyt vitsi vaietaan unohduksiin. Tämän kirjan tarinat olenkin juuri tästä syystä pyrkinyt säilyttämään mahdollisimman luonnontilaisina ja perkaamattomina. Seikkailemme siis eräänlaisella tarinankerronnan natu-ra-alueella.

Ison Kirjan Poika on koostettu ”peruskoulun ala-astetta varten lyhyt oppi-määrä” -periaatteella. Stoorit on lajiteltu tuttuja kouluaiaineiden muodosta-miin löyhähköihin lokeroihin, joten kirjaa voi käyttää kätevästi vaikka oppi-materiaalina. Aina oppiaineen vaihtuessa on luonnollisesti välitunti ja kirjan keskellä ruokatunti. Välituntien aikana saatte tuulettaa ajatuksianne alkupe-

räisen rikostoverini, jemmarikuomani Antero Gustafssonin pienten runojen parissa. Ruokatunnilla puolestaan on tarjolla esimerkki mökkisessioidemme gourmethenkiseltä ruokalistalta, sekä aiheen ympäriltä virinnyttä, kenties ruokapöytään sopimatonta tarinointia.

Hypätkää tarinoiden kyytiin ja antakaa niiden viedä, olkaa niin hyvät.

TATTIS ja KIPPIS!

Marko Aho, Jytäjemmari

Mikko Perkoilalla on semmonen piisi kun *Ei se ollu totta, mut aika hyvä juttu*. Se on vallan mainio. Sama ajatus löytyy myös Jukka Parkkisen Korppi-kirjoista. Niistä yhden alussa on nämä pari lausahdusta: "Niinhän se on, että parhaat tarinat eivät ole tosia, mutta hyvää niissä on se, että ne voisivat olla tosia" - Urho Kekkonen, presidentti. Sen perässä lukee, että "Onhan se niin, että tositarinat eivät ole parhaita, mutta totta niissä on se, että ne voisivat olla hyviä" - Kalevi Korppi, lintu. Tämän päälle todetaan vielä, että tässä kirjassa esiintyvillä eläimillä on todellisuuden kanssa täysi tekeminen. Noi lauseet kuvastaa helvetin hyvin tätäkin kirjaa.

Mä oon huomannut monta kertaa, kun ollaan vaikkapa keikkabussissa kerrottu orkesterin nuoriso-osastolle nostalgisia muistoja kultaiselta kahdeksankymmentäluvulta, että mulla ja Pajukalliolla menee muistikuvat vahvasti ristiin. Monesti tulee pohdintaa siitä, että missä mikäkin asia tapahtui, koska se tapahtui ja tapahtuiko tietyt asiat samana päivänä vai ei ja minä vuonna. Kokemukseni mukaan Pillin mielikuvat – ja kun puhutaan kahdeksankymmentäluvusta niin silloin ei voida pistää viinan piikkiinkään muistikuvien hämäryyttä, koska Pajukalliolla on varmasti aivan yhtä hämärät muistikuvat kuin minulla useimmista keikoista – saattavat olla todenmukaisempia. Mulla on selvästi ollut taipumus yhdistellä muistoja. Jos yhdellä keikalla on tapahtunut jotain hauskaa, toisella jotain samankaltaista hauskaa ja kolmannella vielä jotain muuta, niin mä olen niputtanut ne yhdeksi tarinaksi ja sijoittanut sen vielä mielessäni jonnekin neljännelle paikkakunnalle. Näin saadaan parempi tarina. Tositarinat ei todellakaan ole parhaita, koska tosielämässä on niin paljon tylsää tyhjäkäyntiä. Pitää poimia harvinaiset helmet sieltä täältä ja niputtaa ne. Jos silleen saadaan vähän draamankaarta asiaan, niin juttu paranee. Tämän päälle tietenkin vielä vähän liioitellaan. Se kuuluu asiaan. Ellei sitten vähätellä, mutta sehän on vaan liioittelua toiseen suuntaan.

Pekka Myllykoski, kantritohtori

KÄSITTELY

Puhutaan käsitteistä

Käsitteillä

Kun asia on käsitelty
kaikkien tulisi käsittää...

ILMAN ISTUINTA

- Nyt tulee oikee jymy-uutinen!
- No?
- Otappa jakkara persees alle.
- No mitä nyt?
- Ota nyt se jakkara persees alle!
- Ei oo.
- Miten niin Ei OO ?!!!

Historia

koulumuistoja ja lääkisopiskelua

TARINAN ALKU

Mä synnyin Mäntässä lusijanpäivänä 1959. Sitten aika pian meidän perhe muutti fajian duunien perässä Vammalaan. Tavallaanhan jo noi paikatkin ker-
too paljon. Ei pidä turhia odottaa tyyppiltä joka on ton nimisissä mestoissa viet-
tänyt herkimmän lapsuutensa.

En mä lapsuudestani mitään erityisen hauskoja juttuja muista, tai edes kek-
si. Kirjoitan siitä enemmän sitten joskus toiste. Kantsii varmaan odottaa sen
aikaa että unohtaa loputkin, niin saa mielenkiintoisemman stoorin.

Koulussa olin kiltti ja hyvä oppilas. Onnistuin jopa pääsemään meidän opet-
tajan Tyyni Meri Liuhalan suosioon siinä määrin, että se halus mut juhliinsa
laulamaan. Mä esitin siellä yhden tytön kanssa klassikkovirren *Maan korvessa
kulkevi lapsosen tie*. Meidän ulkonäkö tuki varmasti laulutekstiä hyvin. Se tyttö
oli nimittäin kovasti herttainen ja enkelimäinen olemukseltaan. Minä puoles-
tani menin pölyisenä suoraan välitunnin nelipallopelistä¹ niihin juhliin. Tuskin
kenellekään jäi epäselväksi kumpi oli enkeli ja kumpi se eksynyt lapsonen.

Ylioppilaskirjoituksissa mä kirjoitin viisi ällää. Matematiikka jäi muutaman
pisteen päähän. Kun tunnilla käytiin sitten jälkeenpäin koetehtäviä läpi, niin
opettaja määräsi mut taululle ratkaisemaan yhtä tehtävää. Se oli tietenkin
juuri sama yhtälö jonka olin jättänyt kokeessa tekemättä. Sanoin etten osan-
nut sitä silloin, enkä osaa nytkään. Funtsin kuitenkin hetken ja se alkoi siinä
taululla avautua kuin itsestään. Mä kirjoitin lausekkeen toiseen muotoon ja
sain kaikki y-potenssiin-x henkiset muuttujat putoamaan pelistä pois. Jos mä
olisin ton äkännyt kirjoituksissa, niin mä olisin kuuden ällän ylioppilas. Tosin
eihän oikeassa elämässäkään ongelmat ratkea sillä, että ne esittää toisessa
muodossa ja sievistettyinä.

Tulevaisuuden kannalta merkittävämpää taisi ylioppilaskirjoituksissa olla
se, että mä sain äidinkielen aineesta *Yrjö Koskisen palkinnon*. Sillä verukkeella
mua nimittäin pyydettiin sitten aikoinaan kirjoittamaan Seven Bananas orkes-
terille tekstejä. Palataan siihen hieman tuonnempana.

LÄÄKISOPISKELUT

Lukion jälkeen mä menin lääikikseen. Isobroidi hurahti uskontoon, joten
mä tunsin velvollisuudekseni jatkaa fajian viitoittamalla polulla. Yllättävän
pitkään mä sillä jatkoinkin, kunnes eräänä päivänä tajusin ettei musta tule
lääkäreitä. Tää tapahtui joskus yhdeksänkymmentäluvun alussa, kun mä olin
Freukkareiden keikkatauon aikana viis viikkoo Punavuoren terveysasemalla
terveyskeskuslääkärinä. Kolmannen viikon loppupuolella mä heräsin aamu-

¹ Tahko Pihkalan kehittämä helpompi versio pesäpallosta

yöllä kolmelta siihen, että ai perkele – siltä Lindqvistiltähän ois pitänyt ottaa kreatiniini.² On täysin yhdentekevää mikä sen potilaan nimi oikeasti oli, mutta kreatiniini siltä olis pitänyt vielä ottaa. Loppuyönä mä en saanut enää unta, koska tämä asia jäi vaivaamaan. Aamulla kun pääsin hyvin valvotun yön jälkeen väsyneenä duunipaikalle, niin ensitöikseni riensin soittamaan labraan ja sille potilaalle.

Jos kreatiniini olisi paljastanut syyn niihin Lindqvistiä vaivanneisiin epämääräisiin oireisiin ja jos se syy olisi ollut vakava, niin mun unohdukseni takia se olisi päässyt kaksi vuotta pitkään leikkausjonoon viikkoa myöhemmin. Mä ajattelin että jos mä tommosen takia menetän yöunet, niin mitäs sitten kun muutama lindqvisti kasaantuu mieleen kummittlemaan. Sitähän on kohta itse valmis hoitoon, eikä ainakaan pysty muita hoitamaan. Kun mä sen aamuyön valvoin, niin mulle kirkastui sellainen tosiasia, että mua ei ole veistetty siitä puusta mistä lääkäreitä tehdään. Mä en yksinkertaisesti kestä sitä vastuuta. Joku muu siihen pystyy ja pystyy kovettamaan itsensä, mut mä en. Enemmän tai myöhemmin tästä seuraa huonoo, nimenomaan mulle ittelle ja pahimmassa tapauksessa myös potilaille.

Oon mä tosin funtsinut, että voisin hyvin palata alalle. En tietenkään lääkäriksi, mutta enköhän mä jonkunlaiseksi perushoitajan sijaiseksi kuitenkin kelpaisi. Jotain semmoisia keikkaluonteisia juttuja voisi harkita. Tosin niitä vois olla hankala yhdistää tähän muusikon keikkaluonteiseen elämään, kun nukkuakin kuitenkin pitää.

Olis pitänyt silloin nuorempana jo tajuta tää asia, niin olisin voinut opetella ihan mitä muuta hommaa tahansa. Tosin mua ajoi kova ympäristön paine kohti lääkistä. Suku ikään kuin velvoitti – tai siis faija. Mikään ei-akateeminen ala ei olisi missään nimessä tullut kuuloonkaan, vaikka eipä mulla mitään taipumuksia noihin kädentaitoihin olisi isommalti ollutkaan.

Olis kuitenkin mukavaa oikeasti osata jotakin joka olis kivaa. Olisin luultavasti valmistunutkin.

² veren kreatiniinipitoisuutta tutkimalla saadaan tietoa munuaisten mahdollisesta vajaatoiminnasta – Mustajoki & Kaukua: *Senkka ja 100 muuta tutkimusta*

Tämä muistelo julkaistiin aikoinaan diskografian kylkiäisenä kirjassa "Mikko Saa Relaa!", joka sekin on ollut jo hyvän tovin loppuunmyyty. Tässäkin seikkaillaan vankasti muistin ja vaiston varassa. Faktoja ei ole tarkistettu kuin vasta jälkeenpäin. Eikä niitä silloinkaan ole lähdetty korjaamaan.

Vuoden 1984 Provinssi-Rockin aikaan mä istuin Pajukallion kanssa Lekkeri-baarissa Seinäjoella. Festarit oli jo lopuillaan ja meidän porukalla oli auto sekä kuski, mutta Pajukalliolta puuttui kyyti takaisin Stadiin. Niinpä se innostuikin melkoisesti kun tokaisin sille, että meillä ois tilaa autossa ja kaksi tunnin kasettia matkamusaa. Toinen kasetti oli täynnä alkoholiaiheisia kantribiisejä ja toinen alkoholiaiheista rhythm'n'bluesia. Sitten Pilli vaan päätti että tämä on hänelle mieluisa kyyti kotiin. Tosin asiaan saattoi myös vaikuttaa pari laatikollista viiniä, jotka olimme varanneet kotimatkan virvokkeiksi.

Tällä kyseisellä kertaa Lekkeri-baarissa mä heitin muuten myös elämäni tähän saakka parhaan one-linerin. Kun mä palailin WC:stä pöytää kohti, niin mä vahingossa kaadoin tuopin erään keski-ikäisen naisen kesämekolle. Sen miesystävä nousi jo ylös ja meinas varmaankin vetää mua lättyn. Mä totesin: "Sori vaan, mutta kun yleensä mun seurassa ei naisten housut kostu." Ne molemmat rupes nauramaan, tilanne laukes ja mikä parasta, mä selvisin ehjin nahoin.

No sitten me Pillin kanssa puhuttiin outlaw-countrysta ja huomattiin pitävämme samoista biiseistä ja laulajista ja päätettiin, että jollei kukaan muu ala tekeen alkoholiaiheisia kantribiisejä suomeksi, niin me perustetaan itse bändi ja käydään toimeen.

Saarelan Mikon mä tunsin yhteisten tuttujen kautta jo entuudestaan, mutta juuri tuona kyseisenä kesänä mä törmäilin siihen jatkuvasti. Menin mä mihin vaan Stadissa, niin aina mä törmäsin Saarelaan. Sitten mä kerroin sille tästä bändi-ideasta ja sehän halus heti mukaan, koska se oli siihen mennessä soittanut jo punkkia ja teknoo ja kuunteli nykyisellään pelkkää afroo, niin Saarela-logiikan mukaan oli täysin loogista siinä vaiheessa perustaa kantribändi. Kyllä Saarelan Mikon logiikka on vaan hienoo logiikkaa. Se lähti mukaan basistiks. Sitten vaan mentiin Vanhan kuppilaan, jossa kaikki työttömät soittajat majailee, ja perustettiin bändi.

Hynysen Kossu (a.k.a. Hessu) oli juuri paria kuukautta aiemmin ehtiny myymään rumpunsa, kun me kysyttiin sitä bändiin. Mut mä löin sille kuitenkin kymmenen levyä kuunneltavaks että tämmöstä musaa ois tarkoitus soittaa. Se oli kauhuissaan ajatuksesta, että se lähtis samaan bändiin niinkin nimekkään soittajan kun Eppu Normaalin ex-basistin, Mikko Saarelan kanssa. Se otti kuitenkin levyt kuunneltavaks ja lähti viikonlopuksi kotiseudulleen Kajaaniin. Sitten kun se Kajaanissa kuunteli niitä levyjä ittekseen niin naapurin äijä, sem-

monen 45-vuotias peräkammarin poika, tuli kyläilemään. Hyvä jos se edes tervehti tullessaan sisään, kaatoi vaan mukillisen kahvia itelleen ja istahti pöydän toiselle puolen Hessua vastapäätä. Kun ne oli aikansa siinä istuneet puhumattomina ja levy loppui, niin tää naapuri tuumas Hessulle, että on se muuten helvetin kova toi David Allan Coe. Ja tän kommentin jälkeen Hessu päätti, että jos joku amerikkalainen äijä josta se itte ei oo koskaan kuullukaan tunnetaan täällä asti, niin hän haluaa tota musaa soittavaan bändiin rumpaliks. Niinpä bändissä oli sitten mun, Pillin, Saarelan ja Kossun lisäksi kitaristeina Väänäsen Ari, Immosen Esa sekä Obo Austi laulamassa ja akustista kitaraa soittamassa. Immonen jäi tosin jo melko varhaisessa vaiheessa bändistä pois Urhon pubiin. Sitten me tehtiin jonkin verran keikkoja kohtuullisen hyvällä menestyksellä vuonna 1985...

Alkuvuodesta 1986 tuli eka single ja saman vuoden syksyllä eka LP. Keikkailu jatkui yhä paremmalla menestyksellä ja kivaa oli. Tässä vaiheessa Haaviston Ollikin oli mukana niin levyillä kuin keikoillakin. Kun tota ekaa singlea tehtiin niin epäiltiin ettei *Särkynytsydamiset* saa radiosoittoa, ellei kertosaakeistöistä vaihdeta vittuja hitoiks. No me sitten myönnyttiin levy-yhtiön tahtoon. Biisin lopussa kun kertsii tulee kolmatta kertaa, mä lauloin kuitenkin vittu ja kun köörit laulaa hitto, niin sekin kuulostaa siltä niinku laulettais "vitto joo".

Näihin aikoihin sijoittuu myös meidän surullisen kuuluisa Kantrieuroviisu-matka Hollantiin. Jo varhaisessa vaiheessa perille päästyämme me huomattiin olevamme aivan väärässä paikassa. Pajukalliolla oli siihen aikaan 40-wattinen Fenderin kitarastyrkkari, jonka volumet se Suomen klubikeikoilla käänsi johonkin kahdeksaiselle. Tosin silloin se olikin niin lujalla, että välillä Piliä luultiin kuuroks. Nyt kuitenkin tällä viisukeikalla, joka oli isossa teltassa se styrkkari oli vissiin kakkosella ja järjestäjä tuli valittaan että me soitetaan liian lujaa.

Meidän piti soittaa siellä *Buuri Johannesburgista* joka me oltiin vartavasten käännetty englanniksi, mutta ne ei antanu meidän vetää sitä, kun joku ois voinu kuulemma ymmärtää sen rasismia lietsovaks biisiks. Emmehän me antaneet sen itseämme masentaa, vaan otimme lisää Draï Votkaa ja keltaista Jaffaa ja teimme siihen englanninkielisen tekstin, jossa arvostelimme Gorbatshevin alkoholipolitiikkaa. Toisena biisinä me soitettiin sitten, onks se nyt Shel Silversteinin vai kenen tekemä, *Lost In Austin*, jonka on ainaski Bobby Bare joskus levyttäny.

Muut bändit siellä kisoissa oli semmosia sisäsiistejä ja soittotaitoisia ryhmiä, joista jokainen enemmän tai vähemmän jäljitteli jotain. Ei niistä oikee jääny mitään mieleen. Nykyäänhän toi meidän rokimpi ilmaisu saattais olla ihan kovakin juttu siellä, mut ehkä me oltiin muutamaa vuotta liian aikaisin liikkeellä. Ja jostain syystä meidät jätettiin pois semmosesta kisakoosteestakin, joka näy-

tettiin myöhemmin millä lieenee Sky Channelilla. Me soitettiin muistaakseni toisena ja sitten kuunneltiin muutama seuraava bändi ennen olutteltan puolelle siirtymistä.

Sinne oluttelttaan tuli meitä etsimään amerikkalainen turistiryhmä, joka oli sattumalta osunu sinne Tillburgiin ja huomannu että siellä on kantrimusiikin EM-skabat. Niistä ei kukaan ollu erityisen inno- kas kantrin ystävä, mutta kun ne oli jostain etelävaltioista kotoisin, niin ne oli pakosta joutunu kuunteleen sitä koko ikänsä. Ja ne vartavasten etsi meidät käsiinsä päästäkseen kertomaan, että niiden mielestä me oltiin ehdottomasti paras bändi siä kisoissa.

Vuonna 1987 tehtiin sitten tää vappulevy *Paljaat Uneksijat*. Sen levyn perim- mäinen idea oli tehdä kunnon meininkiä eikä mitään teekkarihuumoria. Lop- pujen lopukshan kaikkein roisimmat ja rankimmat biisit teki tää teatterikoulu- laismimmiryhmä Katriina Honkasen johdolla. Biisit on niin suoraan sanottua kamaa että ne ei oo edes kaksmielisiä, vaan niitä voi sanoo yksmielisiks.

Ekan levyn jälkeen kun homma alkoi toimia, niin kyllähän me melkein jo kultalevyä odotettiin kakkoslevystä. Siinä on aika paljon niitä biisejä, jotka jäi ekalta levyltä pois ja ei se sitten oikein kolahtanu jengille. Lisäks meillä oli pari Shel Silverstein -käännöstä, joihin ei saatu lupia ekaa levyä tehtäessä (*Kolmijal- kainen mies* ja *Hullu ja haisi*). Nyt lähetettiin oikein juurtajaksaiset selostukset että miks ne menis suomeks näin ja silti vaan tuli tyly vastaus, että ei. Kyllähän me sitten piruuttamme ne soitettiin Härmärock-konsertissa, joka radioitiin. Teostoon ilmotettiin, että me vedettiin ne englanniks – eli jollain paatuneim- milla Freukkari-faneilla nekin biisit varmaan on kasetilla, ja hyvä näin.

Tokan levyn aikoihin bändiin liitty myös Honky Tonk Engels -taustakuoro, kun funtsattiin että naislaulajat ikäänkuin kuuluu tähän juttuun. Pilli tuns- i Elisa Korjuksen jostain aikasemmista musajutuista ja kysyttiin sitten sitä mukaan. Elisa suostu jos se saa tuoda toisen mimmin mukanaan bändiin. Se oli just vasta tutustunu Hännisen Mariaan ja aatteli että Manta ois just oikee tyyppi meidän touhuihin. Nehän oli ja on molemmat helvetin hyviä ihmisiä ja koska meidän bändi on aina ollut pullollaan gentlemaneja, niin ne sopeutu hyvin remmiin eikä siinä ilmenny mitään hämingweitä.

Vuonna 1988 meillä alkoi sitten tää kitaristikierrätys-kierre, kun Jari Mets- berg tuli bändiin. Mä olisin halunnu säilyttää bändissä sen alkuaikojen hilpeän pelimannihenkisen amatöörimäisyyden, mutta Pajukallio halus kehittää bän- diä sillai, että otetaan mukaan Suomen paras basisti ja aina vaan kovempia kitaristeja. Mun mielestä Freukkareiden hajoamisen ensimmäinen siemen kylvettiin jo sillon, kun piti antaa Obolle kenkää bändistä. Kun tää bändi kui- tenkin aikanaan perustettiin täysin spontaanilla tavalla, niin mä olisin halunnu

säilyttää jotain siitä fiiliksestä bändissä aina. Jossain vaiheessa musta sitten alkoikin tuntua, että me vaan tehtiin levyjä ja vaihdeltiin soolokitaristeja.

Vasta viime vuosina mä oon ruvennu tajuamaan sen jutun, että hyvä soittaja on niinku työkalu. Jos hankkii vaikkapa porakonetta, niin kannattaako ostaa sitä halvinta mahdollista, kun paremman porakoneen saa vähän kalliimmalla. Voidaankin sanoa, että Kinnusen Jussi on soittajana niinku Boschin porakone. Mähän haikailin sen alkuaikojen remellyksen perään kun bändiin rupes tulee näitä ammattimuusikoita. Täytyy kyllä tunnustaa, että Kinnunenkin oli nuorempana kova poika remeltään vaikka onkin semmonen oikee soittaja.

Jussi nauro kun sitä eka kerran kysyttiin meidän bändiin että tää on ihan älytön ajatus. Sit se oli funtsannu että meiän bändillä kuitenkin on keikkoja, joten se lähti ihan vaan niinku duuniin. Se järkyttykin melko lailla kun se huomasi ettei kantribiisit niin helppoja ookkaan, vaikka niissä on vaan enintään ne kolme sointua. Ne täytyy silti ihan oikeesti reenata. Sittemminhän Jussista tulikin Suomen paras kantribasisti ja helvetin hyvä kantrirallien tekijä.

Jokainen hakee juomansa itse on mun henkilökohtainen suosikki meidän levyistä. Siinä on vielä sitä remellyshenkeä, mutta myös ammattilaismeininkiä on mukana just sopivassa sekoitussuhteessa. Yleensä fanit sanoo että eka levy on niitten suosikki, mut siinäähän mun laulukin on semmosta piipitystä. Ja sitä paitsi KAIKKI MEIDÄN LEVYT ON HYVIÄ!

Sunnuntaina sataa aina oli Tapio Rautavaara -kunnianosoituslevy, johon meitä pyydettiin mukaan. Meille ehdotettiin biisiksi *Ei auta itku markkinoilla* ja mä lupasin heti, kappaletta koskaan kuulematta, että me tehdään se. Äänitykset tehtiin Käpylän työväentalolla. Tarvii tunnustaa, että harvemmin on tullu oltua niin kännissä jotain biisiä äänittäessä kun silloin olin. Ehkä sitä kautta löytyikin meidän versioon se tarvittava rehvakkuus ja rillumarei.

Joskus 80- ja 90-lukujen vaihteessa me kuultiin, että David Allan Coe olis tulossa Wembleyn kantrifestareille ja kävis siinä samalla, kun se nyt Eurooppaan raahautuu, heittää yhen keikan Göteborgissakin. Siä piti esiintyä muitakin kovia nimiä, muistaakseni ainakin Emmylou Harris, Bobby Bare ja Jerry Lee Lewis. Me saatiin puhuttua meiän levy-yhtiöltä liput sinne, kysyttiin bändin jätkät läpi että ketä kiinnostais ja kaikki lupas lähtee.

Mä en todellakaan muista ihan tarkkaan koska tää tapahtu. Koska tän kirjan luonteeseen ei oikeen sovi lähtee näitä vuosilukuja tarkasteleenkaan, niin sanotaan vaan, että sen täytyi olla 80-luvun loppua tai 90-luvun alkua. Tähän aikaan mulla ja ex-vaimolla meni vielä ihan hyvin. Tärkeintähän ei oo vuosiluvut ja kelloajat, vaan se miltä asiat tuntuu.

Ohjelmatoimisto oli menny myymään sekä perjantaille että maanantaille keikat, vaikka mä olin ilmoittanu jo hyvissä ajoin olevani sinä viikonloppuna

Göteborgissa diggailemassa kantristaraja. Siinä vaiheessa rupes näyttään siltä et koko matka peruuntuis. Onneks KLM:ltä löyty lento johon me ehdittiin just tultuamme siltä perjantain Seinäjoen keikalta. En tiedä saiko sillon mun nykyinen verenpainetautini alkunsa, kun stressasin nimittäin niin saatanasti. Meillä oli kahdeksan lippua ja ainoastaan kolme lähtijää. Kaikki muut oli peruneet lähtönsä eli me oltiin vaan minä, mun ex-muija ja Pajukallio lähdössä sinne reissuun. Eikä se ollu niinkään varmaa, että ehditäänkö mekään lennolle. Kaikesta huolimatta me päästiin matkaan. Sitten vielä ilmeni eräs täysin odottamaton bonus kun kävi ilmi että me ehditään Jerry Jeff Walkerin keikalle.

Ensin kun alettiin suunnitella tätä reissua niin me satsattiin Finskin lentoihin. Niillä ei ois ehtiny millään, mut nyt kun me tultiin KLM:llä niin me oltiinkin ajoissa perillä. Ja jos nyt jostain pitää Tero Lietettä kehua, niin siitä että se hoiti meille ikäänkuin fanitapaamiseen Jerry Jeffin kans ennen keikkaa. Mä vaihdoin sen kanssa vaan muutaman lauseen. Kerroin diggailevani saatanasti sen levyjä ja tulevani nyt diggaileen keikkaa ja muuta semmosta, mut emmää viittiny sitä hirveesti alkaa siinä häiritteen.

Se keikka oli rock-klubissa, jonka lavan edessä oli pöytiä ja tanssilattia vasta siä taaempänä. Meillä kävi niinkin hyvä tsägå että saatiin pöytä ihan siitä lavan läheltä. Jerry Jeff varmaankin tunsu mut, että toi on se jätkä joka äsken kävi backstagella. Se varmaan myös huomasi että mä lauloin kaikki sen biisit mukana, koska kesken *London Homesick Bluesin* se vinkkas mulle että tuu lavalle. Mä kapusin stagelle ja niinpä me vedettiin London Homesick Bluesin kertsu kahteen kertaan sillai, että mää lauloin liidii ja Jerry Jeff laulo stemmaa mun kans samaan mikkiin. Se toinen kerta oli mun pyynnöstä ja jätkät oli kattonu, että voi vittu nyt toi Myllykoski jää tonne koko illaks irvisteleen, mut enhän mä jääny.

Jälkeenpäin mä oon funtsannu sitä, että mä en oikein muista tosta tapahtumasta mitään. Tän kirjan yleisestä linjasta poiketen se ei kuitenkaan johdu alkoholista tai muistakaan päihteistä vaan endorfiinimyrskystä. Se oli niin kova juttu. Mä oonkin joskus sanonu, että siihen verrattuna poikuuden menetys ei ollu mitään. Mulle on sittemmin kerrottu että kun mä astuin alas lavalta, niin se oli viä spiikannu: "Thank You, that was Jerry Jeff of Finland!" Itte mä en tota spiikkii kuullu. Mä vaan onnesta soikeena funtsailin ittekseni, että huh huh olipas se hianoo. Ja vaikka mä en oo koskaan ollu sillai oikeesti "hyvä laulaja", niin sillon mä lauloin varmaan paremmin kuin koskaan elämässäni.

Seikkailun tässä vaiheessa pitää varmaan korkata uus pullo keppanaa, koska nyt tulee Sivosen Juha bändiin. Itseasiassa pitäis ottaa kaksikymmentä kosuvissya mutta sitten saattais tarina katketa. Sivosella on nimittäin uskomattomin viinapää mitä mää oon ikinä tavannu – ja oon aika monta viinapäätä tavannu. Sekin on tosin tainnu kohdata voittajansa, koska se kerran krapulas-

sa sano että Pepe Ahlqvistin kanssa ei kannata alkaa kilpaileen – ja mä luulen, että se ei sillä kertaa tarkoittanu huuliharpun soittoa.

Kossu oli jo pidemmän aikaa ittekseen funtsannu että kiertäminen ei oikein sovi sen kuvioihin, kun se on perheellinen mies ja kaikkee. Niinpä se lopetti. Sitten pitikin enää saada joku tilalle. Sivonen soitti Wouden bändissä nimeltä Wow-Dees. Me puhuttiin sille että kai sä nyt voit kahdessakin bändissä olla yhtäaikaan ja se lähti mukaan. Tässä vaiheessa oli myös soolokitaristi taas kerran vaihtunu ja mukaan oli tullut Jarmo "Hylje" Hynninen – meillä kun noita kovia kitaristeja on riittäny.

Mä menin ton (*Aina ja iankaiken*) levyn aikoihin naimisiin ja se seikka selvittää osaltaan nimikappaleen ylenpalttisen hempeyden. Levyn B-puolen avaava, vähemmän hempeä, *Takaisin tielle taas* oli puolestaan vielä levyn julkaisun aikaan hauska vitsi, mutta se rupes pikkuhiljaa muuttua todellisuudeks ja vähemmän hauskaks. Me tehtiin noihin aikoihin aivan saatanasti keikkaa pilkkahinnalla ja jossain vaiheessa toi biisi oli karua totuutta.

Me soitettiin *Jeesus oli mutakuono* Tampereen Tullikamarilla itsenäisyyspäivän konsertissa. Se tuli telkkarista. Sen jälkeen meihin otettiin SPR:stä yhteyttä. Ne sano, että onpas hieno rasismen vastainen kappale, mut hieman vaan liian tylä tekstiä. Mää pidin rasismen vastustamista sen verran tärkeenä asiana, että suostuin tekemään SPR:ää varten uuden, lenseemmän tekstin. Kerran ennenkin me ollaan tehty vastaavanlainen myönnytys, kun ekaa singlee tehtäessä siistittiin vitut pois Särkynytsydämisistä.

Mä oon vuosittain tehny Lapin vaelluksen vain ja ainoastaan sen takia, että pitää lähtee vähän helvetin kauas jotta löytäis koskematon metsä – sellaista kun metsän pitäis olla. Etelä-Suomessa sitä ei oo ja keski-Suomestakaan tuskin löytyy kun joku hehtaarin pläntti, mutta Lapissa sitä onneks vielä on. On niin ilkeetä kulkee noissa hakkuuräseiköissä ja kattoo kuinka törkeesti Suomen metsiä kohdellaan. Se tekee ihan fyysisesti pahaa. Ymmärrätte varmaan että kahta kertaa en miettiny, kun mua pyydettiin Talaskangas -projektiin mukaan.

Taas oli soolokitaristin vaihdon aika, kun Hylje lähti ja Pekka "Devil" Virtanen tuli bändiin. Tarvii kyllä sanoo että Devil on yks parhaita kitaristeja, jonka kanssa mulla on ollu kunnia laulaa. Se on semmonen soolokitaristi, että sillä ei oo mitään tarvetta soittaa koko ajan saatanasti sooloo ja sit se tykkää myös laulaa stemmoja. Ne on kaks helvetin positiivista piirrettä soolokitaristissa. Devil on todellinen pelimanni, soittaja, äijä...

Vuodet 91-93 meni taas silleen, että tehtiin hirveesti keikkaa. Aamusin kun heräs niin ensitöikseen otti pari bissee ja sitten rupes miettiin, että missäköhän tänään on keikka. Loppuvuodesta -91 käytiin Saksassa äänittämässä *Huomenna päivä on uus* ja se oli mukava matka. Mä muistan ikuisesti sen, kun kä-

veltiin saksalaisen pikkukaupungin katuja ja hoilattiin Mel Brooks'n hengessä: "Springtime for Hitler and Germany..."

Dolly Partonin *Coat Of Many Colours* oli myös tolla levyllä ja oikeestihan sen suomenkielisen version nimi on *Monenkirjava tilkkutakki*. Kansiteksteihin tuli kuitenkin epähuomiossa *tilkkutäkki*, eikä edes Pajukallio huomannu sitä mokaakaan ennen kuin oli jo liian myöhäistä. Niinpä kaikki on siitä lähtien puhunut tilkkutäkistä, vaikka siinä ihan selkeesti lauletaan takista koko ajan.

Anjovissalaatilla me koitettiin tehdä semmonen jokaisellejotakin –tyyppinen ratkaisu, eikä onnistuttu. Tähän aikaan oli jo melko selkeesti aistittavissa, että bändi tulee leviämään. Munkin ois se pitänyt tajuta, koska mä olin niin vittumaisesti kaikkia kohtaan käyttäytynyt. Tosin positiivisena asiana voidaan mainita tältä levyltä löytyvä *Torstai*, joka on yks hienoimpia tekstejä mitä mä oon koskaan tehnyt. Ja toinen mainitsemisen arvoinen seikka on se, että tällä levyllä on ekaa kertaa mukana myös mun omia biisejä eikä vaan pelkkiä käännöksiä.

Ihan viime metreillä meillä oli soolokitaristina Heiskasen Reijo, joka ikään kuin hyppäs uppoavaan laivaan. Sehän on mun kans säveltänyt/soinnuttanu aika monta täs kirjassakin esiintyvää biisiä.

Sitten Freukkarit hajos ja vuosi -94 menikin dokatessa. Mä koitin kyllä saada bändiä kasaan, mutta jotenkin vaan mä päädyin aina tonne, nyt jo legendaariseen ravintola Kannuun. Kyseinen ravintolahan mainitaan myös *Pois tältä valtatieltä* -biisissä. Seuraavaks me tehtiin tää Toilet Doors -projekti. Laamasen Lampulla oli muutamia biisejä ja kun multa levis bändi alta niin se ehdotti, että tehtäskö nää ja kun mä kuulin ne biisit, niin mä sanoin että tehdään ne saman tien. Me haeskeltiin sopivat soittajat kasaan ja paiskattiin biisit narulle.

Vasta Toilet Doorsin jälkeen mä sain kasattua itselleni oikeen keikkalevan bändin; Maltaan Haukat.

Maltaan Haukkojen ainut vika oli se, ettei meillä ollu tarpeeks keikkoja. Jengin ois pitänyt tajuta se, että jos ne haluaa kuulla Freukkari-biisejä liveinä niin Haukat on se ryhmä joka niitä soittaa. Mutta kun bändillä ei ollu riittävän paljon keikkoja, niin se kuihtu kasaan vähän niinku itsestään. *Puolen kilon punttisalilla* -levyllä melkein kaikki biisit oli niitä joita mä olin tehnyt ikäänkuin seuraavaa Freukkari-levyä silmällä pitäen. Sitten kun bändi hajos niin tehtiin ne tälle levyille. Vasta *Peltibanaanilla* on nimenomaan Haukoille tehtyjä biisejä, plus muutama ekan levyn biisi uudestaan ja paremmin tehtynä. Kuten myös ne muutamat Freukkari-uusinnatkin.

Onni ja minä tuli levyille sitä kautta, että me oltiin jossain rauhanpuolustajien pirskeissä akustisella trio-keikalla ja toiselta kitaristilta katkes kieli. Sillä

välin kun se vaihto kieltä, niin mä aloin höpöttään jotain että homma jatkuis ja kysyin et oisko mitään toivebiisejä. Uutinen Veikko Lavin kuolemasta oli ollut juuri saman aamun Hesarissa ja joku huusikin, että soita joku Lavin biisi! No mutta millä mää mitään soitan kun en osaa joten mä aloin laulaa "Ja me kiersimme Onni ja minä..." ihan ittekseni ilman säestystä ja muistin jopa kaikki sanatkin. Kitaristit rupes hakeen lennosta sointuja siihen ja kun siä oli lavalla pianokin, niin yleisöstä tuli viä joku pianisti mukaan soittaen. Me vedettiin se biisi sitten itseasiassa melko tyylikäästi loppuun asti ja sen loputtua mä spiikkasin että "Veba oli hyvä Jäbä". Yleisö oli niinsanotusti myyty.

Levy-yhtiöllä oli hyviä kokemuksia eri artistien 40-parasta -kokoomalevyistä ja ne ehdotti, että tehtäis Freukkareistakin sellainen. Ne halus että siinä ois muutama uusikin biisi mukana, joita siihen tuli sitten kolme – mutta ei ainuttakaan mun tekemää. Mulla ois kyllä tässä vaiheessa ollut joitakin biisejä valmiina mut mä halusin säästää ne Maltaan Haukkojen seuraavalle levyille, koska Freukkareitten comebackista ei alkujaan pitänyt tulla mitenkään pitkäaikaista savottaa. Idea oli se, että julkastaan vain kokoelma ja tehdään muutama promo-keikka ikään kuin myynnin edistämiseksi. Ne muutamit keikat meni ilmeisesti paremmin kuin kukaan asianomaisista uskalsi kuvitellakaan, koska päätettiin että tehdään vielä muutama keikka lisää ja sitten taas muutama. Siitä lähtien se homma onkin taas jatkunu.

Hittihökkkelillä toteutui meidän pitkäaikainen haave, kun viimeinkin päästiin sinne Teksasiin tekemään levy. Matka oli todella mukava ja siellä oli hienoo, vaikken mä ehtinyt juuri muuta näkemään kun studion sisäpuolelta ja muuttaman musiikkipubin. Se täytyy sanoa, että Teksasissa oli yllättävän hyviä oluita. Mä en ostanu niitä paikallisia massamerkkejä vaan pienempien panimoiden tuotteita ja ne oli todella maukkaita. Jos niistä pitää jotain vikaa etsiä, niin joissain merkeissä oli jopa liikaa makua – sillai että se maku ei ollu enää tasapainossa. Eli ne oli hyvin epäbudweisermaisia tuttavuuksia. Nimeltä vois mainita vaikkapa Black Beard Alen, jota tehdään Jamaikalla tai jossain siä Karibialla³ ja joka on aivan tautisen hyvää. Mut emmää siä hirveesti dokannu. Sixpack päivässä oli semmonen sopivan leppoisa tahti.

Musiikillisestihan Austin on ehkä mielenkiintoisin paikka maan päällä. South By Southwest -festivaali, jolloin musiikitarjonta on jopa vielä tavallistakin vilkkaampaa oli juuri loppunut, kun me mentiin sinne. Pikemminkin siis siellä oli hengähdystauko konserttitarjonnassa, mutta silti voi sanoa että nähtävää riitti kivasti ihan joka illalle.

Saatiin melkein keikkakin Teksasissa. Tuottajanamme ollut Haaviston Janne suositteli meille yhtä luuseribaaria nähtävyydeksi. Yleensä siellä istuu köy-

³ tarkemmin ajatellen se valmistusmaa taisi olla Neitsytsaaret

himmät luuserijuopot ja sitten siellä soittaa jotain aloittelevia bändejä. Lavan vieressä on lasipurkki, johon kertyvät tipit on keikkaliksia. Yksi ilta vietettiin siellä. Se omistaja huomasi että me ollaan varmaankin joku bändi ja kysyi että kiinnostaisiko meitä tulla huomenna soittaan. Muuten me oltais varmaan mentykin, mutta kun meillä oli kuitenkin niin lyhyt aika ja lopullisten laulujen tekeminen olis alkanut keikkaa seuraavana päivänä. Ajateltiin että ihan tarpeeksi jo noissa pilottilauluissa oon rasittanut ääntäni, joten ei viitti ehdoin tahdoin mennä lisää riekkumaan. Vaikka aniharvoinhan siellä keikat myöhään kesti. Usein soitto alkoi jo seitsemältä. Keskellä viikkoa se on erittäin järkevää. Joissakin paikoissa saattoi olla sitten toinen bändi vielä myöhemmin, mutta hyvin usein nää kiinnostavimmat esiintyjät oli ihan ihmisten aikaan. Siellä mahdollista päästä ajoissa himaan goisaan, jos niikseen tulee.

Viimeisenä iltana poikettiin vielä yhteen baariin, josta kuuluin mun mielestä mielenkiintoista musiikkia. Bändi, jolta me ehdittiin kuulla vain muutama viimeinen biisi, oli muistaakseni nimeltään Soulhat. Kuten nimestäkin voi päätellä, ne soitti sellaista soulrokkia. Mun mielestä kuvaavaa on se että se oli pääsääntöisesti valkoinen bändi, oli siinä joku latinokin, mutta yleisöstä suurin osa oli paikallisia mustia – mikä on aina lupaava merkki. Yleisössä oli yksi sellainen nuori valkoinen kundi, joka tuli juttelemaan meidän pöytään. Joskus jostain tyypistä tuntee heti, että se on sukulaissielu ja tässä kävi niin. Meidän pitkä jutustelu päättyi siihen, että mä kysyin että olisko sulla sitä pilvee, kun siitäkin puhuttiin. Se sanoi venaa hetki ja heitti mulle semmosen rizlapaketin kokoisen paalin. Otin siitä vain toisen pään ja annoin loput takaisin. Sanoin että meidän pitää huomenna, ei nyt kovin aikaisin mutta aamusta kuitenkin hypätä koneeseen, eikä tota mukaankaan voi ottaa.

Meitä oli sitten kolme jatkää meidän hotelli- tai apartementthuoneessa. Laitettiin puolet siitä pilvestä omenasta väsättyyn tilapäispiippuun ja huh huh. Mä olin ainoa joka pääsi sänkyyn saakka. Muut sammahti niille sijoilleen. Sitten seuraavana aamuna mulla oli vielä se toinen puolikas jäljellä eikä kukaan halunnut enää polttaa sitä, kun oli lentomatkaa ja muuta edessä. Niinpä mä vedin sit yksin sellaisen satsin millä oli edellisenä iltana kolme jatkää pudonnut. Täytyy sanoa, että oli oikein leppoisa Atlantin ylitys. Ei ollu minkään näköistä hämingveitä. Kaikki sujui kuin tanssi.

Teksasiin mennessä me tiedettiin, että studioaikaa ei oo kauheen paljon ja sitä ei noin vaan pysty hankkimaan lisää, joten me oltiin pyritty treenamaan ne biisit normaalia paremmin ennen studioon menoa. Muutamat treenit enemmän olis ehkä ollut paikallaan, mutta hyvä se oli noinkin. Kaikki sujui yllättävän tehokkaasti. Amerikan tuliaisena meillä olikin sitten hemmetin hyvä, paljon saamaansa vastaanottoa parempi levy.

Hittihökelillä on paljon hienoja biisejä ja me kuulostetaan ajoittain ihan oikeelta kantribändiltä. Siinä levyllähän ei muuten ole juurikaan kitarasooloja.

Pilli ja Virtasen Pekka olivat etukäteen jutelleet asiasta ja tulleet siihen tulokseen etteivät nämä biisit tarvi niitä. Pilli sitten myöhemmin multa kysyi että oonko huomannut, että hyvin harvassa Hittihökelin biisissä kitarasoolo. Kerroin huomanneeni asian jo tekovaiheessa ja olleeni oikein mielissänikin siitä, mutta en viitsinyt sitä sen kummemmin puheeks ottaa. Kitaroita kyllä levyltä löytyy runsaastikin, mutta enemmän sellaisia pieniä fillejä, eikä varsinaisia sooloja juurikaan. *Valon mä näin* sisältää sitten sooloa muidenkin kappaleiden edestä.

Sitten seurasikin jo tavaksi käynyt soolokitaristinvaihto kun Devil ilmoitti, itseasiassa jo vähän ennen Teksasin matkaa, että se lähtee bändistä. Sit se vaan hoiti kaikki ne keikat ja jutut mitä oli siihen mennessä sovittuna. Sen jälkeen, alkukesästä 1999, tuli Into Koponen meidän kitaristiks.

Kun vuoden 2000 alussa Freukkareilla oli jonkin aikaa keikkataukoo, niin mä tein muutaman keikan tamperelaisen the Additional Musiciansin vierailevana holistina. Tehtiinhän me yks jukebox-hittikin lähes legendaariseen ravintola Kujasen Oopperaan. Biisin nimi oli *Ilta Oopperassa* ja siitä tuli todella paikallinen "hitti"⁴. Ja nimenomaan noilla Tampereen retkillä idea tästä kirjasta⁵ on ensimmäisen kerran ääneen lausuttu ja remakasti päälle naurettu.

Alatalon Mikko soitti mulle vaan yks aamupäivä, pyysi levyllään laulaan ja mää suostuin. Ei siinä sitten sen kummempaa. Ja monien pettymykseks mulla ei oo mitään pahaa sanottavaa Mikko Alatalosta. Se oli tosi reilu jatkä – maksoi kunnon liksan, tarjos lihiksen ja heitti vielä puolen litran viskiputelin.

Loppuvuodesta 2000 Sivonen rupes vaatimaan radikaaleja muutoksia meidän bändin toimintaan. Kun niihin sen vaatimuksiin ei suostuttu, niin se ilmoitti lähtevänsä samantien. Kinnunen sano, että se miettii yön yli, että jatkaako se vielä bändissä. Se oli kuitenkin menossa ihan oikeisiin töihin. Se sano, että samalla vaivalla kun te reenaatte uuden rumpalin kanssa, niin uus basistikin oppii nää biisit. Ja niin Into hoiti meille tuotapikaa uudet äijät messiin. Rumpaliks tuli Auvisen Jani ja basistiks "kantri-pyhättö" Jari Luostari.

Se oli kuitenkin toi Auvinen niin työllistetty rumpali, että se ei kauaa ehtiny meidän bändissä olemaan. Loppukesällä 2000 sen tilalle tulikin Mika Lilja. Tässä on sitten painettu keikkaa ympäri Suomen plus ne pari rauhanturvaa-misreissua Bosniaan ja Kosovoan. Uusi levykin *Paikkoi ja Pleisei* ilmestyy aivan tuota pikaa.

⁴ The Additional Musicians sai varsin pian Pekan toimesta c-kirjaimen nimeensä. The Additional Musicians jäi kuitenkin lyhytaikaiseksi välivaiheeksi. Nimi muuttui yhden keikan kestäneen Hoppy Flavourin kautta Pekka Myllykoski & Jytäjemmareiksi. *Ilta Oopperassa* päättyi uusioversiona PMJJ:n debyytille *Viekää minut baariin taas...*, joka ilmestyi vuonna 2004 ja aloitti toisen, ehkä myöhemmin kerrottavan tarinan.

⁵ kyseinen kirja on Mikko Saa Relaa!

Ja tähän loppuun tulee vielä perinteinen Freukkari-henkinen soolokitaristin vaihdos. Into lopetti kesällä siirtyäkseen kunniallisempiin töihin. Nykyään meillä on sit soolokitaristina Jukka Harju. Ja tarina eikun jatkuu...

“Vieläkö meillä on kaljaa?”

SINULLE

Minä kirjoitan runoa...

Astiat
ovat tiskaamatta.

Lattiat
ovat imuroimatta

Roskat
ovat viemättä

Minähän kirjoitan runoa...

sinulle

GOING BACK TO COUNTRY

Se kesti
kolme
p i t k ä ä
tuntia

Monopoli.

Sinä ostit Erottajan sekä Mannerheimintien

Minä ostin Pasilan aseman

hyppäsin junaan ja häivyin –

pois kaupungin melusta.

PUOLIPARTA

Kasvattelen partaa...

... kaikessa rauhassa

... aivan kaikessa rauhassa

mutta vain toiselle kasvopuoliskolleni

erikoista,

taiteellista.

suorastaan nerokasta,

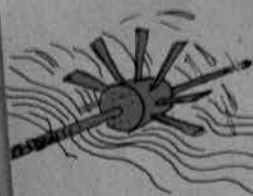
näin ajattelen

Katselen peiliin

ja siivoan sirpaleet pois.

Musiikki

bluesia (moodilla ja ilman),
sekä tietty countryakin

4. Kotimatkan Olli määrää
suoraan suuntahan — ei väärään.
;: Luodot, karit luovitaan,
päästään kodin valkamaan. ;:

L. B.

31. Myllykoski pauhaa

Verrattuin vilkkaasti.

Lauri Parviainen

1. Kun-les kuin-ka mah-ta-vas-ti
Myl-ly-kos-ki pau-haa Myl-lyn ki-vet
rat-toi-sas-ti mei-dän jyvät jui-haa.

2. Äiti leipoo uutisleivän,
uunissa se paistuu.
Oi, niin ihmeen makealta
uutisleipä maistuu!

3. Loppui isän ynnä äidin
leipähuolet, suru.
Siunaa, rakas taivaa,
joka leivänmuru

Eräs varhaisimpia musiikillisia idoleitani oli Simo Salmi-nen. Sen lauluja tulee vielä nykyäänkin keikoilla ja etenkin soundcheckeissä hoilattua. Skidinä niitä pidettiin vain hassuina renkuuksina, mutta myöhemmin löysin sanoitusten hienoudetkin. Simon piisejä pidettiin yksinkertaisesti lastenlauluina ja toimiihan ne hyvin niinkin. Aivan samoin kävi, kun Suomen televisioon hankittiin ensimmäinen supersankarisarja Batman. Sitäkin pidettiin lastenohjelmalla, vaikka Jenkeissä se oli suosituinta yliopisto-opiskelijoiden keskuudessa. Sehän on silkkaa parodiaa supersankaritarinoista, mutta kun täällä ei tunnettu parodian kohteita niin asiaan ei osattu suhtautua. Tottakai meidänkin perheeseen ostettiin kaikki näitä batmanautot ja -puvut. Siihen aikaan ei juuri muuta viihdettä ollut tarjolla. Huvittavaa kun vertaa nykyajan ähkyy. Nythän kaikkea on koko aika joka paikasta tyrkyllä. Kyllä niukuudessa oli omat hyvät puolensa.

Mä olin loppujen lopuksi aika vanha ennen kuin mä tajusin että on erikseen olemassa sellaista musiikkia joka tunnetaan nimellä rock. Siitä käytettiin noihin aikoihin monia eri nimiä ja myöhemmin eri tyyli-suuntien rajaukset ja nimitykset nousivat vähän turhankin tärkeiksi. Nykyäänhän noi rajat on tyystin hämärtyneet. Seitsemänkymmentäluvun alussa iskelmä oli kuitenkin selkeästi iskelmää ja rokki puolestaan rokkia.

Se perusoivallus, jonka mä vähän reilu kymmenvuotiaana aiheen tiimoilta tein, oli hyvin tärkeä ja käänteentekevä. Kun tajusin, että rokkia on olemassa – ja vieläpä montaa eri sorttia – niin silloinhan siitä innostui oikein tosissaan.

Siihen saakka oli muusikinkuunteluni kulmakivenä ollut lähinnä Valittujen Palojen kokoomalevyt joita meillä himassa kuunneltiin. Niiltä löytyi sekalainen kattaus eri vuosikymmenten isoimpia hittejä. Saattoi siellä seassa toki olla roiksi luettavaa materiaaliakin, mutta nekin edusti sellaista imelämpää balladistosastoa. Kaiken lisäksi koko homma tarjoi isojen orkestereiden esittämistä (tai vesittämistä), viihteellisiä versioina. James Last ja sen semmoiset oli niissä piireissä kovia nimiä. Eikä niiltä levyiltä tosiaankaan mitään Tutti Frutteja löytynyt, vaan viisikymmenlukuakin taisi edustaa mieluummin *Ipaneman* tyttö.

Pakko myöntää että, vaikka tässä rockheräämistä kovasti korostankin niin, ensimmäinen todellinen lempparibändini ei vielä kauhean kauaksi tosta Valittujen Palojen linjasta mennyt. Mulla on nimittäin Pajukallion kanssa semmoinen synkkä yhteinen salaisuus, että me molemmat ollaan digattu Moody Bluesia⁶.

⁶ Pillillä on tapana aina tässä kohtaa tähdentää, ettei siinä ole yhtään mitään häpeämistä – ennemminkin päinvastoin.

BLUESIN PARIIN

Aika pian mä aloin kallistua hyvin vahvasti progen puolelle. Isobroidi diggasi heavya, joten oli jotenkin vaan luonnollista että minä innostuin progesta. Sitten kuulin onneksi Creedence Clearwater Revivalia ja tajusin että tähän se on meikäläisen bändi. Näin ”pelastuin” perusasioiden pariin.

Mulla on ollut aina ja etenkin näihin aikoihin vahvaa taipumusta snobismiin. Hyvin pian aloinkin siirtyä CCR:stä niiden musiikin juurille ja löysin aidon bluesin. Muutuin hetkessä todelliseksi puristiksi. Valkoisen miehen tekemä bluussikin toki kelpasi, koska sen kautta saattoi päätyä alkuperäisille lähteille. Perusperiaate kuitenkin oli, että sen parempi mitä mustempaa musiikki oli.

Tilasin myös Blues News -lehden diggailuni tueksi. Siellä oli onnistuttu viipaloimaan musta musiikki hyvinkin pieniin ja tarkasti erottuviin alalajeihin. Se oli siihen aikaan tapana ja tältä pohjalta snobbailemista kyllä piisasi. Vähän samaan tapaanhan heavy on nykypäivänä lokeroitu niin moniin osiin, että tämän fosiili on ajat sitten pudonnut kärryiltä ja molskahtanut enon kanssa uimamieheksi. Mä en todellakaan erota, enkä edes halua erottaa, onko kulloinkin soiva metalli doomia, thrashia vai deathia. Tunnistan niiden joukosta kuitenkin hyvän piisin aina sellaisen kuullessani.

Sen verran myönnän olevani nostalgikko⁷, että heavyn mulle määrittelee edelleen Deep Purple. Uudemmissa nimistä oon diggaillut vaikkapa Children Of Bodomia, koska niiden musiikissa löytyy tunnistettavia melodioitakin. Heavyconnoisseurien mielestä metalli tuskin melodioita kaipaa, mutta minä en oikein jaksa innostua siitä pelkästä orinäosastosta.

COUNTRY

Olinhan mä skidinä kuullut himassa jonkin verran countrya vaikken sitä countryksi tiennytkään. Ainakin Johnny Cashin San Quentinin vankilalive meiltä löytyi levyhyllystä ja ajoittain -lautaseltakin, sekä tietty Elviksen legendaarinen *Christmas Album*.

Rockista innostuttuani olin kuullut myös Janis Joplinin laulavan *Bobby McGeetä*, joten sitä kautta tiesin Kris Kristoffersonin. Kuvittelin sen kuitenkin olevan joku harvinainen, ikään kuin säännön vahvistava poikkeus jota ei edes oikeaksi countryksi lasketa. Muutaman muunkin tuollaisen ääripään nimen tiesin, mutta ne tuntuivat vaihtoehtoisuudellaan vain vahvistavan sitä vaikutelmaa, että country on tylsempää kuin suomalainen iskelmä konsanaan. Näihin aikoihin oli joitain rockbändejäkin jotka oli kovasti countryyn päin kallellaan, esimerkiksi Dr Hook. Niillä oli siinä määrin rehvakkaan humoristinen ote

⁷ vaikka eihän nostalgiaakaan ole enää niin hienoa kuin mitä se ennen muinoin oli

koko musiikkikenttään, että ne näyttivät suhtautuvan countryynkin enämpi vaan tsoukkina.

Jostain vanhasta kalenteristani kaivamalla voisin kertoa tarkan päivämäärän jolloin country mulle oikeasti kolahti. Se oli päivää ennen kuin lähdettiin lääkikseen kurssireissulle Istanbuliin. Mä olin käynyt ostamassa matkalle filmiä Hagiksen Helioksesta ja törmäsin bussipysäkillä ystävääni Riihikosken Jormaan joka kertoi olevansa menossa istumaan iltaa Luomanperän Esan luo. Jorsella oli mukanaan kassillinen viiniä ja se pyysi mua messiin. Mä funtsin, että pitäis kai tässä vähän pakkaila ja tolleen, mut voishan sitä vähäks aikaa lähteä.

Sitten kun istuskeltiin ja kuunneltiin musaa, niin mä katoin että sillä Esalla oli aivan hirveesti levyjä. Niitä oli hyllymetri toisensa perään. Se pyöritti countryn ja folkiin keskittynyttä pienimuotoista maahantuonti- ja postimyyntifirmaa, koska eihän noita levyjä Suomesta oikein muuten saanut. Sen hyllyssä oli metrikaupalla countrya, metrikaupalla rokkia ja etenkin vaihtoehtoista rokkia josta Jorse oli kiinnostunut. Jossain vaiheessa iltaa Esa nosti esiin yhden pahvilaatikon ja kysyi, että haluaisinks mä tsekata mitä sillä on tällä hetkellä myynnissä. Selailin levyjä ja niissä oli lähinnä mulle outoja nimiä kunnes käteeni osui Kristoffersonin *Silver Tongued Devil And I*. Mä olin kuullut siltä muutaman piisin Marttilan Karin autokäyttöön äänittämältä c-kasetilta, ihasunut ikihyviksi ja yllättynyt kuullessani että nekin on Kristoffersonia. Ne piisit oli kerrassaan mahtavaa kamaa, joten totta kai mä halusin ostaa sen levyn. Kävi kuitenkin ilmi että se oli juuri sellainen kappale mikä Esan oli pitänyt siirtää omaan hyllyyn, koska sen omassa levyssä oli vähän skraadee tai jotain. Siinä oli kuitenkin just ne piisit joista olin innostunut: *Silver Tongued Devil And I*, *Billy Dee* ja *Pilgrim*. Mä tarjouduin maksamaan ylihintaakin, koska mä mietin että jos loppulevy on yhtä tiukkaa kamaa, niin sehän on aivan ylittämätön⁸. Esa pysyi tiukkana ja sanoi, että kyllä se on se hintalapun hinta mikäli hän sen myy ja suostuihan se sitten pitkällisen väkäämisen jälkeen sen mulle myymäänkin. Kun asiaa puidessa kävi ilmi, että olen punaniskamusiikin suhteen aivan keltanokka, niin sen Esan kauppiaanvaistot heräs. Se kääntyi levyhyllynsä puoleen ja otti esiin hirveän nipun levyjä kysellen, että ootsä kuullu tätä? Se soitti joka levyltä piisin tai pari ja mä ihmettelin, että onks nää kaikki tosiaan countrya. Sinä iltana sain tutustua toinen toistaan mahtavampien laulaja/lauluntekijöiden tuotantoon. Kuunneltiin Guy Clarkia, Billy Joe Shaveria, ynnä muita. Sillä kertaa mä en ostanut muuta kuin se Krisin ettei matkakassa menisi jo ennen matkaa, mutta matkan jälkeen palattiin asiaan.

Mä olin ottanut tän Esan puhelinnumeron ja soitin sille. Tehtiin niin, että mä menin aina kyläilemään sen luo ja nauhoteltiin eri artistien levyiltä valittuja

⁸ Jälkeenpäin kävi ilmi, että niinhän se hyvin pitkälti olikin.

paloja sieltä täältä kasetille. Sitten mä lainasin aina kassillisen sen omia levyjä. Esalla oli semmoinen liikemiehen etiikka, että se lainas vain niitä levyjä joita sillä ei ollut myytävänä. Jos mä halusin semmosen mikä oli myös myytävänä, niin se piti ostaa. Ja mähän tietty ostin aina pari levyä, lainasin nipullisen ja äänitin niistä yleensä valikoidut palat alkuun. Aina kun mä menin palauttamaan lainaamiani levyjä, niin mulla oli yleensä pari uutta nimeä joiden levyjä olin kiinnostunut ostamaan.

Countrymusiikki tosiaan kolahti kuin metrinen halko. Ihan niinku olisi taivaltanut kuivassa autiomaassa ja yht'äkkiä löytänyt keitaan. Sitten kurkkunsa kostutettuaan tsiigaa ympärilleen ja huomaa, että täällähän on keitaita joka puolella ja jokaisessa on vielä baari! Just semmoiselta suunnalta mistä ei odottanut löytävänsä yhtään mitään kiinnostavaa löysikin yht'äkkiä aivan valtavasti.

WILLIE NELSON

Silloin kun me Freukkarit perustettiin, niin yhtenä ideana oli että tehdään näitä meidän diggaamia artisteja Suomessa paremmin tunnetuksi. Mielestäni me ollaan ihan hyvää jälkeä saatukin aikaan sillä saralla. Tietenkin jos ne rallit olis alusta alkaen laittanut härskisti omiin nimiin, niin kukaan ei olisi välttämättä perään huudellut ja tekijänoikeustuloja olisi kertynyt hieman eri malliin. Parempi kuitenkin näin.

Urani hienoin hetki on kiistatta ollut se, kun pääsin aikoinaan Göteborgissa laulamaan pätkän *London Homesick Bluesia* Jerry Jeff Walkerin kanssa duettona. Uskomaton filis hoilata sellaisen legendan kanssa samaan mikrofoniin – vieläpä niin, että mä lauloin liidiä ja Jerry mulle taustaa. Sitten kun käppäilin lavalta pois, niin se esitteli mut sanoen "Thank you, that was Jerry Jeff of Finland". Poikuuden menetys ei ollut mitään tuohon kokemukseen verrattuna.

Toinen todella nasta juttu on se, että oon vuosien saatossa ystäväystynyt Tom Russellin kanssa. Yksi maailman kovimpia lauluntekijöitä – mun mielestä kovin sitten Hank Williams vanhimman – diggaa ihan oikeasti meidän touhuista. Se on kyllä hienoo. Ilmeisesti olemme olleet oikeilla jäljillä.

Countrymusiikin piiristä ja itse asiassa minkä tahansa musiikin piiristä nousee yksi mies täysin omaan luokkaansa. Se on Willie Nelson. Sillä on niin uskomaton karisma ettei kenelläkään. No okei, ehkä jollain Bob Marleylla parhaimmillaan, tai Springsteenillä ja tämmösillä, mutta muita vertailukohteita ei yksinkertaisesti ole. Enkä mä tosta Bruceakaan oo varma.

Sillonkin kun Willie heittää huonon keikan, niin siinä on se jokin. Willien läsnäolo on niin vahva, että sen edessä ikään kuin hiljennytään kuulemaan jotain syvällisempää totuutta. Sillähän ei tosin ole niitä jakaa kuin kaikille, joka paikassa ja kaiken aikaa. Siinä jätkässä on jotain jeesusmaista ja itse asiassa

Williestakin liikkuu enemmän kaikenlaista legendaa kuin kylmää faktatietoa. Se on kohta kahdeksankymppinen ukko, joten vois kuvitella ettei se huonoo elämää ole elänyt.

Yks hauska esimerkki on se kun Willie teki dueton Julio Iglesiaksen kanssa. Heppu on latinalaisamerikkalaisen, espanjaa puhuvan maailman suosituin ja-
risillanpää ja Willie ei ole ikinä kuullutkaan siitä. Willien vaimo oli käynyt jossain ostoskeskuksessa jossa oli soinnut Julion levy taustalla. Se oli kuunnellu että onpas jätkällä hyvä ääni, kukahan tää oikein on? Sit se oli ostanut levyn ja soittanut sitä himassa Willielle joka oli tykännyt kans ja ruvennut hakemaan, että mites tälle jätkälle vois oikein soittaa ja kysäistä, että kuka se oikein on? Voitaskohan me tehdä vaikka joku piisi kimpassa? Lopputuloksenahan oli sit-
ten duetto *To All The Girls I've Loved Before* – kerrassaan hieno piisi. Siinä on nastalla tavalla kahden ihan erilaisen maailman kohtaaminen. Silti kumpikin tietää mistä laulussa lauletaan, kun Williekin vissiin ollu kuus kertaa naimisis-
sa.⁹ Se on kato niin vanhanaikaista tyyppiä, että se menee naimisiin ensin. Tai en tiedä meneekö ensin, mut kaikkien kanssa kuitenkin.

Williellä on kyllä uskomaton lavapreesenssi. Sillon kun Highwaymen kävi Turussa, niin olihan se tietty nastaa nähdä Johnny Cash, Waylon Jennings ja Kris Kristofferson livenä, mutta kun Willie alkoi laulaa siellä lavalla ei ollut ke-
tään muita. Silloin kaikki muu himmenee ja siellä on vaan se. Eikä se tosiaan-
kaan johdu mistään ulkoisista avuista, paitsi että onhan sillä mageet inkkarile-
tit. Nekin taitaa nykyään olla jo vähän harventuneet ja harmaantuneet. Jotain mystistä siinä jätkässä on.¹⁰

Joku sen Family -bändin soittaja, oliskohan ollut basisti Bee Spears, sanoi aikoinaan haastattelussa että välillä kyllä ihan hirvittää kun kuuntelee kuinka Willie venyttelee laulunsa kanssa. Kuulostaa siltä ettei se mitenkään voi pystyä
laulamaan tätä säettä loppuun edes kutakuinkin rytmissä, mutta aina se vaan
sen tekee ja mä en tiedä miten.

Tähän väliin on ihan pakko kertoa vitsi. Jenkeissä oli semmoset isot kantri-
festivaalit. Mies ja nainen tapasivat sattumalta, alkoivat jutella ja huomasivat,
että he ovat molemmat intohimosia countrymusiikin ystäviä ja molemmilla
on samat suosikitkin; Johnny Cash ja Charlie Pride. Sielujen sympatia kohtas
toisensa ja illan päätteeksi he päätyivät yhteiseen motellihuoneeseen.

Tämä naispuolinen osapuoli halus jymy-yllätyksenä paljastaa, että kuinka se
oli antanut tatuoida kankkuihinsa heidän yhteiset idolinsa. Toisesta pakarasta
tuijotti totisena Cash ja toisesta Pride. Neitokainen riisui keimaillen kolttun-
sa, otti kuvat esiin ja pyllisti, että eikös olekin mageet? Eikös olekin näköiset?

⁹ olen elämäni aikana ajautunut ostamaan jokusenkin talon, joissa en ole itse päätenyt asumaan. Silti en kadu yhdenkään talon
ostoa. – Willie Nelson

¹⁰ Willien uutisoitiin äskettäin luopuneen inkkarileistään, joten nykyisellään hän lienee ”pelkän” karisman varassa...

Mies tsiigaili hetken ja sanoi ”noita reunoilla olevia tyyppejä mä en tunne, mutta keskellä on ainakin Willie!” Tais olla punapää tää mimmi.

RADIOPASSIIVISUUTTA

Mä en tiedä mitä radioasemaa ne tuppaa tossa Haarukassa¹¹ soittamaan. Olin aluksi aivan innoissani, kun sieltä tuli tämmöstä soulpohjaista piisivalikoi-maa – ei ehkä alkuperäisversioina, mutta kuitenkin. Etenkin lempparikaraoke-piisini *Stand By Me* piristi päivää kummasti. Sitten kun ne pitää sen radion samalla kanavalla ja kun samat suosikkinsa kuulee kolme tai neljä kertaa joka päivä, niin eihän siinä ole mitään tolkkua! Ei makeaa mahan täydeltä! Eikös välillä voisi soittaa vaikka *Soul Manin*? Nykypäivänä musiikkitarjontaa lisääntyy, mutta radiot vain supistaa soittolistojaan.

Totta kai mistä tahansa skeidasta saadaan leivottua hitti, jos sitä oikein pakkosyötetään. Elviksen levyn nimeä mukaillen voidaankin tämän päivän radiohiteistä todeta, että viiskyntmiljoonaa kärpystä ei voi olla väärässä; Elvis on kuollut ja paska on hyvää. Kyllähän mikä tahansa tarttuu päähän kun sitä väkisin sinne juntataan. Nää soittolistaradiot – voi vittu, ne on perseestä! Just tän takia mä en radioo kuuntelekaan paitsi jos kapakassa sattuu oleen päällä.

Ihmisillähän on tää sisäänrakennettu pipodisko, pään sisäiset korvalappus-tereot. Tiedättehän kun joku piisi rupee soimaan kaalissa. Ei siinä mitään sillon kun se piisi on hyvä, mutta aika usein alkaa soida joku raivostuttava renkutus jota ei yksinkertaisesti voi sietää. Tämä tapahtuu vain ja ainoastaan sen takia, että sitä on ylityrkytetty joka puolelta. Mikään ei oo niin raivostuttavaa.

Tosin joskus kyllä voi saada hyviä kicksejäkin pipodiskon toiminnasta. Aivan loistava esimerkki oli viime kesän Lapin vaelluksella. Kaverini Obo¹² jonka kanssa me ollaan kaksikymmentä vuotta tehty nämä vaellukset, naurahti yhdellä lepotauolla kun meikäläinen pisti tupakiksi, että arvaa mikä biisi mun päässä soi just nyt? Mä aloin laulaa ihan vaan sitä piisiä mikä mun päässä sillä hetkellä soi, että olisko vaikka ”här kommer Pippi Långstrump tjolahopp tjolahej tjolahoppsan-sa”? Sittenhän Obo vasta repes, että mistä arvasit? Meillä oli molemmilla ruvennu samaan aikaan soimaan Peppi Pitkätossu päässä – ja vieläpä alkuperäiskielisenä versiona ruotsiksi! Oltiin oltu jotain viisi päivää erämaassa, joten ei se ainakaan mistään varsinaisesta ulkopuolisesta ärsykeestä tullu, mut jostain syystä molemmilla alkoi samaan aikaan soida sama piisi päässä. Ei kovinkaan todennäköistä että näin käy, etenkin kun kyseessä ei ole edes mikään päivän hitti – tästä ei tosiaankaan voi syyttää soittolistara-

¹¹ Ravintola Herkkuhaarukka, Pekan lähibaari

¹² Markku ”Obo” Austi kuului myös Freukkareiden alkuperäiseen kokoonpanoon. Hän lauloi ja soitti akustista kitaraa. Obon kirjoittama ja levylläkin laulama ”Iloinen poika ja iloinen tyttö” kuuluu edelleenkin bändin keikkasuosikkeihin

dioita. Tää on jotain paljon perusteisiin menevämpää ja syvällisempää, vaikka meneekin sinne turhan filosofian puolelle.

Nastaa että elämässä kuitenkin on tämmösiä huvittavia yhteensattumuksia. Eihän tätä muuten jaksais. Eihän tässä ole mitään järkeä. Meikäläisen määritelmä elämästä kuuluu, että se on epätoivoista sinnittelyä termodynamiikan toista pääsääntöä vastaan. Ei niinku paljon kannata, mutta jostain syystä kuitenkin noi narsissitkin tuolla jatkaa kukkimista, vaikka viime yönä oli pakkasta. Eihän siinä mitään järkeä ole, mutta hyvä että tekee sen. Tai en mä tiedä onko se hyvä, mutta kiva.

LASKEVA SÄVELKULKU

Minä vanhenen,
rapistun,
kulun

Sävellän
etydin
yhdeksälle (9)
sormelle

ALATALOLLA

Ovi on jässä.

Talo on kylmä.

Jääkaappi kuulee,
kuinka huoneissa tuulee...

"...taitaa tulla kesä..."

ja me laulamme mukana

WHEN I WOKE UP THIS MORNING

se oli
rauhaton yö
sisälläni asuvat
muuttolinnut tekivät lähtöä
ja ne olivat poissa kun heräsin
hyvästi iäksi, totesin

Äidinkieli

väännöksiä, käännöksiä ja esikuvia

Meidän lääkiksen kurssille oli sattunut kovasti soittajia ja ne halus perustaa bändin joka esiintyisi aina kun on jotain isompia juhlia. Jokainen vuosikurssi järjesti vuorollaan juhlat ja niiden tiimoilta kilpailtiinkin että kenellä on parhaat kemut. Piti aina koettaa saada aikaiseksi edellistä parempi meininki ja ajateltiin, että oma bändi taatusti auttaisi siinä.

Siihen aikaa oli kaikkein kovimmat punkvuodet ja silloin löi läpi asenne että tekstit pitää olla suomeksi. Jätkät tuli kysymään mua tekstittäjäksi, koska ne tiesi mun saaneen ylioppilasaineestani palkinnon. Enhän mä koskaan ollut mitään tommosta kirjoittanut, mutta ajattelin ettei siinä mitään menetä jos kokeilee.

Tartuin toimeen ja tein niille muutaman väännöksen. Otin vain jonkun valmiin piisin ja tein siihen tekstin joka sopii jotenkin lääketieteen opiskelijan arki- tai mieluummin vieläpä juhlapäiviin. Hyvin hitaasti mä siirryin sitten väännöksiä väännöksiä kohti käännöksiä. Aluksi mä tein muun muuassa vanhoja Rolling Stonesin piisejä uusiksi ja joissakin niistä oli aika rankat tekstit. Jonkun voisi koettaa kaivella esiin ja vaikkapa julkaistakin. Tosin tuohon aikaan ei taidot olleet välttämättä hioutuneet vielä tarpeeksi. Tämän seurauksena käännöksissä tuppas olemaan yritystä ja uhoa enemmän kuin ammattitaitoa, joka nyt on sinänsä aika yliarvostettu asia. Mä oon edelleenkin sitä mieltä että yritys ja uho kantaa paljon pidemmälle kuin puhdas ammattitaito.¹³

Sitten kun mä innostuin enemmänkin tekstejä väännämään ja taas oli yhden bileet tulossa, niin mun piti mennä treenikämpälle opettamaan sille laulajalle yhden rivin tavutus. Stonesin *Rocks Offin* mä olin tehnyt sanat nimellä *Kyrvät pystyy* ja yks kohta ei tavuttunut yks yhteen alkuperäisen tekstin kanssa. Kaikki tavut sai sopimaan vain tietyllä tavalla laulaen niin ettei piisin rytmiikka kärsisi. Tässä vaiheessa mun taidot ei riittäneet siihen, että olisin saanut sen menemään oikeasti rytmilleen. Siinä mielessä kyseessä saattoi jo tuolloin olla osin harkittukin rikos, että Saarelan Mikko leikki tuohon aikaan paljon tämänmoisella. Sanoja sai ja piti painottaa vähän miten sattuu. Mikko meni piisin rytmillä ja runnoi kieltä välillä rankastikin, mutta kuitenkin sillai että kyseessä oli selvästi harkittu teko. Mahdollisia sääntöjä rikottiin vakain tuumin ja harkiten, täysin tietoisena niiden olemassaolosta.

Mä menin sitten treeneihin opettamaan sitä laulajaa. Se tuumasi hetken kuunneltuaan, että kun sä oot tehnyt niin paljon näitä tekstejä ja he ei kuiten-

¹³ Kyllä tekniikkaa täytyy olla ja aika paljon täytyykin olla, mutta jos ajatus joutuisi kärsimään tekniikan takia, kun suomenkieli on vaikea kieli tehdä iskelmiä pituutensa takia, niin kyllä minä sitten hiukan tingin tekniikasta ennen kuin ajatuksesta. Mutta tekniikkaa täytyy kyllä olla paljon. Monasti meillä tehdään hyvin heikkoja tekeleitä juuri siinä suhteessa – Reino ”Repe” Helismaa Paavo Noposen kuusikymmentäluvulla tekemässä radiohaastattelussa

kaan ehdi kuin muutamat treenit pitää, niin hän ei millään ehdi opetella niitä kaikkia ulkoo, mut sä varmaan itte osaat ne kun oot ne tehnytkin. Tossa kun kuuntelin, niin sähän vedät ihan tarpeeks hyvin – mikset sä alkais bändin laulajaks? Näin minä päädyin Seven Bananasin solistiksi ja innostuin tietty vaan lisää tekstien tekemisestä.

COUNTRYSTA KANTRIA

Kun mä countrystakin innostuin nimenomaan tekstien kautta, niin oli jotenkin luontevaa että ennen pitkää aloin käännellä niitäkin omaks ilokseni ja pöytälaatikon täytteeksi. Tai siis enhän mä pelkästään tekstien kautta countrysta innostunut. Se nyt vaan on pitkälti pelkistettyä juurimusiikkia josta musiikilliset hienoudet löytää vasta kun sitä enemmän kuuntelee. Soitannollisia tai sävellyksellisiä jippoja ei countryssa yleensä pyritä alleviivaamaan tai korostamaan vaan päinvastoin piilottamaan. Piisit pidetään mahdollisimman helposti kuunneltavina. Tällä halutaan ohjata ihmisten huomio sanoihin, koska tekstit on kantrimusiikissa aina tärkeitä.

Kantrisuomennoksia oli siis olemassa jo ennen kuin Freukkareiden perusajatus oli edes lausuttu ääneen. Mulla oli vähintäänkin raakileita tai alustavia suunnitelmia paperilapulla sillai että tää vois lähtee tältä pohjalta. Oli sitten helppo ruveta tekeen valmiiksi niitä ja jotkut toki oli jo valmiinakin. Käännökset saatiin hyötykäyttöön, kun sen moneen kertaan kerrotun tapahtumasarjan kautta huomasimme yht’äkkiä olevamme tekemässä Freukkareiden ensimmäistä levyä.

Tekstejä vääntäessä tulee välillä vahingossakin onnistumisia. Esimerkiksi ensimmäisen singlemme a-puolen, *Särkynytsydämisten* teksti perustui kokonaan siihen että mä olin ekoilla kerroilla kuullut alkuperäisen piisin väärin. Siinä lauletaan ”Take me to the barroom, driver” ja mä olin kuullut sen driverin tilalle sanan brother. Sitten kun mä rupesin kuuntelemaan sitä alkuperäistä saadakseni selville mitä säkeistöissä oikeasti sanotaan, niin tokihan mä huomasin erehdykseni. Mä huomasin myös että se mitä mä olin kirjoittanut veljeyspohjalta toimi ihan helvetin hyvin. Guy Clarkin alkuperäinen teksti on itseasiassa aika naiivi ja kökkö, eikä se muutenkaan oo erityisen syvälinen krapulan ja/tai humalan kuvaus. Se on enempi tämmönen kepeän humoristinen, vaikka moodi on se mikä se on – sama kun meilläkin. Siinä esimerkiksi kundi pistää hattua etsiessään lampunvarjostimen päähänsä. Uskallankin väittää että mun teksti on parempi kuin alkuperäinen ja koko homma perustuu siihen, että mä olin kuullut yhden sanan väärin. Veljeysteema sopii mielestäni laulun aiheeseen varsin hyvin. Mä mietin, että lopputuloksesta tulee väkisin kin latteampi, jos mä rupean nyt kääntämään tätä uudelleen silleen, että tässä puhutaan koko ajan taksikuskille. Niinpä mä päätin pitää veljet messissä,

kirjoitin tekstin siltä pohjalta ja poimin alkuperäisestä rivejä sieltä täältä mukaan. Ilmeisen hyvinhän se on sittemmin sopinut suomalaisiin olosuhteisiin tuo laulu.

Jos pitäis omasta tuotannosta poimia yksi hyvä käännös, niin ekana mieleen tulee *Viski ja naiset*. Siinä sanotaan käytännöllisesti katsoen juuri samat asiat kuin alkuperäisessä ja rytmikkakin osuu vielä tismalleen. Se on todellinen käännöspiisi. David Allan Coen *Whiskey And Women* on ihan oikeasti suomenennettu. Onhan niitä toki monia muitakin onnistumisia, mutta tämä nyt tuli ensimmäiseksi mieleen.

ESIKUVIA

Pitkälti musiikkimaun snobistisuudesta johtuen mä edes osannut aavistaa että Suomessakin voitaisiin tehdä kunnollista rokkia. Leskiseltä suuri yleisö tunsikin lähinnä *Marilynit* ja muut suositut renkutukset. Ne oli helppo dumata pikkupornoiluna ja ha-ha-ha-hauskoina ralleina. Radiostakaan ei ylipäättään tullut kuin pari ohjelmaa viikossa joissa rokkia soitettiin, joten ei sinne hirveesti tainnut vakavampaa Juicee edes mukaan mahtua.

Juicen nerokkuuden mä oivalsin oikeastaan vasta sitten kun punk kolahti, mä ihastuin ikihyviksi Eppu Normaaliin ja etenkin Saarelan teksteihin. Olihan siellä muitakin hyviä, mutta erityisesti Mikon tekstit kolahti lujaa. Sitä kautta mä tajusin että hitto soikoon, minähän olen aivan syyttä suotta dissanut Juicee. Aivan samalla tavoin kuin blues löytyi aikoinaan CCR:n kautta, niin

Juice löytyi Eppujen kautta. Tähän kyllä liittyy sekin että mä olin ikäistäni lapsellisempi, enkä mahtanut aikaisemmin olla riittävän kypsä arvostamaan Juicen sanoitusten hienouksia.

Jälkeenpäin oon tajunnut että isolta osalta tää kevyempi ralliosasto on ollut sitä että kaikki perusrokkipiisien ideat on täytynyt tehdä suomeksi ihan alusta alkaen. Ei ennen Juicea kukaan muu oikein osannut. Sen piti tekaista suomenkielisen rokin *Abckiria* ennen kuin rokki pääsi oikein kunnolla kehittymään. Ei hän siellä oikein muita ollut. Raittisen varassa oli tietty ollut tämä rokkänrolli. Hector ja Dave oli puolestaan semmoisia kunnianhimoisempia.

Baddinginkin mä löysin vasta myöhemmin. Jossain vaiheessa tajusin kuinka paljon se on itse tehnyt niitä juttujaan. Siihen asti mä olin kuvitellut sen lähinnä laulavan vain muiden kirjoittamia piisejä. Sen takia kesti todella kauan ennenkuin sitäkään opin arvostamaan. Näissä hommissa pätee kuitenkin sanonta, että parempi myöhään kuin ei silloinkaan.

Vaikka aikoinaan snobismin takia jäikin joitain juttuja huomaamatta, niin onhan se mukavaa vielä nykyäänkin löytää uusia vanhoja juttuja. Nastaa hoksata että tänkin ois voinut tajuta jo aikoinaan kun olisi vaan malttanut perehtyä.

KERTAUS ON OPINTOJEN ÄITI, MUTTA RAJANSA KAIKELLA

Viime aikoina on ollut laulun aiheet vähän vähissä. Tuntuu siltä että mikään mitä saa kirjoitettua ei ole tarpeeksi hyvää. Kaikki tuntuu tyhjältä. Mä luulen että kysymys on pääasiallisesti siitä, että rima on aikojen saatossa noussut. Kyllähän mulla se sama taito edelleenkin tallessa on. Ei se ole minnekään kadonnut. Kaikki aiheet on vaan liian moneen kertaan käsitelty. Ei riitä inspiraatiota lähteä vääntämään sadattakahdettakymmenettä krapulalaulua tai ”boy meets girl” -laulua – sehän tosin taitaisi olla jo kahdestuhannessadas.

Kun minkä tahansa idean keksii, niin se tuntuu jo valmiiksi tyhjiin väännetyltä. Kaikki on sanottu ja jotkut on sanoneet välillä hyvinkin. Tällainen on omiaan nostamaan rimaa entisestään. Ilmeisesti riittävän moni ei kuitenkaan painiskele samankaltaisten ongelmien kanssa, koska useimmat piisit mitä radiosta kuulee olis tosiaan kannattanu jättää tekemättä. Ei haluaisi ihan vain tekemisen takia tehdä semmoista kivaa ja tavanomaista. Juuri tästä syystä mä innostuin *Paskahousustakin* melkoisesti. Siinä on viimeinkin aihe josta kukaan muu ei ole vielä laulua tehnyt, eikä varmaan ihan äkkiä teekään – onneksi. Yksi vaihtoehto olisi tehdä piisi siitä ettei saa tehtyä piisiä. Jotenkin se olisi kuitenkin noloo ja onhan niitäkin tehty. Myönnettäköön nyt samaan hengenvetoon sekin, että mulla itse asiassa on yksi sellainen jo pöytälaatikossa odottamassa.

Useimmat muutkin tekstintekijät pyrkii varmasti pitämään kynää aina mukanaan. Sitten kun keksii tai kuulee jonkun hyvän jutun, niin voi pistää sen

muistiin taskunpohjalle pesukoneeseen unohtuviin paperilappuihin. Joskus viisitoista vuotta sitten näiltä lapuilta löytyi ideoita piiseihin asti, mutta nykyään ne tuppaa menemään roskiin. Kuningasideat ovat vähissä. Se johtuu varmaan ikääntymisestä. Mä en muista kumpi Syrjän veljeksistä se oli joka aikoinaan sanoi, että ollapa vielä alle kolmekymppinen kun krapulapäivinäkin oli nerokas.

Hemmetti, että ikääntymisestäkin on tehty jo niin monta laulua! Ei ole mielekästä kirjoittaa laulua siitä miltä tuntuu vanheta, koska niitä piisejä on jo olemassa vaikka kuinka paljon. Mulla tuskin on mitään uutta sanottavaa aiheeseen ja se luiskahtaa helposti itsesäällisen ruikutuksen puolelle. Tosin itsesäällinen ruikutushan on kantrimusiikin perusolemuksen kuuluvia asioita – suorastaan kulmakivi.

Tässä välissä lienee paikallaan palauttaa mieliin se vanha juttu, että kuinka monta countrymusikkoo tarvitaan vaihtamaan hehkulamppu? Niitä tarvitaan kaksi; toinen vaihtaa lampun ja samaan aikaan toinen kirjoittaa kaihoisan ja ruikuttavan piisin siitä miten paljon parempi se vanha lamppu oli.¹⁴ Mä oon tehnyt tosta vitsistä suomennetun versionkin. Se kuuluu niin että kuinka monta suomalaista countrymusikkoo tarvitaan vaihtamaan sähkölamppu? Siihen ei riitä mikään määrä, koska ne kaikki vaan tsiigaa että se on klasia ja että siinä on jengat ja koettaa korkata sitä.

Semmosten noveltityyppisten juttujen teko kiinnostaisi kovin. Nehän on hauskoja. Niissä vaan rima on tietyllä tapaa vielä korkeammalla. Hyvä hömppä se nimittäin vaikeata onkin ja mä meinaan ihan sellaista ”aivot pois kattilasta” osastoo. Freukkarit teki joskus muinoin singlen b-puoleksi täysin järjettömän *Lenhovda Cityn*. Suomeksi sen nimi tais olla *Emaliämpäri*. Sovittiin, että mä en puutu millään lailla tekstiin ja jätkät onnistui siinä helvetin hyvin. Oikeasti se piisi on *Wipeout*, jonka joku ruotsalainen rautalankabändi oli pistänyt omiin nimiinsä. Niinpä mekin sitten laitoimme sen omiin nimiimme.

LAINAILUA

Pitäis varmaan ruveta tekemään taas käännöksiä. Etsiä lauluja joissa on valmiiksi jotain ideaa ja tehdä niitä suomeksi. Se vois avata tämän kiinni jämähtäneen ketsuppullon korkin. Käännösten tekeminen johtaa helposti myös omiin piiseihin, kun joku suomennettu idea lähteeikin täysin yllättäen omille teilleen. Esimerkiksi monista Saarelan piiseistä kuuluu selvästi läpi mistä se on saanut alkuperäisen idean. Mikko on vaan tehnyt lopputuotteesta niin itsensä

¹⁴ näissä nykyaikaisissa energiansäästölampuissahan olisi oikeasti ainesta countrypiisiin. Ennen muinoin vaikkapa vessa-asioille mennessä kun laittoi valot päälle, niin hehkulamppu syttyi saman tien ja sen valossa näki toimiakin. Nykyiset energiansäästäjät sytyttävät sen verran hitaasti, että pikaisemman asiansa ehtii hyvin toimittaa pimeässä ja lamppu tarjoaa hämäävä tunnelmavalaistusta vasta mahdollisten roiskeiden siivoamiseen

näköisen, että se on selkeästi oma piisi. Hyvä esimerkki on vaikkapa *Isätön cowboy*. Mikko ei itse ehtinyt paikalle kun pohjia äänitettiin, joten se oli lähettänyt demon ja ohjeet sähköpostitse. Siinä oli sanat sointuineen ja luki että ”huomioikaa, että tässä minun apachessani kolmas sointu on g-molli”. Mä en oikeesti muista olikse g-molli, mutta sillä ei ole mitään väliä. Idea on kuitenkin se että Mikko oli ottanut *Apachen* sointukierron pohjaksi ja istuttanut siihen helvetin hyvän tekstin. Kertosäkeistön intiaaniteema vielä ikään kuin alleviivasi sen lainan. Saarela onkin joskus sanonut, että lahjattomat plagioi, mutta nerot varastaa suoraan. Mun silmissä Mikko ilman muuta lukeutuu neroihin ja tekee just sitä – kierrättää hyvää musiikkia. Ainoastaan sillä tavallahan perinnesäkeistö pysyy elossa että sitä kierrätetään. Loppujen lopuksi rockissa ei niin kovin montaa sointua edes ole käytössä. Eiköhän kaikkien niiden kaikki luontevat yhdistelmät ole ainakin kertaalleen jo käytetty.¹⁵

Pahkasiassa oli aikoinaan Leonardo Da Vincin nuoremman veljen Umberto Da Vincin lyhyt elämäkerta. Hän kuulemma herätti huomiota seitsenvuotiaana lapsinerona keksittyään ruudin – ei ihan ensimmäisenä, mutta ihan itse. Vain kymmenen vuotta myöhemmin Umberto karkoitettiin kotikaupungistaan kun se keksi lisää ruutia. Jos ajattelee perusjuurimusiikin tekijöitä, niin kierrätyshän on pelkästään hyvä asia ja vielä nykyäänkin joku niistä keksii aina ajoittain lisää ruutia.

Pitää myös tässä yhteydessä muistaa että kiinalaiset jotka oikeasti keksi ruudin, käytti sitä ainoastaan ilotulitteissa. Ne ei tajunneet, että se oli voimallinen ase. Tai saattoivat ne tajutakin, mutta just siks eivät käyttäneet sitä. Jollain juolahti vain mieleen että laitetaan sinne vähän koboltia väliin, niin saadaan semmonen hieno sininen räjähdys. Useimmiten aina nää plagiointi- ja varastamisjutut on todella typeriä. Musiikki on tehty käytettäväksi ja kierrätettäväksi. Se jos mikä on uusiutuva luonnonvara.

Mun mielestä yksi kaikkien aikojen isoimmista oikeusmurhista oli se kun George Harrison suostui maksamaan miljoonakorvaukset *My Sweet Lordista*. Se kuulemma on The Chiffonsin *He is So Fine* ja niinhän se onkin. Tasan sama sointukierto ja melodia kummassakin, mutta silti kaksi aivan eri piisiä. Toinen on yhdentekevä poprenkutus ja toinen suunnilleen uskonnollinen hymni.

Toki semmostakin saattuu usein, että tulee vahingossa matkineeksi jotain olemassa olevaa laulua. Sitä pystyy välttämään vain olemalla tekemättä mitään. Pajukallio kertoi joskus, että *Smoke On the Water*in riffi on alkujaan jonkun 1700-luvulla eläneen brittiläissäveltäjän teoksesta.¹⁶ Se löytyy sieltä ihan yks yhteen. Ehkä Blackmore on kuunnellut jotain BBC Classic Radion ohjelmaa

¹⁵ kaikki musiikki on kansanmusiikkia, en ole ikinä kuullut mistään hevosenmusiikista – Louis Armstrong

¹⁶ samainen riffi löytyy myös Carlos Lyran lattarisävelmäsä Maria Moita, joka on levytetty jo vuonna 1965, seitsemän vuotta ennen Machine Headin julkaisua

ja musiikki on mennyt toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Matkalle on sitten tarttunut tää riffi lanttulaatikkoon muhimaan. Käsittääkseni se alkupe-
räinen teos ei ole jäänyt maailman musiikkihistoriaan millään muotoa, mutta Richien riffittelyt sen sijaan on. Tämä on siis mitä mainioin esimerkki hyödylli-
sestä uusiokäytöstä ja kierrätyksestä.

Toinen, vaikkakin hieman eri tyyppinen, esimerkki on se kun herra Mäkipar-
tano aamulla herätessään riensi pianon ääreen tapailemaan päässään soivaa
melodiaa. Hän oli aivan varma että tämä Scrambled Eggsiksi nimeämänsä
kappale on plagiaatti jostain jo olemassa olevasta pelkästään sen takia että
se kuulosti niin hyvältä. Paul soitti tuota teemaa kymmenille tuttavilleen ja
kyseli, että mullon hei tämmönen melodia, mistä mä oon sen varastanut? Paul
kirjoitti piisin valmiiksi vasta kun kaikki olivat olleet sitä mieltä että kyllä se sun
oma tekele on. Sitten se on opittu tuntemaan Beatlesin *Yesterday*na.

Joskus on erittäin perusteltua ottaa myös ihan suora sitaatti, jotta tehtäi-
sin selväksi että tämä viittaa tähän. Mä en näe mitään estettä sille etteikö se
sitaatti saisi olla vaikka puolet piisistä, jos se kuuluu asiaan. Esimerkiksi *Wal-
tzing Matilda* on traditionaali, joten sitä saakin lainata. Sitten jos tehdään piisi
nimeltä *When A Band Played Waltzing Matilda*, niin on jopa luontevaa lainata
pitkä pätkä alkuperäistä laulua mukaan – eikö? Jos taas laulun nimeksi laittai-
si *When The Band Played The Night They Drove Old Dixie Down*, niin siihenhän
olis perusteltua lainata koko piisi. Kirjoittaisi itse vain intron tai ekan säkeistön
tyyliin ”I was there when...” ja loppuun voisi myös pistää pari tarinan niputta-
vaa riviä. Vaikka että mentiin kotiin, vedettiin lärvit ja päästin kissan ulos. Sen
jälkeen se olisikin oma piisi ja kissan ansiosta saattaisi välttää raastuvankin
miukasti.

ALASTALOSSA SALISSA TERVON KUTSUMANA

Tämä tapahtui niihin aikoihin kun asuin Punavuoreessa. Olin tulossa Rikhar-
dinkadun kirjastosta ja suuta kuivasi, joten menin Bengalin tiikeriin oluelle. Se
oli silloin aamupäivällä vielä ihan tyhjillään ja siellä istui ainoastaan Jari Tervo.
Iltasanomien toimitus oli siinä vastapäätä, joten Tervo oli siellä varmaankin
krapulakaljalla. Se vinkkas että tuu istuun tänne kun eio mitään seuraa. No
mähän menin ja sanoin tulleeni vain kirjastokäynnin päälle huuhtomaan kir-
japölyt pois kurkusta yhdellä bissellä. Tervo kysyi ”mitä lainasit” ja tutki mun
kassin sisällön. Se tokaisi että joo ihan hyviä kirjoja, mut ooksää lukenut Volter
Kilven *Alastalon salissa*? Mä sanoin etten ole, eikä ole kyllä käynyt mielessä-
kään. Eikös se ole juurikin se kirja, jossa käytetään seitsemänkymmentä sivua
sen kuvailemiseen kun Härkäniemi kävelee salin poikki ja valitsee itselleen
piipun? Tervo myönsi ettei siinä tapahdukaan paljon mitään, mutta se pitää-
kin lukea silleen lauseiden rytmistä ja poljennosta nautiskellen. Sitä pitää lu-

kee mielessään ääneen, kirjalle täytyy antaa aikaa ja vaipua sen rytmiin. Sen voi välillä pistää sivuun, lukea jotain muuta ja jatkaa sitten taas. Siinä pitää kuitenkin olla se oikea mielentila.

Mä sitten tein niin. Seuraavalla kirjastokäynnillä lainasin Alastalon salissa ja kun kesäaikaan on kahden kuukauden laina-aika, niin tulipahan luettua. Täytyy sanoa Tervolle kiitokset suosituksista. Minä kuulun tähän harvalukui- seen intellektuellien joukkoon, jotka ovat lukeneet Alastalon salissa ja vieläpä nauttineet siitä. Monet kehuu sitä ihan vain sen takia kun ne tietää että sitä kuuluu kehua, koska muuten vaikuttaisi juntilta,¹⁷ mutta se on oikeasti luke- misen arvoinen. Se vain vaatii just tän paneutumisen. Sitä oli oikeasti hienoo lukea kesällä omenapuun juurella ihan omaan tahtiin naatiskellen ja hitaasti. Kun tiesi että kirjassa ei loppujen lopuksi tapahdu mitään, niin missään vai- heessa ei ilmennyt tarvetta selata välillä taaksepäin ja katsoo että kukas tää taas olikaan. Koska siinä ei ole edes murhaa, niin ei tarvinnut niin paljon välit- tää juonesta.

Niiden taukojen aikana mä luin Alastalon välipaloina muun muuassa Tun- temattoman sotilaan toiseen kertaan ja parit Agatha Christien dekkarit. Välillä piti ottaa aivot vapaalle. Useimmiten mulla on tapana lukea vain yhtä kirjaa kerrallaan, mutta on myös kirjoja jotka voi jättää lepäämään.

Onhan mulla omassa hyllyssänikin muutama kirja mitä mä en ole lukenut loppuun. Tosin jos ajatellaan vaikka Encyclopedia of popular musicia, niin se- hän onkin vain hakuteos. Sitä ei kai ole tarkoitukseen lukea kannesta kanteen. Yksi semmoinen josta mä tykkään, mutta jota mä en oo lukenut loppuun – vieläkään – on Tristram Shandy. Se on maailman ensimmäinen moderni ro- maani tietyllä tavalla ja ihan pimee. Siinä hortoillaan miellelyhtymästä toiseen kuin jonkun pilvenpoltajan ajatuksissa ja tarinat ei yksinkertaisesti etene. Siinä ei tapahdu paljon mitään, vaikka tapahtuukin paljon. Koko ajan mieli poukkoilee paikasta toiseen ja se on päättymätöntä sekamelskaa.

Sen suomentaja – oliskohan ollut Kristiina Karlsson, vai kuka – sanoi että se on just siitä hyvä kirja, että sen voi nimenomaan silleen omenapuun alla ja valkoviinipullo käsillä avata mistä kohtaa vain, lukea muutaman sivun, eikä tuu hullua hurskaammaks. Silti siitä jotenkin nauttii.

Aika täydellinen kirja siinä mielessä, että se on vapautunut ilmaisun perin- teisistä kahleista. Ikäänkuin tekisi musiikkia jossa ei ole rytmiä, melodiaa, eikä sanoja. Mitähän siitä jäis? Sound of one hand clapping? Tätä samaa zen budd- histista teemaa muuten käsittelee hienosti Tom Russellin piisi missä lauletaan "sound of one heart breaking", koska yleensä näitä särkyy kaksi kerrallaan – hieno idea. Tommosia kun keksis. Nykyään ei tuppaa keksimään, kun musiik- kia tulee liikaa joka tuutista, kaikkee. Kertakäyttötavaraa ja ihan liikaa. Ei sinne

¹⁷ Klassikko on kirja, jonka jokainen olisi mielellään lukenut, mutta jota kukaan ei mielellään lukisi – Mark Twain

kannata sekaan soheltaa enää lisää helmiä sioille.

Palatakseni vielä Alastalon saliin, niin se oli aikanaan tietenkin modernia ja epätavanomaista, että kieli on tärkeämpää kuin tarina. Kerronta on hyvinkin modernia tajunnanvirtatekniikkaa, mutta sitten taas käytetty kieli on vanhah-tavaa. Tämä yhdistelmä on kiehtova. Siinä on jotain hellyttävää, koska siinä on just se kova kunnianhimo josta jotain saavutetaankin. Se on vähän niin-ku olympialaisten pronssimitalisti. Semmoinen joka saattais hyvänä päivänä voittaakin, mutta perkele kun jäi kolmanneksi.

TALO EI PALA!

Perhana! Talo paloi.

Ei.
Eiväthän talot pala.

Talo poltettiin.

Sisällä nukkunut perhe paloi.

KYLPY

Maailman kaunein sana:

Kylpy.

abstrakti ja konkreettinen

arkeen ja juhlaan

Kylpy.

AVOHAKKUULLA

Hän vetelee hirsiä...
 hirsitä...
 aina vaan hirsitä...

...ilman hevosta.

...ilman traktoria.

ja avohakkuulla sataa lunta

Hän vetelee hirsiä...

kunnes kello soi...

Matematiikka

numerologiaa ja painajaisia

En olis ikinä uskonut että eläisin näin vanhaksi. Mä näin aikoinaan semmoisen vähän painajaistyyppisen unen, jossa kummitteli numerot kolme ja neljä. Mä ajattelin sen ilman muuta tarkoittavan, että mä kuolen kolmekymmentäneljävuotiaana. Sitten kun mä täytin kolmekymmentäviisi, niin mä ajattelin sen sittenkin tarkoittavan, että mä kuolen neljäkymmentäkolmevuotiaana. Eihän siinä käynyt niinkään. Pelkkää huuhaata oli koko puuha.¹⁸ Ainut ongelma on se että tässä on nyt tullut elettyä vähän turhan paljon sillä tavalla että kuitenkin kuolee hieman yli nelikymppisenä. Se ei välttämättä ole ollut pelkästään hyvä asia.

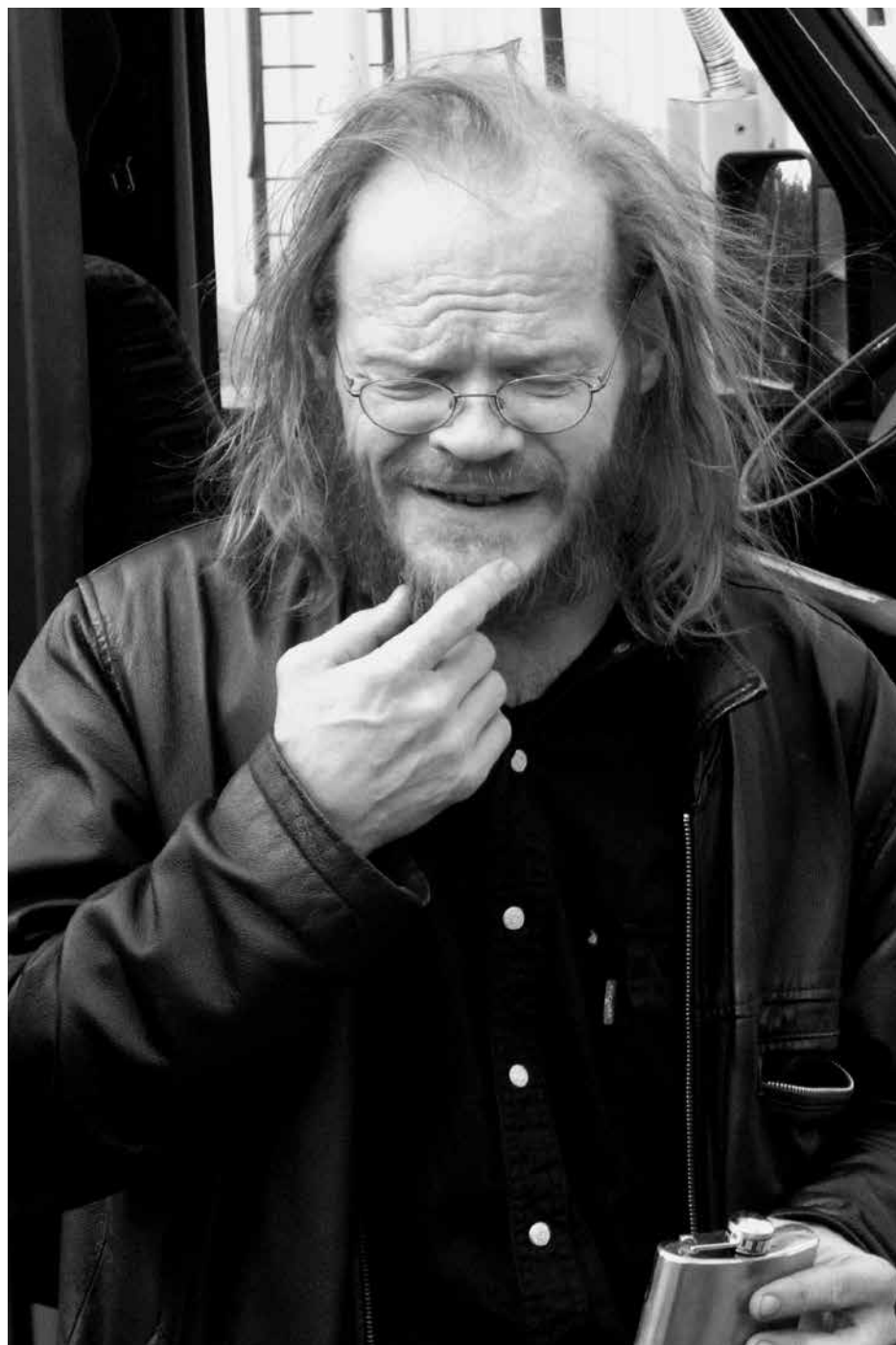
Tästä juontuikin mieleeni aihetta likeltä liippaava tarina Amerikan maalta. Eräs sikäläinen laukkakilpailuja harrastava vedonlyöjä näki oikein kunigas-unen, jossa kummitteli koko ajan numero seitsemän. Seuraavana aamuna se huomasi lehdestä että heinäkuun seitsemännen päivän laukkakilpailuissa seitsemäs lähtö alkaa tasan kello seitsemän. Kaiken lisäksi numerolla seitsemän juoksee hevonen nimeltä Lucky Seven. Se äijä innostui tietty hemmetisti ja löi seitsemänsataa taala vetoa sen hevosen puolesta, joka sit tietenkin sijoittui seitsemänneksi!

Onhan tässä jo uloseletty useita hyviä muusikoita ja frendejä, joten pitäneee yrittää vain jatkossakin olla sinnikkäin.¹⁹ Vaikka eihän sitä tiedä koska joku sika- tai muu flunssa kenenkään kaataa. Niihin kuulemma kuolee vastutuskyyvyltään heikoimmat ja mää oon aina ollut huono vastustamaan esimerkiksi tarjottua olutta, että kiitos vaan!

¹⁸ Kyllä numerot tietää! Numerologiassa ideana on, että sanoissa ja nimissä olevat kirjaimet muutetaan numeroiksi suomalaisittain loogisella tavalla a=1, b=2, ... ö=29. Laskemalla nämä yhteen saadaan selville kunkin sanan lukuarvo. Ne sanat, joilla on sama lukuarvo ovat keskenään synonyymeja. Esimerkiksi Pekka Myllykoski = 196 = Jeesus Kristus. Kysyttävää? - Jorma Kekki

¹⁹ Vanheneminen on sikäli kiehtova asia, että mitä vanhemmaksi tulee, sitä vanhemmaksi haluaa tulla - Keith Richards. Sulla on näissä stooereissa hirvee editoiminen, kun tarinoissa on helvetisti tyhjäkäyntiä. Tosin semmosta se viisikymppisenä on; helvetisti tyhjäkäyntiä! - Pekka Myllykoski

NEUVO

Sinä olet vanha ja likainen mies.

SAATANA, PESEYDY EDES!

LASKUTEHTÄVÄ

"Vanha pelargonia on mummon akkunalla..."

Kuinka vanha mummo on?

KAKSINTAISTELU

...ja tyhjentyneellä kadulla kaikui laukaus –

yksi laukaus...

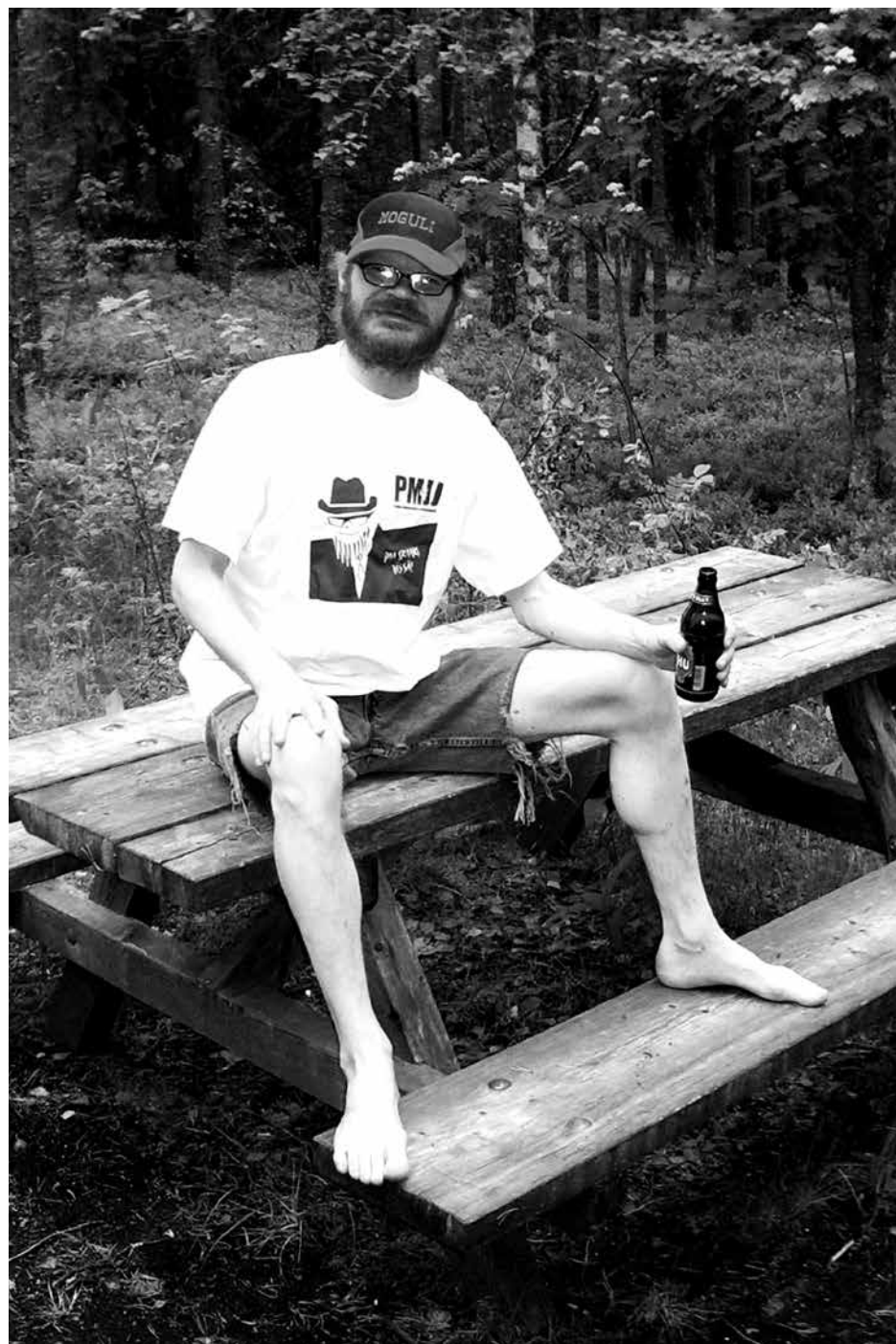
Toista laukausta ei kuulu.

Sitä ei tarvita.

Aurinko laskee länteen.

Kemia ja Fysiikka

olutta, kokeiluja ja saippuasarjoja

OLUT

Niin kuin jo aiemminkin totesin, niin mä oon aina ollut vähän ikäistäni lapsellisempi. Myöskin ensimmäiset juopottelukokemukset ovat vanhemmalta iältä kuin useimmilla. Monet on varmaan jo kaksi- tai kolmetoistavuotiaina vetäneet kolmansia kännejään – etenkin nykyaikana, mutta miksei silloinkin. Useimmat joka tapauksessa taitavat aloitella siinä viiden-kuudentoista paikkeilla. Mä olin melkein jo täysi-ikäinen kun aloin tykätä humalassa olemisesta.

Oluthan on maultaan sellainen että harva siitä ekoja kertoja maistaessaan äkkiseltään pitää. Siitä pitää vasiten opetella tykkäämään. Kundeja jotka joi lonkeroo katottiin vähän sillai ja pidettiin laiskureina. Meidän mielestä ne ei yksinkertaisesti viitsineet nähdä sitä vaivaa, että opettelisivat tykkäämään oluesta. Mieluummin ne valitsivat makeamman vaihtoehdon, jota me taas pidettiin enemmänkin tyttöjen juomana. Me opeteltiin sinnikkäästi olutveikoiksi ja melko hyvin opittiinkin.

OLUTKULTTUURIN MONIMUOTOISUUTTA

Oluisiinhan liittyy hirveesti sitä toisaallakin mainittua snobismia. Erilaisten oluiden maistelu ja vertailu on mukavaa puuhaa. Joskus muinoin tulimme Haaviston Ollin kanssa Hollannissa Guinness-tuoppien äärellä siihen lopputulokseen, että periaattessa kaikki olut on pitkälti samanmakuista. Jos se olutta on, niin siinä maistuu maltaat ja humala. Tokihan aste-eroja on kuitenkin loputtomasti. Toisissa oluissa näitä makuja on enemmän, toisissa vähemmän ja toisissa taas eri suhteissa. Jotkut oluet on runsaasti humaloituja, kun toisissa taas on paksu maltaan maku ja mallaskin voi olla eri tavalla paahdettua tai sitten ei. Vaihtoehtoja on vaikka kuinka paljon, mutta pohjimmiltaan kyseessä on sama juttu.

Yksi olutsnobismin ilmenemismuoto on amerikkalaisten oluiden haukkuminen. Olen itsekin siihen joskus syyllistynyt. Pääsin tutustumaan amerikkalaiseen olutkulttuuriin hieman laajemmin kun oltiin Teksasin Austinissa tekemässä Hittihökkeliä. Aloitin studiopäivät kävelemällä lähimmälle huoltoasemalle jonka yhteydessä oli pieni kauppapuoti – pienempi kuin usemmilla suomalaisasemilla. Siellä oli silti aivan hirmuinen valikoima erilaisia oluita. Suurin osa niistä oli pienpanimoiden tuotteita Austinin ympäristöstä, mutta olipa Neitsytsaariltakin yksi varsin mainio pale ale -tyyppinen tuttavuus.

Niitä mä sitten innostuin maistelemaan. Pohjia tehtäessä ostin aina pari sippäkkiä ja sitten kun lauluja äänitettiin, niin sain onneksi vähennettyä yhteen. Valikoima oli niin laaja ettei juuri tarttenut kahtena päivänä samaa merkkiä juoda – paitsi tietenkin silloin kun jostain innostui. Lähes kaikki näistä pienpanimo-oluista oli vähintäänkin mielenkiintoisia ja hyviä yrityksiä, mutta useim-

mat jopa varsin maukkaita ja keskenään erityyppisiä. Oluttyyppien kirjo oli vallan mainio ja kyseessä oli tosiaan huoltoaseman pikkupuoti. Jos mä olisin ehtinyt johonkin erikoisoluiden myymälään, jollainen Austinin kaltaisesta kaupungista varmasti löytyy, niin sieltä olis luultavasti löytynyt maisteltavaa puoleksi vuodeksi.

Ei sellaista yleistystä kuin amerikkalainen olut voi sanoa, vaikka itsehän ne toisaalta sen yleistyksen on saaneet aikaan näillä valtamerkeillään. Coors Lightit ja Budweiserit on olutta sellaisille ihmisille jotka ei pidä oluesta. Juurikin niille jotka ei ole nähneet sitä opettelun vaivaa. Vaikka kyllä tommonen fucking close the water -henkinen ratkaisu kieltämättä kuumana hellepäivänä, jääkylmänä nautittuna on oikeinkin mainio janojuoma.

Pitää vielä erikseen mainostaa sellaista olutta kuin Shiner Bock. Sitä sai useista Austinin perusbaareista ja räkälöistäkin näiden valtamerkkien rinnalla ja se oli vallan makoisaa. Ihan sitä saattoi pukkioalueksi hyvillä mielin kutsua. Hyvää ja maukasta, eikä todellakaan vettä lähellä

Nykyisin tuppaa tarjonta olemaan vähän liiankin runsasta. Hyvin usein päädynkin kotimaiseen peruslageriin. Se on merkkiin katsomatta hyvää ja tasalaatuista. Oikeeseen olutravintolaan kun menee, niin siellä on niin paljon vaihtoehtoja etten mä ainakaan pysty päättämään mitä haluaisin. Helpointa ottaa peruskepu. Silloin kun uusia oluita tuli vähän kerrassaan, niin ne tuli vielä aikas tuoreeltaan maisteltuakin, mutta eihän tossa nykymenossa pysy millään perässä. On se toisaalta myös niin että kun on juoppo mikä juoppo, niin tuntuis naurettavalta koettaa piilotella juopouttaan sillä että mää nyt vain maistelen erilaisia olutmerkkejä. Parempi ottaa reilusti sitä tuttua, turvallista ja tasalaatuista. Sitä paitsi suomalaiset lageroluet on helkkarin hyviä lagereita.

MAUSTEITA JA YRTTEJÄ

Muinaisina aikoina ennen kuin humala tuli tänne Pohjan perukoille olutta maustettiin muuten suopursulla ja suomyrtilä. Tanskassa käsittääkseni tehdään edelleenkin jotain sellaista Viikinkiolutta, jossa on suomyrttiä mausteenä. Suopursua tuskin kukaan nykyään käyttää kun sehän on lievästi myrkyllinen. En nyt muista onko, mutta jos se sattuis olemaan maksamyrkky, niin olisihan se vähän arveluttavaa maustaa alkoholia sellaisella aineella, joka on maksalle myrkyllistä.²⁰ Ei kovinkaan kauaskatseinen liikeidea. Tästä tuleekin väistämättä mieleen erään opiskelukaverini suunnitelma että röökiin pitäisi lisätä sytostaatteja. Mahtaisi sekin olla mielenkiintoinen makuelämys.

Kasvikirjasta joskus huomasin että hamppu on humalan läheinen sukulainen. Niinpä me suunniteltiin että pitäisi ehdottomasti tehdä hampulla maustettua olutta. Se olis mielenkiintoinen kokeilu ja sille olis jo valmiiksi olemassa hyvä nimikin; *Kannabisse*.²¹

Alkoholi on toiminut useaan otteeseen inspiraation lähteenä lauluissa. Esimerkiksi viimeisimmältä jemmarilevyltä löytyvästä Paskahoususta on valitettavasti todettava, että se on kyllä suoraan eletystä elämästä. Sinälläänhan se on hauska ralli – aivan kuten alkoholismikin on hauska aihe. Ei välttämättä omakohtaisena kokemuksena, mutta sen sivutuotteena syntyy tällaisista huumorintynkää väkisinkin. Valitettavasti vain huumorin kohteeksi päätyy yleensä itse ja turhan usein siitä joutuu kärsimään muutkin ihmiset. Tota jälkimmäistä mä olen koettanut välttää, mut aina se ei kuitenkaan onnistu.

Kaikenlaista hauskaa voi tapahtua toki selvinpäinkin, mutta kyllä alkoholi näitä arjen pikkusattumuksia kivasti ruokkii ja värittää. Kerran esimerkiksi Herkkuhaarukassa yks naapuri pyysi mua soittamaan itselleen. En ehtinyt edes ihmetellä ennen kuin se sanoi että älä kuitenkaan ihan vielä, vaan venaa sen verran, että mä ehdin himaan ensin. Sillä oli luuri hukassa, mutta se kuitenkin tiesi sen olevan jossain sen himassa.

Soitin viiden minuutin päästä ja aika kauan se hälyttikin ennen vastaamista. Sitten tää mun naapuri totesi, että juu, puhelin olikin jääkaapissa. Ei ihme ettei sitä löytynyt! Se ei voinut käsittää miten sen puhelin oli edellisen illan aikana tullut laitetuksi jääkaappiin.

Mulla on itsellenikin toisinaan samanlaisia vaikeuksia, mutta en mä sentään ole puhelinta vielä jääkaapista joutunut kaivamaan. Viimeksikin se löytyi pitkän etsinnän jälkeen erittäin loogiselta paikalta. Mä olin heti ensimmäiseksi vilkaissut oikeeseen suuntaan, mutta en ollut vain huomannut sitä. Vasta pitkän etsinnän jälkeen toisella kierroksella puhelin löytyi. Tästä ilmiöstä on savolaisilla hyvä ilmaus. Jos joku homma pitää laittaa visusti talteen, niin se kannattaa laittaa *piilon viereen*. Jos sen laittaa piiloon, niin sitä ei löydä itsekkään. Siinä ”suattaap olla näin, tai suattaap olla olemattakii” piilee aika syvälinen viisaus. Jos puhelin löytyy jääkaapista, niin seuraava ongelma on, että missä helvetissä sitten maksamakkarapötkö mahtaa olla? Se on siksikin kinkkisempi pulma, että kun sitä ei löydä soittamallaakaan. Pitää varmaan kysyä toltä naapurilta, että saako sen laittaa omalla nimellään tähän kirjaan. Voisin soittaa sille ja kysyä, että oliko sun kännykkä taas jääkaapissa ja saako sun nimee käyttää kirjassa.

²⁰ *Suopursun kaikki osat sisältävät myrkyllisiä terpeenejä, jotka vaikuttavat kiihdyttävästi keskushermostoon ja tekevät ärtyisäksi. Oluen mausteena suopursua käytettäessä tuloksena oli entistä sekavampi olotila ja voimakas krapula. Viikinkien olutpäissään rettelöinninkin uskottiin johtuvan suopursusta*

²¹ *Eestiläiset ovat vielä humalan rinnallakin käyttäneet suopursua, vaikka sillä maustetulla oluella juoja hankkiikin itsellensä kovan päänsäryn. Syrjäänejä ei pohmelo peloita vähääkään: he käyttävät suopursua nimenomaan siksi, että sillä terästetty olut antaa kovan, nopean humalan. He ovat myös vanhaan itämaiseen tapaan väkevoittäneet kotioluensa hampunsylkyillä – Kerttu Suuronen: Ohrainen Olut*

Se että jollekin asialle pystyy nauramaan ei tarkoita etteikö sitä voisi ottaa myös vakavasti ja tosissaan. Nauru on ihmisen hienoimpia psykologisia selviytymiskeinoja. Sillä pärjää poikkeuksetta paremmin kuin vihalla, torjunnalla tai kieltämisellä. Huumori on ihmisen parhaita keinoja pärjätä tässä maailmassa. Yksi opiskelukaveri sanoikin aikoinaan, että mikään asia maailmassa ei saa olla niin pyhä etteikö siitä voisi laskea leikkiä ainakin kerran elämässään. Mä allekirjoitan ton aivan kybällä. Tähän kategoriaan kuuluu kaikki uskonnot ja etenkin taloustiede – uskonto yli muiden. Mä en edes tajua minkä takia sitä kehdataan kutsua tieteeeksi. Eihän se ole muuta kuin pelkkää teelehtien lukemista ja tarot-korttien selailua!²² Aikoinaan oli semmoinen sanonta, että aivan samalla tavoin kun on olemassa nakkeja ja talousnakkeja, on kyljyksiä ja talouskyljyksiä ja on myös miehiä ja talousmiehiä. Pitää kyllä erittäin hyvin paikkansa! Ainoo vaan että miehet ei nykyään saa rahaa, mutta talousmiehet tienaa sitäkin enemmän. Sitten ne perkeleet kehtaa vielä selittää, että tää on tätä kateutta, perisuomalaista kateutta, kun oikeesti jollekin annetaan platinautasella kultaharkkoja. Esimerkiksi Björn Wahlroos; sen Mandatum pankin tehtäväks annettiin aikoinaan Postipankin yksityistäminen. Jätkälle siis ojennettiin käytännöllisesti katsoen platinautasella kultaharkkoja. Sen jälkeen se kehtaa neuvoa meitä tavallisia ihmisiä, että miten pitää elää ja selittää kuinka yrityksellä ei ole mitään muuta velvollisuutta kuin tuottaa voittoa omistajille. Ei tässä aina huumorikaan riitä.

Jos ajatellaan yrityksenä vaikka semmoista kuin FMEJ, niin mä näen sillä kyllä paljon tärkeämpiäkin tehtäviä kuin tuottaa voittoa. Se nyt ei edes ole mikään osakeyhtiö vaan me ollaan yksityishenkilöitä kaikki, mutta kuitenkin. Sen tärkein funktio on tuottaa hyviä keikkoja ihmisille – tuottaa hyviä elämyksiä ja hyvii fiiliksi. Jos sitä kautta tulee fyrkkaa, niin onhan sekin ihan kiva, mutta jos pelkästään fyrkan takia pitäis tehdä tätä, niin eihän sitä jaksaisi. Useimmat siitä jengistä onkin lopettaneet. Ne on huomanneet ettei kannata ja ei kannatakaan. Se on harva, joka oikeesti leiville lyö. Bluesmuusikko Blind Lemon Pie kiteyttää *The Rutles* -elokuvassa tämän osuvasti: ”Työskentelin rautateillä yli kolmekymmentä vuotta. Sitten kuulin Rutlesin musiikkia ja päätin alkaa kokopäivätoimiseksi muusikoksi. Siitä lähtien olen nähnyt nälkää – been starving ever since”. Jos pysytellään vielä toinen tovi bluesin maailmassa, niin Kari Hotakainen tokaisee lukemisen arvoisessa *Syntisäkissä*, että tuulettaaminen tekee hyvää lompakolle. Niinhän se on.

Kyllä noi taloustieteilijätkin sen tietää, mutta niillä on vaan ihmeellisiä käsitteitä. Jos esimerkiksi vallitsee semmoinen tilanne kun deflaatio, niin kuka nyt mitään ostais kun kantsii odottaa että sen saa kuukauden päästä halvemmalla.

²² on tehty semmoinenkin koe, jossa simpanssit laitettiin heittämään pubitikkaa *Financial Timesin* pörssikurssisivuihin. Sitten ikään kuin ostettiin osakkeita sen mukaan mihin tikat osuivat ja tällä menetelmällä saavutettiin parempia tuloksia kuin ekonomisteja ja analytikoja kuuntelemalla – että se siitä.

Hyvähän niitten on neuvoo, kun rahaa on niin ettei paskalle taivu, mut normaali ihminen elää kädestä suuhun ja ostaa just sen mitä tarttee silloin kun tarttee, eikä aina rahat riitä siihenkään. Jos mä tarviin välttämättä jotain, niin mä ostan sen tänään jos mulla on rahaa, koska huomenna mulla ei oo rahaa. Ei mulla ole varaa jäädä odottelemaan mitään mahdollisia hinnan laskuja. Normaalielämässä se että hinnat laskee on hyvä asia, mut talouselämässä se on huono. Ei mahdu mun jakeluun miks näin täytyy olla.²³

KOKEILUJA

Semmonen kirja kuin *Juoksu yön maahan – tulkintoja intiaanirunoista* on mainio teos vaikka siinä onkin vähän turhan paljon Etelä-Amerikan intiaaneja. Ne ei kiinnosta mua yhtä paljon kuin nämä Pohjois-Amerikan tapaukset. Kirjasta löytyy myös lista jossa on lueteltu kaikkien mukana olevien runoilijoiden nimet. Yksi niistä on Kokeili Kaikkia. Se tosin taitaa tarkoittaa että ”kokeili kaikkia kanssaihmissä”, mutta ensimmäinen ajatus tietty oli se, että kaikkee on täytynyt runoilijan kokeilla.

Itse mä oon lähtenyt siitä, että en mä ole edes ollut kiinnostunut niin sanotuista kovista huumeista. Jotain lsd:tä ei uskaltais missään nimessä vetää, kun ei välttämättä ole lähtökohtaisestikaan kaikkein tervein tämä päänuppi. Ei parane lähtee leikkimään semmoisten kanssa.²⁴ Kannabis on sitä vastoin aika hyväntahtoinen aine. Sekin on ollut enämpi semmosta että kyllä mulle on kelvannut jos joku on tarjonnut. Sitten jos samalta taholta on tarjottu vähän enemmänkin, niin joskus on saattanut joutua sitä itsekin hankkimaan ihan vaan sen takia että pystyis tarjoon takas.

Pitkiä pitkiä aikoja menee kuitenkin ettei mitään ja en mä aina ota jos tarjotaan! Välillä sit tulee tehtyä virhearviointeja niin kuin Ruutanassa. Oli vaan niin leppoisa filis, kun päivän kahdesta keikasta ensimmäinen oli mennyt hyvin. Itse asiassa koko viikonloppu oli mennyt hyvin. Mä tiesin ettei bisseekään ole tullut isommalti juotua. Ajattelin että eihän tämmönen yks pikkunen jointti mitään meinaa – imaisen muutamat blossit vain, niin eihän se missään voi tuntua. Katin kontit!

FYSIIKKA SYDÄMEN ASIALLA

Mä oon oikein ylpee siitä, että mä oon varmaan ensimmäisiä Heartbeat -televisiosarjan faneja – oikein semmosia tosifaneja. Sillon kun se ekaa kertaa tuli primetime aikaan, niin enhän minä nyt ruvennut kattoon mitään eng-

²³ Pankinjohtaja on ihminen, joka lainaa sateenvarjon päivänpaisteella ja perii sen takaisin heti kun alkaa sataa. – Mark Twain

²⁴ Kannatan sotaa huumeita vastaan, mutta vastustan sotaa kukkia ja yrttejä vastaan – Willie Nelson

lantilaista draamasarjaa nimeltä Sydämen asialla. Ajattelin että se on jotain näitä ”lässyn-lässyn-läpäti-lää” -saippuaooopperoita, niinku se jossain määrin onkin ja hyvä niin. Mä en ymmärrä ollenkaan niitä ihmisiä jotka valittaa että telkkarista ei tuu muuta kuin uusintoja. Jollei Heartbeatia olis uusittu ykkösen aamusarjana, niin mä en olis ikinä löytänyt sitä. Toinen samankaltainen tapaus on Laakson kuningas. Aivan loistava sarja sekin ja mä en olis ikinä löytänyt sitä jollei se olis tullut uusintana ykkösen aamuissa. Monet ihmetteli – nykyäänhän kaikki tykkää Heartbeatista, mutta silloin monet ihmetteli miksi mä sitä diggaan. No hei, hyvii tyyppei, ennen kaikkee nastaa kuuskytluvun musaa ja hienoja vanhoja autoja! Ei siinä muuta tarvita – that’s it.

Jossain vaiheessa aloin suunnitella sen teemapiisin suomentamistakin, mutta vielä en ole saanut mieleistäni versiota aikaiseksi. Senhän on käsittääkseni joku Matti Esko tai kuka lie tehnyt jo suomeksi, mutta mä en ole onneksi kuullut sitä. Buddy Hollyn alkuperäinen piisi on tahallisen ylinaivi tyttö-tappaa-pojan kertomus. Oikeaoppista teinipoppista ajalta jolloin teinipoppia ei ollut vielä edes kunnolla keksitty. Käännökseenkin pitäisi saada toi sävy, että nyt ei todellakaan olla vakavissaan ja tällä laululla ei ole sanomaa. Sitten kuitenkin sanoma tulis siitä että ”hei, ei tää elämä oo loppujen lopuksi niin kauheen tärkeätä. Hauskaa pitämässähän täällä vain ollaan.” Kepeille ralleille on aina paikkansa ja niitten tekeminen on uskomattoman vaativaa. Jos pyrkii semmosta hölynpöly-nonsense-noveltymateriaalia suoltamaan, niin siitä tulee varsinainen puppugeneraattori. Siinä ei ole mitään järkeä. Silloin järjetömyyteen saa jonkun järjen, kun sieltä viiltää läpi se, että ”sehän tässä just onkin järkeä, että kun hommassa ei oo mitään järkeä”. Tämä puolestaan vastaa meitä ympäröivää fysikaalista todellisuutta hyvin pitkälle.

Mä näin täs yhtenä päivänä ihan ohi menen juttua Max Planc -instituutista. Olin jossain kapakassa ja televisiossa ei edes ollut ääni kunnolla päällä, mut silmä liimautui kuitenkin telkkariin ja näin kun joku fyysikko justiin selitti, että eikös se oo jumalattoman hieno asia että mitä enemmän tiedetään aineen ominaisuuksista – se tutki nimenomaan niin sanottua pimeätä ainetta, niin sitä vahvemmin näyttää siltä ettei mitään ole oikeesti edes olemassa ja kun silti sitä selvästi on. Jos vaikka kolauttaa polvensa pöydän kulmaan, niin huomaa että polvi on olemassa. Tai ensin saattaa kyllä huomata sen pöydän olemassaolon ja heti perään oman polvensa. Olemassaolon suuri mysteeri perustuu kuitenkin siihen että loppujen lopuksi juuri mitään ei edes ole. Koko ihmiselämä pitää käyttää sen miettimiseen onko Jumalalla joku erityinen tarkoitus sille että me ollaan täällä, koska oikeastaan me ei edes olla täällä, koska me ollaan lähes tyhjää täynnä vaikka näytämmekin aivan muulta sillon kun kolautamme polvemme pöydän reunaan!

Newtonin aikoihin ei semmosta tiedettä edes ollut kuin fysiikka. Sitä kutsuttiin luonnon filosofiaksi. Samaan pakettiin oli niputettu kemiat ja biologiat ja

alkemiat ja astrologiat ja vaikka mitkä huuhaat. Nykyään kun aletaan tietää aika paljon mistä tää maailma koostuu, niin filosofia on jäämässä melko tyhjänpäiväiseksi tieteenksi. Se liittyyneen kohta taloustieteen joukkoon. Unohdetaan vain koko juttu, ei siinä ole mitään järkeä. Sehän on pelkkää sanoilla saivartelua nykyään. Paljon lähempänä totuutta ollaan perusluonnontieteissä; biologiassa, kemiassa ja fysiikassa. Filosofian elintila on kutistunut ihan ole-mattomiin. Ei sillä oo oikein tulevaisuutta. Sitä vastoin taloustieteellä valitet-tavasti on.

HAMPAAT

viisaudenhammas puhkeaa...

kahvihammasta kolottaa...

ajanhammas kalvaa...

Lääkäri hyvä,
ei näitä pelkällä
poralla
korjata

VEROKARHU

Se näyttää hampaansa –
MURISEE

Se paljastaa kyntensä,
mutta tahtoo vain leikkiä

Lataan haulikon – leikilläni.

SISÄÄN JA ULOS

Ovikello soi

Rappusilla mies –

sisäänpäinkääntynyt

Eteisessä nainen –

ulospäinsuuntautunut

Ruokatuhti

paskanjatketta ja pierunkuoria

PASKANJATKETTA JA PIERUNKUORIA

Elämyksiä itselleen ja suppealla kuulijakunnalle tuottava Pekka Myllykoski ja Jytäjemmarit -orkesterimme on perinteisesti tallentanut tuotantoaan erilaisissa mökeissä. Näillä leireillämme hyvä ruoka on noussut monien yllätykseksi jopa juomakulttuurin edelle. Leirikokkimme Kalle Vanhapelto on säilönyt salaiset reseptinsä visusti karvaiseen päänuppiinsa, mutta viereisellä sivulla esiteltävän esimerkkitapauksen onnistuin ovelasti vakoilemalla muistiin kirjoittamaan. Tämä nautittiin grillatun lihan kaverina ja hyvää oli!

Paljastettakoon vielä sekin, että aina mökkisessiomme alkajaisiksi on perinteisesti nautittu miehenkuosittaja -keitot. Yleensä tähän tarkoitukseen on käytetty kalakeittoa. Tällekin toiminnalle on iloksemme löydettävissä varsin vankat tieteelliset perusteet²⁵ kirjallisuuden maailmasta.

²⁵ Kiinalaisesta Li Po -nimisestä runoilijasta ja filosofista kerrotaan seuraavaa: "Li Po oli aina raikas kuin orvokki, olipa sitten kuinka pitkään tahansa polkenut pienaa." Hänen ystävänsä, niin kuin ystävät aina, alkoivat ihmetellä, miten se oli mahdollista. He olivat huomanneet, että aina saatuaan kutsun palatsiin Li Po pyysi kalakeittoa – mitä tahansa kalakeittoa. Aikakirjat tietävät kertoa, että tuo kalakeitto palautti hänet takaisin maan päälle vähemmässä kuin kolmessakymmenessä sekunnissa" – Clayton & Langdon: Krapula ja minä

²⁶ sanonta "press the foot on the rail" = "polkea pienaa" lienee suomalaisille lukijoille oudontuntuinen. Selitykseksi sanottakoon, että se tarkoittaa nojaamista jalalla baaritiskin pienaan, siis juopottelua. Baari johtuu sanasta bar = tanko. – kts. edell.

VIIMEISEN BOHEEMIN ILTASALAATTI

1 keskikokoinen kukkakaali
1 omena
pala purjoa
2-3 rkl hasselpähkinöitä

kastike:

6 rkl ruokaöljyä
2 rkl viinietikkaa
4 tl sokeria
2 tl sinappia
1 tl suolaa
valko- tai mustapippuria
paprikajauhetta
4-5 rkl Aura-homejuustoa

valmistus:

- puhdistaa kukkakaali ja jaa se pieniin kukintoihin
- kuori ja kuutioi omena
- pese purjo ja leikkaa ohuiksi renkaiksi
- rouhi pähkinät
- sekoita kastikkeen aineet keskenään
- kaada kastike salaatin joukkoon ja sekoita

Maltaan Haukkojen rumpali Tuomas Kolehmainen oli mennyt baari-illan päätteeksi jonkun kaverinsa luokse jatkoille. Se oli katonu ihmeissään, että keittiösyvennyksen katosta roikkuu jotain paksun pölyn peittämää töhnää. Sen kaveri oli hieman valottanut asioiden historiaa jotensakin näin: ”Kerran kun mä tulin vähän vastaavassa kunnossa kapakasta kuin nyt, niin mua hiukoi hirveesti ja kun mä en oo mikään kokki, niin mä katoin että löytyykö ruoka-kaapista yhtään mitään. Siellä sattui olemaan purkillinen valmista spagettibologneesee. Mä en ole myöskään mikään tiskaaja, niin mä ajattelin säästyväni tiskaamiselta kun mä lämmitän sen suoraan purkissa. Pistinkin sitten säilykepurkin hellalle lämpiämään. Semmonen pieni mogahan siinä kävi että mä unohdin avata sen, joten koko paska räjähti ympäri kyökkiä. Tuolla ne spagetit nyt on katossa, mutta toisaalta aika harvalla jätkällä on himassaan ihan ikioma tippukiviluola.”

Omalta kohdaltanikin muistan vähän samankaltaisen kommelluksen. Olin myös kotiutunut tukevassa laitamyötäisessä kapakasta ja hiukoi aivan helvetisti. Kaapeista sattui löytymään ainekset tommoseen tomaattimurskapohjaiseen pastakastikkeeseen ja sen nyt ei kovinkaan haastava kokattava pitäisi olla. Mä keksin sitten kikkailla ja tehdä siitä erityisen hyvää lisäämällä runsaasti paprikajauhetta. Tartuin tuumasta toimeen ja ravistelinkin aimo keon sitä pannulle. Tarkoitus oli tehdä kastikkeesta paprikan avulla todella makoisaa ja hyvää siitä olisi epäilemättä tullutkin, jos se vain olisi ollut paprikaa mitä mä

sinne laitoin. Hetken aikaa maustettuani mä nimittäin katoin, että ai perkele, eihän se olekaan ihan punaista – se oli kanelia! Tähän väliin pitää huomauttaa, että pahin loukkaus mitä kokille voi ruoan maistamisen jälkeen sanoa on ”mielenkiintoista”. Sinä yönä mun tomaattipasta oli ihan oikeasti mielenkiintoista. Kyllä sitä nälkäänsä kuitenkin puoli lautasellista söi. Siinä oli vähän semmoinen Intiaan vivahtava eksoottinen maku, mutta eksotiikka ei valitettavasti kantanut kovinkaan pitkälle, joten puolet

jäi syömättä.

Toinen tapa loukata kokkia on sanoa että ruoka hyvän makuista. Eikö nyt saman tien voisi kehua että se on HYVÄÄ, eikä vain sen makuista!

Tästä päästäänkin sujuvasti ammattitaitoon. Tää on ihan oleellinen juttu. Neil Hardwick kirjoitti aikoinaan Suomen Kuvalehteen pakinoita. Tai ei ne varsinaisia pakinoitakaan olleet, kun ne ei olleet semmosia hah-hah-hauskoja, mutta hauskoja kuitenkin. Ne julkaistiin kahdella kielellä. Neil kirjoitti pakinat ensin englanniksi ja käänsi suomeksi, vai olikse toisinpäin, vai tekikö se niitä molempiin suuntiin.²⁷ Ei sillä taida hirveesti olla väliä. Ensimmäinen pakina käsitteli yllättäen suomeksi ja englanniksi kirjoittamisen eroja. Yksi tietenkä on se että suomenkielestä löytyy semmosia sanoja joita englannissa ei lainkaan ole. Esimerkkinä Neil mainitsi maksalaatikon. Mä oon tosta ihan toista mieltä, koska sehän on selkeesti liverpool. Kyllä mä tiedän että pool on allas, mut sanoillahan on monia merkityksiä. Hardwick oli sitä mieltä että on tyystin samantekevää ettei englanninkielessä ole sanaa maksalaatikon, koska niillä on jo tarpeeksi paljon sen kaltaisia ruokia itselläänkin.

Toinen termi jota Hardwick pakinassaan käsitteli oli ammattitaito. Englannissa ei ole kunnollista vastinetta sille. Kyllähän englanniksi voi sanoa professional skills, tai jotain vastaavaa, mutta se kuitenkin tarkoittaa että sä osaat tehdä jotain ja että sä otat liksan siitä minkä sä osaat tehdä. Jos sä meet sanomaan englantilaiselle esiintyvälle taiteilijalle, että "you've got a good professional skills", niin se tarkoittaa että se suhteellisen hyvin osaa tehdä sitä duunimistä sille maksetaankin. Onko se kehu? Vain ja ainoastaan Suomessa jotkut laulajat jotka on julkaisseet kymmeniä levyjä sanoo uusimman levynsä yhteydessä, että nastaa kun pääsee tekeen musaa oikein ammattitaitoisten muusikoiden kanssa. Englanniksi se tarkoittaisi että rutinoituneitten kehäraakkien, jotka ei enää mihinkään muuhun kelpaa kuin ottamaan rahaa siitä että saa soittaa ja tehdä työtään suojaotyöpaikalla. Oikeasti siis ammattitaitoinen -sanan käyttäminen pitäisi olla loukkaus.

Ammattitaito on vain työkalu. Sitä ei välttämättä tarvitse olla, koska esimerkiksi munakkaan pystyy tekemään ilman paistinlastaakin – vaikka juustohöylällä. Jos mulla ei ole ammattitaitoa, eli sitä paistinlastaa, niin juustohöylällä mä pystyn silti tekemään ihan yhtä hyvän munakkaan kuin ammattitaidollakin. Toisaalta vaikka mulla olisi maailman kallein paistinlasta ja jos mä teen vitun huonon munakkaan, niin ei se siitä paremmaksi muutu sen takia että on hyvä ammattitaito. Tää pätee moniin taiteilijoihin ja muihinkin työntekijöihin jollain tapaa. Paljon on ihmisiä joilla periaatteessa on kaikki hanskassa, mutta

²⁷ Pakinat on kirjoitettu englanniksi ja käännetty suomeksi. Siksi ne ovat parempia englanniksi. Jos et kuitenkaan pysty lukemaan niitä englanniksi, lue suomeksi ja lohduttaudu sillä ajatuksella, että sinun kannaltasi ne ovat parempia suomeksi, koska sillä kielellä pystyt ainakin ymmärtämään ne. – Neil Hardwick: Neilin tähteet, eli Hardwick's Sauce

siitä huolimatta ne tekee silkkaa skeidaa. Sitten on semmosia jotka huitelee vähän sinne päin ja tuottaa helmiä.

Mihinkäs me muuten jäätinkään? Niin, siihen miten voi ruokaa maistettuaan loukata hieman taidoistaan epävarmaa kokkia. Jos vaikka tää tyyppi tietää joskus tehneensä hyvää ruokaa ja on kutsunut teidät kylään ja kertoo ruokaa tarjoillessaan, että mää en ole tätä just tällä tavalla ennen tehnytkään, mitäs tykkäätte? Vittu, että jätjän saa kyllä kastroitua, jos siihen tokaisee "mm, mielenkiintoista".

Toisaalta sopivilla sanavalinnoilla voi myös nostaa itsetuntoa, mutta ei tietenkään tarpeettomasti. Muistan ikuisesti sen kun pikkubroidi yhdessä vaiheessa harrasti kotioluen panemista. Se oli tehnyt portterityyppistä, oikein tummaa ja vähän ylivahvaa kotiolutta. Silloisen vaimoni vanhin sisko oli tullut saksalaisen aviomiehensä kanssa käymään ja istuimme kaikki vanhempieni ruokapöydässä päivällisellä. Haluttiin sitten maistattaa tällä saksalaisella sitä olutta. Eihän se mikään sen ihmeellisempi olutveikko ollut, mutta saksalainen nyt kuitenkin ja Saksa on olutmaa! Se otti huikan, vähän aikaa maisteli oikein kunnolla jälkimakua ja sanoi sitten "mmm, profezzionell." Jumalauta, kun pikkubroidi kasvoi senttejä sen jälkeen. On se vaan hassua kuinka sanavalinnoilla voi vaikuttaa asioihin. Siinä on kieltämättä sellainen huono puolikin että joskus saattaa sattua täydellisiä väärinymmärryksiä. Itse tarkoittaa jotain muuta ja toinen tulkitsee sen ihan toisin. Ainakin naisten kanssa voi toisinaan esiintyä tällaista. Siinä vitsissähän käy just tälle. Kaksi kundia istuu kaljalla ja toisen kännykkä soi. Siellä on kiukkuinen vaimo joka kysyy, että "missä vitussa sä oikein luuhaat, sähän lupasit tulla himaan heti viiden jälkeen?" Tää kundi vastaa nolona selitellen, että "joo joo, mutta kun mulla on vasta neljäs menossa."

Nää miehet Marsista – naiset Venuksesta -kirjat on hyvin pitkälti niin teko-tieteellistä paskaa kuin olla vain voi. Niissä ei oo järjen häivää. Se on kyl totta, että miehet ja naiset tuppaa ajattelemaan eri tavalla. Miespuolisilla sikiöillä yhdessä sikiökehityksen vaiheessa tuleva, keskushermostoa muokkaava testosteronipiikki muuttaa aivotoinnot pysyvästi vähän erilaisiksi. Siinä mielessä tää Mars/Vens -ajattelu pitää toki paikkansa, mutta se ei ota lainkaan huomioon sitä että ihmisissä on helvetinmoinen vaihtelu ihan jo siinä miten määritellään mies ja nainen. Sen luulis olevan helppoo paitsi jonkun Caster Semenyan tapauksessa, mutta jos ajatellaan psyykkisesti, niin mä oon täysin vakuuttunut siitä että jokaisessa ihmisessä on sukupuolesta riippumatta maskuliininen ja feminiininen puoli. On olemassa helvetin miesmäisiä naisia ja naismaisia miehiä, enkä nyt tarkoita tällä homoja.

Tähän väliin vois muuten kertoa sen vanhan homovitsin jossa kolme homomiestä pohti, että onko jälleensyntymistä olemassa ja jos on niin minä ne haluais syntyä uudestaan. Ensimmäinen sanoi, että "mä ainakin haluaisin olla päivänkakkara. Se olis niin ihquu, kun mä kukkisin tuolla kedolla ja sit tulis

semmonen nuori polvihousuinen poika joka poimis mut ja nuuhkis mua.”Toinen sano ”ja mä taas haluaisin olla jäätelötötterö. Aatelkaa kun olis semmonen helteinen heinäkuinen päivä ja sit semmonen aurinkoöljyllä sivelty lihaksikas adonis tulis, ostais mut ja alkais nuolla mua.” Kolmas sano että ”mää taas tahtoon olla ambulanssi.” Nää kaks katsoivat ihmeissään, että ei tossa mitään romanttista ole. Se vastas että ”siinä ei kuule jätkäpoika paljon romantiikkaa tarvita kun työnnetään jäykkää lihaa perästä sisään ja mä meen että uaa uaa!”

Ihmisiä löytyy joka lähtöön ja ne on kaikki ihmisiä. Tämä pätee myöskin seksuaalisuuden suuntaan. Itseasiassa valtaosa on tietämättään bi-seksuaaleja. Ne on vain yleensä alitajuisesti valinneet tän heterovaihtoehdon, koska se on sosiaalisesti hyväksyttävämpää ja helpointa. Ne toteuttavat homoseksuaalisia halujaan sitten heteroseksuaalisen suhteen puitteissa; esimerkiksi hyväilemällä peräaukkoa tai jotain tämmöstä. Tapojahan löytyy yhtä paljon kuin ihmiseltä mielikuvitusta – ja aukkoja. Suurin osa ihmisistä sijoittuu siihen keskilille. Se on jo Gaussin käyrän mukaankin loogista. Sitten vasta kun ihminen alkaa olla yhdeksänkymmentäprosenttisesti homo, niin siinä vaiheessa on sosiaalisesti järkevää tulla ulos kaapista. Niillä paikkella alkaa olla helpompi olla oma ittensä riippumatta siitä mitä sosiaalinen ympäristö ajattelee. Toi luku tietenkin vaihtelee ihmisen asuinpaikasta ja kulttuuriympäristöstä riippuen. Se on vain tämmönen stetsonmenetelmällä arvattu arvio, mutta jossain siellä nurkilla se lienee. Muslimimaissa saattaa toki mennä lähemmäksi sataakin.

Amerikassa vaikutti muinoin tämä senaattori McCarthy, joka vainosi kommunisteja ja tunnettuja homoseksuaaleja. Se muuten toimi tiiviissä yhteistyössä FBI:n kanssa ja sen johtaja oli tähän aikaa J. Edgar Hoover. Hänen väitetään ja mitä luultavimmin myös tiedetään tykänneen pukeutua vapaa-aikoinaan naisten vaatteisiin ja se on ainakin varmaa että Roy M Cohen, yksi näistä McCarthyn lakimiehistä, kuoli aidsiin jonka se oli saanut anaaliyhdyntänsä seurauksena. Se oli siis mies jonka elämäntyö oli vainota kommunistien ohella homoja. Mä oon lukenu sen elämäkerran ja siitä käy hyvin selkeästi ilmi ettei se vielä kuollessaankaan tainnut ymmärtää mitä on homoseksuaalisuus. Sen mielestä homous oli sitä että käyttäydytään sillai hienosti, pidetään kahvia juodessa sormea koudessa ja puhutaan just semmosella teennäisellä homoaanella mitä suomalaiset näyttelijätkin käyttää kun ne teeskentelee olevansa homoja. Sitten taas kun raavaat miehet pitää miestenkeskeistä viikonloppua maalla, niin siihen kuuluu ihan olennaisena osana se että siellä nussitaan toisia perseeseen. Ja oikein kunnolla. Ei se ole homoilua! Se on miestenkeskistä veljeyttä! Sen sijaan joku umpihetero, kunhan sillä vain on tarpeeksi liberaalit ja humanistiset mielipiteet, niin se on homo, koska meillä aseenkanto-oikeuksien ja maskuliinisten oikeuksien puolustajilla ei ole mitään humanistisia eikä liberaalisia heikkouksia. Ne joilla semmosia on, niin ne on homoja! Ja nyt mennään takaisin mökkiin ja nussitaan toisiamme perseeseen! Me ei olla, mut ne

on! Nämä jätkät tiesi vihaavansa homoja, ne oikein oli opetettu siihen, mutta ne ei tienneet mitä homot on! Ne ei edes tienneet olevansa itse homoja! Mun mielestä sen olisi voinut joku niille opettaa.

Kun ajatellaan kaiken maailman kansalliskiihkoilua mitä maailmassa on, niin onhan se vähän saatanan käsittämätöntä. Ihmiset on saatu vihaamaan jotain semmostakin kansanryhmää, jota ei välttämättä edes oikeasti ole olemassa. Tai jotain semmosta josta ne ei edes tiedä mitään. Niille syötetään valheita että nää on tämmösiä ja jengi miettii, että jos noi on tommosia, niin kyllähän mä niitä sitten vihaan. Tästä tulee mieheni se että mitä eroa on heillä jotka on pahoja ja niillä jotka on hyviä ihmisiä? No tietysti Heil Hitler – Niil Young.

Vanha sanonta ”kuka tietoa lisää, se tuskaa lisää” pitää paikkaansa vain ja ainoastaan sen takia että kun sitä tietoa on loppujen lopuksi niin harvoilla. Suurin osa maapallon ihmisistä on tietämätöntä massaa jolle voidaan valehdella silmät, korvat, nenät, suut ja kaikki muut ruumiinaukot täyteen ihan mitä tahansa ja ne vielä uskoo sen. Jos niillä olisi tietoa, niin ne ei menis tähän halpaan. Sitten taas toisaalta jos niillä olisi tietoa, niin ne huomais että voi vittu, kuinka masentava paikka tää maailma pahimmillaan on.

Vasta sitten jos tietoo on vielä enemmän, niin sitten voi nousta masennuksen yläpuolelle ja huomata että onhan tää oikeestaan aika mielenkiintoinen ja jänskä mesta. Ihan nasta pikkukylä jossain täällä tämän galaxin laita puolella. Pieni pittoreski maalaiskylä – ihan kiva tälleen vierailijan näkökulmasta. Oikeastaan sen pitäisi olla vakituisenkin asukkaan näkökulma, koska kukaan täällä ei oikeasti ole vakituinen asukas. Kaikki me kuollaan sukupuuttoon joskus. Se on kuulkaas ihan varma.

Jossain mielessä kannattaa todellakin elää vain hetkessä. Etenkin psykyssä mielessä kannattaa ilman muuta elää hetkessä eikä murehtia tulevasta. Toisaalta kun on perusuonteeltaan jossain määrin itsesäällissä rypemiseen taipuvainen, niin siihen saa historiankirjoista kyllä helvetin paljon hyviä syitä. Me ihmiset ollaan surkeita, kurjia paskapäitä ja mitä kaikkee me ollaankaan. Sitten taas kun lukee luonnontieteilijöiden varoituksia ilmastonmuutoksesta sun muista vitsauksista, niin eipä tossa tulevaisuudessakaan isommalti hurraamista ole. Joskus viisikymmenluvulla tulevaisuus näytti jotenkin tavoittelamisen arvoiselta. Nykyään sen sijaan asenne on se että kyllä mä tiedän tulevaisuuden tulevan, mutta toivottavasti se ei tuu ihan pian. Pysyköön nykyhetki mieluummin mahdollisimman pitkään. Totta kai meidän kannattaa koettaa elää ekologisemmin ja ikäänkuin kestäväen kehityksen mukaisesti. Kuitenkin jos asiaa rupee loppuun asti ajatteleen, niin kaiken sortin diktatuureja on aikojen saatossa kokeiltu, mut millä vitulla komennat seitsemänmiljardin ihmisen laumaa, että hei kmoon, mä tiedän mikä on teille parasta. Nyt te teette just niinku mä sanon. Ei tule onnistumaan.

Oma lukunsa on sitten tietenkin nää kaikki ahneet paskiaiset. Silloin kun ih-

miskunta syntyi elettiin semmosissa pienissä laumayhteisöissä. Koko menestys perustui siihen että osattiin toimii yhteistyössä. Jos pannaan mies leijonaa vastaan kehään, niin leijona voittaa. Kaikkihan sen ymmärtää. Sitten jos sille miehelle annetaan kolmemetrinen, toisesta päästä teroitettu puukeppi, niin homma

tasoittuu huomattavasti. Ja entisestään peli tasoittuu jos pannaan lauma ihmisiä leijonalaumaa vastaan. Ihmiset osaa kommunikoida ja täten ne kykenee tehokkaampaan yhteistyöhön kuin leijonalauma, joka tosin saalistaessaan osaa tehdä yhteistyötä sekin. Mikäli tämä ihmisryhmä on tasa-arvoinen ja pystyy tehokkaaseen kommunikaatioon kielen välityksellä, niin ne ajaa leijonalauman pois saaliin ääreltä ja syö sen itse. Ihmisen menestys on kautta aikain perustunut siihen että meillä on kielen ansiosta ylivoimaisesti hienoin kommunikaatio. Tottahan toki me ihaillaan eläimiä joilla on sähköisiä aisteja, kaikuluotauksia ja vaikka sitä kun valaiden äänet kuuluu valtamerten toiselle puolelle, mutta puhuttu ja kirjoitettu kieli on aivan ylivoimainen kommunikaatiomenetelmä. Se mahdollistaa nimenomaan yhteistoiminnan ja ihmisen menestys perustuu yhteistoimintaan.

Ajatellaan vaikka tämmöstä muutamankymmenen hengen keräilijä/metästäjäryhmää. Jos siellä on joku ahne ja itsekäs paskiainen, joka haluaa itselleen hyvää muitten kustannuksella ja kun koko toimeentulo perustuu nimenomaan yhteistyöhön, niin eihän semmonen siellä pärjää. Näitä geenejä on kuitenkin uinuvina ihmisen perimässä. Tässä muinaisessa, vaikkapa kahdeksankymmenen hengen, laumassa hyvät tyypit, ne jotka jakoivat omastaan toisille eivätkä ahnehtineet itselleen mitään, olivat ykkösiä ja kunnioitettuja. Nykyään kun eletään miljoonien ihmisten epämääräisessä massassa, niin nämä kaikki loiseläjät – vapaamatkustajat, jotka haluaa vain itselleen hyvää – on löytäneet erittäin otollisen elinympäristön. Sen takia ne pärjää paremmin kuin koskaan ihmiskunnan kehityksen aikana. Ominaisuudet jotka silloin toistasaatauhatta vuotta sitten oli ei-toivottuja yhteisön kannalta ja on sitä edelleenkin parantaa nykyään kyseisen yksilön eloonjäämispotentiaalia. Sen sijaan ne jotka silloin oli elintärkeitä sen suhteen että yleensä ihmislaji on edelleen olemassa – eli siis ne joilla on altruismia ja toisten puolesta uhrautumista ja yhteisen työn tekemistä – niin ne ei nykymaailmassa enää menestykään. Sosiaalinen evoluutio suosii nykyään ahneita kuspäisiä paskiaisia. Tiedätte kaikki keitä tarkoitan, joten en mainitse nimiä. Ellei sitä laskettaisi murhauhkaukseksi, niin tässä yhteydessä suosittelisin tappamaan noi geneettisen perimämme saastuttajat pois kuleksimasta.²⁸

²⁸ jotkut sikarikkaat ovat lahjoittaneet huomattavia summia hyväntekeväisyyteen – älkää sit kuitenkaan ottako tätä kirjaimellisesti, ettehan...

Mä oon tätä seuraavaa stooria kertonut keikoilla Buuri Johannesburgista -piisiin yhteydessä. Siinä kun lauletaan "ettei mussa virtaa neekeriveren tilkkaa", niin se on kyllä valetta. On nimittäin geologit, paleobiologit ja geneetikot ihan tieteellisesti ottaneet asiasta selvää. Noin sataseitskytneljätuhatta vuotta sitten jossain läntisessä Indonesiassa purkautui supertulivuori. Se aiheutti ilmastonmuutoksen jonka seurauksena monia lajeja kuoli sukupuuttoon. Yksi niistä meinasi olla ihminen. Geneetikot on kaiken maailman mutaatiofrekvenssien avulla laskeneet että korkeintaan jotain kaksituhatta yksilöä olisi jäänyt henkiin. Näin ollen kaikki nykyiset, kohta seitsemänmiljardia ihmistä on niiden kahdentuhannen jälkeläisiä. Koska tämä selviytyjäryhmä sattui elelemään tuolla päiväntasaajan Afrikassa, niin mitä luultavimmin hyö olivatten ihonväritään mustia. Kaikissa meissä siis virtaa neekerivertä, eikä rotuja edes ole oikeasti olemassa. Ne on aivan keinotekoinen käsite. Oikeasti me ollaan mitä suurimmassa määrin, jos ei nyt suorastaan veljiä ja siskoja keskenään, niin ainakin jonkin asteisia pikkuserkkuja ihan joka ikinen. Tässähän on vain se huono puoli että noi turkulaisetkin pitää laskea mukaan samaan porukkaan. Tämän tarinan jälkeen on hyvä aloittaa Just niin mä tulin Turkuun, joka sit taas on aika koskettava ja kaunis piisi. Sitä paitsi mitä Turkuun tulee, niin rokkäroll-piireissä on semmonen klisee se, että Turkua aina haukutaan, joten totta kai tämmöstä perinnettä täytyy minunkin ylläpitää, mutta en mä vaan tajua mistä se on syntynyt. Oikeastihan Turku on mitä hauskein kaupunki ja siellä on ihan mukavia ihmisiä. Ja paljon hyviä keskiolutkapakoita. Mä oon joskus viihtynyt Turussa vähän liiankin hyvin.

Turusta tuli muuten mieleen että Ressu Redford on tehnyt sen Neonkakkoskundin kanssa viime aikoina tämmösiä kasarinostalgia -keikkoja. Mielestäni se osoittaa kiistatta sen että jopa Ressusta on kasvaessaan tullut esiin tietynlaista itseironian tajua, jota sillä ei nuorempana taatusti ollut. Siitä mä oon täysin vakuuttunut.

Tähän liittyy sekin, kun me oltiin kerran Turussa keikalla. Se oli joku semmonen halli, jossa oli jonkun vasemmistopuolueen kokous. En muista oliko se peräti kommunistinen puolue vai mikä. Me soitettiin joka tapauksessa niiden kokouksen päätösbileissä. Siihen aikaan kun Laurikaisen Sampo myi meitä, niin meillä oli paljonkin tämmösiä aatteellisia keikkoja. Niihin suhtauduttiin pikkaisen varovasti, koska bändin nimi oli jo provosoiva. Varottiin, ettei leimauduta yhteen suuntaan, eikä sitä onneksi tehtykään. Etenkin tuolla Turussa oli tosi nastaa. Kun piti keikan jälkeen roudata kamat takasin, niin sieltä tuli tämmösiä vanhoja duunareita, eläkeikäisiä gubbeja, kysymään että minnes näitä kannetaan, me jeesataan. Tuli hyvä fiilis, että jes, homma toimii.

Meidän piti ajaa sit yötä myöten takas Stadiin. Meikäläinen menikin suoraan keikan jälkeen bussiin lepäileen. En jaksanut

lähteä jatkoille muiden mukana. Jätkät oli menneet naapuriho-
tellin yökerhoon ja siellä oli ollut Bogart Companyn Ressu Red-
ford ja Vinnie Lane. Niiden ympärillä oli tietysti nuoria ja nättejä
tyttöjä kauheesti. Saarelan Mikko oli saapastellut siihen, lyönyt
tätä Vinnie Lanea hartialle ja sanonu, että kato terve, mitä Slad-
die! Bussille palatessaan Mikko kertoi tästä huvittuneena. Myös mua nauratti
kovasti. Tämä oli siis oikeaoppinen anekdootti, koska tämä päättyi siihen, että
meitä kaikkia nauratti. Ehkä jopa Vinnietäkin – jos nyt ei juuri sillä hetkellä, niin
ainakin sitten myöhemmin.

Onhan se nimittäin niin, että suurin osa ihmisistä on fiksumpia ja huumo-
rintajuisempia kuin ne itsekään tajuu. Joillain kestää ehkä kauemmin tajuta
ja väärinymmärryksiä sattuu ja on toki olemassa niitakin, jotka ei vaan kerta-
kaikkiaan ymmärrä. Toisaalta eihän sekään välttämättä mikään haitta ole. Esi-
merkiksi Pokon Epe on kuulemma harvinaisen huumorintajuton mies. Tääkin
on Saarelan juttuja. Olikohan se joku Eppujen levynjulkaisutilaisuus, vai ihan
tavallinen keikka tai joku tai jotain kun jätkät heitteli tsoukkeja ilmaan jatku-
valla syötöllä ja nuoruuden innolla. Epe totesi vain, että "hmm, tämä taisi olla
huumoria." Sitä ei naurattanu pätkääkään, mutta se tunnisti kuitenkin huumo-
rin. Kyllä silläkin siis huumorintajua on.

Tämä on muuten pakko saada kirjaan; mistä tunnistaa huumorintajuisen
ihmisen? Tietenkin siitä että se nauraa huonoille vitseille. Hyville vitseillehän
nauraa naurismaan aidatkin. Hyvän vitsin ymmärtää kuka tahansa, eli siihen
ei tarvita huumorintajua. Mutta se että osaa nauraa huonolle vitsille, niin en-
sinnäkin pitää tunnistaa että kyseessä on vitsi ja sitten pitää tajuta mikä siinä
on tarkoitettu hauskaksi ja sitten pitää vielä osata nauraa sille. Tähän tarvitaan
huumorintajua. Mitä huonommille vitseille nauraa, sitä parempi huumorinta-
ju on. Tämä asia on todistettu.

On muuten taidettu harhautua aikas pitkälle siitä ruoka-aiheesta, mutta ei-
kös tässä nyt kuitenkin ole yhden ruokiksen verran höpisty? Takas aiheeseen
pääseminen vaatisi useammankin aasinsillan, joten mä käyn röökillä ja eikö-
hän puhuta sen jälkeen jostain ihan muusta?

AKVAARIO

Kehitysmaissa
on
krooninen
nälänhätä

Minulla
on
akvaario

ÄNHOOÄLLÄÄN

Meidän pojasta

siitä tuleekin
NHL-kiekkoilija,

uhosi isä.

Aivan varmasti,

totesi
sosiaalivirkailija

ja tuuletti huoneensa.

VIITTOMAKIELTÄ

Viittomakieleni vilisee kiro sanoja

Onneksi huutoni ei kuulu

Biologia ja Maantieto

avaraa luontoa ja tietovisoja

On tutkittu mistä johtuu että jotkut eläinlajit on yksiavioisia ja toiset taas korostetun moniavioisia. Kun lajit asetettiin janalle silleen että toisella akselilla oli sukupuolikumppanien määrä ja toisella akselilla kivesten paino suhteessa ruumiinpainoon, niin siinä oli aika selvä korrelaatio. Tutkimustulosten valossa voidaan todeta että mitä moniavioisempi laji, niin sen suurempi on kivesten paino suhteessa ruumiinpainoon. Onhan se siinä mielessä aika selvää että jos täytyy tyydyttää mahdollisimman monta naarasta, niin silloin tarvii isot pallit. Jos taas ollaan yksiavioisia, niin on ihan turhaa haaskata kallisarvoista energiaa kivesten koon kehittämiseen. Niissä tarttee riittää potkua vain sen yhden tarpeiksi ja kaikki muu olisi hukkaan menevää tuotantoa. Kun ihminen sijoitetaan tälle vähän epä-määräiselle, mutta kuitenkin aika selkeelle käyrälle, niin siitä voidaan päätellä ihmisen olevan semmonen muutama-aviainen. Moniavioisuus ei kuitenkaan ole ihmisen luonnon mukaista. Sadan naisen haaremit on täysin luonnonvastaisia ja osoittavat vain omistajansa turmeltuneisuutta, ahneutta ja kyltymättömyyttä. On sula mahdollisuus että yksi mies suoriutuisi tuon kaltaisesta urakasta kunnialla. Käytännössä jopa yhden naisen tyydytettynä pitäminen alkaa, etenkin näin ikääntyneelle miehelle, olla työlästä. Nuorempana olis saattanut pystyä pitämään pariakin – paitsi taloudellisessa mielessä.

Tässä on sama homma kuin siinä homo-heteroakselissakin. Samalla tavalla ihminen on vain muutama-aviainen. Tutustukaamme kirjallisuuteen ja elokuvaan, niin huomaamme kyllä että ellei kyseessä ole yleisesti hyväksytty ranskalaistyyppinen ”vaimo ja rakastajatar” -kuvio, niin on huomattavan paljon helpompaa olla yksiavioinen. Ei se pelimiesten, ainoastaan kaatojen määrän kasvattamiseen tähtäävä, puuhastelu loppujen lopuksi hauskaa ole. Eihän siinä ole enää kysymys rakkaudesta, siinä ei ole kysymys kunnolla edes seksistä eikä nautinnosta, vaan se on pelkkää ahnetta kilpailua ja suorittamista. Samaa mitä nää ahneet pankkiiripaskiaiset hääriilee.

LAPISSA

Ensimmäisen Lapin vaellukseni mä tein vuonna 1978. Meitä lähti silloin kaksi ensikertalaista Himbergin Kimmon matkaan. Se oli tottunut vaeltaja ja opetti meille paljon suunnistusta ja muita tärkeitä taitoja. Tää Kimmo oli mennyt jo edeltä käsin Lappiin ja tehnyt Saariselällä lyhyemmän retken itsekseen. Me oltiin sovittu tapaaminen sitten hotelli Laanihoviin.

Vaelluksen loppupuolella reitille osui viisisataakymmenen metriä korkea tunturi nimeltään Paskaluottuma. Ryhmämme kolmas jäsen Penttilän Hessu oli vakaasti päättänyt pidätellä laelle asti. Se halus välttämättä päästä vääntä-

mään paskat Paskaluottumalle. Tunturin juurella meidät yllätti sit varsinainen hernerokkasumu ja näkyvyys oli varmaan alle kymmenen metriä. Eihän siinä auttanut muu kuin ottaa kompassisuuntima kohti seuraavaa kohdetta ja unohtaa kiipeäminen. Me ehdittiin kävellä tunnin verran toiseen suuntaan, kun taivas repesi kirkkaan siniseksi ja siellä se näytti meille persettä – Paskaluottuma siis. Silloin sovittiin että seuraavan kerran kun tänne osutaan, niin hoidetaan homma ja väännetään kunnon savet sinne laelle.

Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin mä satuin noihin maisemiin ja toteutin tämän jutun. Sitten kun päästiin Ivaloon ja ensimmäiseen baariin, niin yllätys oli melkoinen kun televisiouutisissa puhui tuttu mies; Kimmo Himberg! Siitä oli sittemmin tullut rikosteknisen laboratorion laboratoriojohtaja ja se kommentoi jotain dna-tutkimusmenetelmiä. Mä funtsin että nyt kun mä tiedän sen duunipaikan, niin sitä kautta mä saan menemään postinkin perille. Päätin siis lähettää kortin. Hankittiin mahdollisimman korni kiiltokuvamainen kortti, jossa oli auringonlaskua vasten lauma poroja ja jotain tämmöstä. Viestiksi mä kirjoitin ”Tehtävä suoritettu. Väännetty paska Paskaluottuman huipulle, eikä kestänyt kuin yhdeksäntoista vuotta.”

On siellä työpaikalla varmaan ollut hauskaa. Ne on saattaneet funtsia, että onpas poika pitkään pidätellyt. Mä vielä soitin sinne duunipaikalle ja kuulin että se Himberg oli just parhaillaan lomalla. Se kortti on siis ollut kaikkien työkavereiden nähtävänä ennen häntä itseään. Ei ole mitään kommenttia kuulunut jälkeen päin aiheen tiimoilta, mutta veikkaan kuitenkin että se nauroi ja ehkä moni muukin. Sehän se oli koko tempun tarkoituskin. Ylipäättään elämällä on hyvin pitkälti sellainen tarkoitus. Kunpa mahdollisimman moni nauraisi, vaikka sitten mun kustannuksella. Mitään muuta kun en oikein pysty tarjoamaankaan.

Mä olen ton ensimmäisen kerran jälkeen pyrkinyt vuosittain vaelluksen tekemään, mutta bändin alkuaikoina jäi muutama väliin, kun oli niin paljon keikkakiireitä. Nykyäänhän meillä on aina siinä juhannuksen aikoihin pidempi loma, että hyvin ehtii Lappiinkin. Niihin aikoihin siellä myös näkee runsaasti lintuja, aivan kuten hyttysiäkin. Obon kanssa ekat vaellukset tehtiin yhdeksänkymmentäluvun alussa ja sen jälkeen me ollaankin kimpassa siellä reissattu.

LINTUATLAS

On se kauheeta toi tietotekniikka. Siitä huomaa kaikkein selkeimmin olevansa viisikymppinen ettei yhtään pysy perässä näissä ”kato-vittu-googlesta” -systeemeissä. Mulle tietotekniikan hyödyntäminen on ihan täyttä hepreaa.²⁹ Tietotekniikan perimmäinen tarkoitus on kuulemma helpottaa elämää, mutta

²⁹ syntetisaattorit ja internet olisivat joutaneet jäädä salaisuuksiksi – Keith Richards

mun kokemuksen mukaan se on kylläkin tehnyt siitä perkeleesti paljon vaikeampaa.

Otetaan esimerkiksi Lintuatlaksen päivittäminen. Jos käytössä olisi edelleen perinteinen paperilomake, niin se olis ollut jo pitkän aikaa postissa, mutta nyt mä en vieläkään tiedä onko meidän tiedot menneet perille ja syksy on jo pitkällä. Täytyy varmaan käydä taas jonkun koneelta kattomassa. Se ohjelma ilmoitteli ainoastaan että ”havainnoissa virheitä”, mutta kun mää en ymmärtänyt että mitä ne virheet oli. Jos mä osaisin ja suunnittelisin tommosen ohjelman, niin mä olisin ilman muuta laittanut siihen semmoisen ”lähetä tiedot” -luukun. Siitä kun painaa, niin sit hetken päästä tulisi varmistus ”tiedot lähetetty”. Näin helposti välttyttäisiin turhalta arpomiselta. Sama vika on tässä mun uudessa Nokian puhelimessa. Se kyllä sanoo, että ”viestiä lähetetään”, mutta ei missään vaiheessa kuittaa sitä lähetetyksi. Kyllähän ne käsittääkseni on yleensä perille menneet, mutta olis se vaan mukava saada varmistus ”viesti lähetetty”. Ehkä noi Nokian insinöörit on operaattoreiden kanssa kimpassa suunnitelleet homman niin että ihmiset soittaa sit perään ja kysyy menikö viesti perille.

Mun käsitykseen toi ei vain sovi että kun asioita tehdään muka helpommiksi, niin ne vaikeutuu entisestään. Eihän lääkäriäkään katso nykyään potilasta muuta kun päivää sanoessaan. Kaiken muun ajan se tuijottaa näyttöpäätettä, koska se joutuu sieltä pläpäämään kaikkia mahdollisia tietoja. Tuntuu vähän persoonattomalta. Saman tien lääkärissä käynnin voisi hoitaa sähköpostilla.³⁰

Kun toimintaa tehostetaan automatisoinnilla, niin jääpähän sitten enemmän aikaa pelata tetristä tai surffailla Facebookissa. Joissain tapauksissa kai sekin voi liittyä työtehtäviin, mutta useimmissa tapauksissa käsittääkseni ei. Joku tommonen Facebook on vain osoitus ihmisten inhimillisyydestä. Tietyt inhimilliset tarpeet pitää työelämänsäkin täyttää. Pelkkä tehokkuus tekee työelämästä sietämätöntä. Niinpä ihmiset karkaavat pelaamaan pasianssia tai tetristä, tai jotain muuta aina kun on mahdollista ja silmä välttää. Mutta jos työaikaansa pystyis paremmin hallitsemaan siihen tyyliin että tekee sen mitä pitää ja sit kun on tehnyt, niin voi pitää oikean tauon, niin ei tarttis tämmösiä

³⁰ Mies menee lääkäriin valittamaan kipeytynyttä kättään. Lääkäri ei edes vilkaise potilasta, vaan pyytää ainoastaan antamaan virtsanäytteen. Hieman vastustellen mies lirittää kuppiin ja ojentaa sen lääkärille. Tämä laittaa näytteen teknisen näköisen vempaimen sisään. Laite hurisee hetken aikaa, vilkuttaa valoja ja sylkäisee viimein ulos lapun ”tenniskyytänpää, lepoa, kontrollikäynti parin viikon päästä”.

Kotona mies miettii kokemaansa, päättää testata tuon humpuukilaitteen ja paljastaa huijauksen. Ennen seuraavaa lääkärikäyntiä hän kerää vaivihkaa myös vaimoltaan ja tyttäreltään liruokset virtsaa omansa joukkoon, vemputtelee sekaan kuivat ja lorauttaa hieman autonsa moottoriöljyäkin lantringiksi. Tämän ”cocktailin” hän kaataa lääkärin huomaamatta taskumatista näytekuppiin. Lääkäri asettaa kupin koneeseen ja napsauttaa sen päälle.

Tällä kertaa häveli pitää hieman kovempaa ääntä, vilkuttaa valoja melko kauan ja taitaapa se hieman savutakin. Viimein ulos syöksähtää liuska: ”Vaimollanne on tippuri, tyttärenne on kolmannella kuulla raskaana, Audista leviää ihan just kone ja se tenniskyytänpää ei parane ikinä, ellette malta olla runkkaamatta!”

pakokeinoja. Jollain tapaa ihminen aina vaatii sen.

Luova laiskottelu on ihmiselle tärkeää. Pitää saada vain olla ja kelailla juttuja ilman pakkoa tehdä mitään. Silloin syntyy oikeesti ideoita, jos on syntyäkseen, mutta läheskään aina ei synny. Jos koko ajan on kauhee pakkotahtinen meininki, niin siitä ainakaan ei synny mitään vitutusta ja mahahaavaa kummempaa.

Nykyään kun väkeä jatkuvasti vähennetään, niin tulee pakkotahtinen meininki ja silloin ollaan niska limassa koko ajan. Välillä sitten karataan johonkin Facebookiin, pasianssiin, tai tetrukseen, koska ihminen tarttee sen. Mun mielestä olisi paljon sosiaalisempaa jos nää pienet irtautumiset vois hoitaa esimerkiksi kahvituntien aikana. Vaikka niin että se tosiaan olis kahvitunti, eikä viis minuuttia.

Työelämä ei nykyisellään vastaa ihmisen evolutiivisia tarpeita. Se ei sovi siihen mitä varten meidät on tehty. Ilahduttava asia on se että musiikkipuolella sentään on suhteellisen rento meininki. Yhdessä vaiheessa kun asiat luisuivat siihen pisteeseen että keikat alkoi lähestulkoon aina puolen yön jälkeen, niin ei meinannut ehtiä nukkua koskaan. Nyttemmin erät tahot ovat jo siirtyneet parempaan suuntaan. Keikat alkavat taas yhä useammin ihmisten aikaan, sen sijaan että ihmisten tarttis alkaa keikkojen aikaan. Etenkin näin vanhemmiten sen huomaa; keikan olisi suotavaa, jopa toivottavaa, alkaa julisteessa lukevan päivän puolella.

Joidenkin aamuun saakka auki olevien baarien systeemiin kuulemma kuuluu vasta puolenyön jälkeen alkavat keikat. Etenkin arki-iltoina sillä kuitenkin karsitaan yhden ja kahden kaljan juojat armotta pois ja ne on luullakseni aika iso ryhmä. Ei kukaan siihen aikaan lähde bändiä katsomaan, jos se meinaa seuraavana aamuna mennä duuniin! Välillä asiat ehti luiskahtaa jo aika riskistikin pieleen, mutta nyt on suunta onneksi parempaan.

Pitää myös muistaa että roudareiden duuni jatkuu vielä pitkään bändin jälkeen. Minkälaiset työajat niille tulee, jos keikka on aamuyöstä? Etenkin kun joku niistä hyppää heti aamulla taas bussin rattiin. Ei mikään ihme että ne saa enemmän liksaa kuin soittajat – ainakin useimmiten – ja ansaitsevat kyllä sen.

Mä en muista oliko se vielä Hassisen Kone vai jo Sielun Veljet, joka jossain radio- tai televisio-ohjelmassa ihan tosissaan veti semmosta linjaa että koko homman idea on se, että roudarit pyörittää tätä juttua. Me tehdään tätä ihan vaan niitten takia. On se oikeastikin niin. Hyvä roudari on painonsa arvoinen jotakin – vaikka olisi vähän isompikin.

VALOKUVAUS

Mä olin nuorempana innokas valokuvaaja ja olin uppoutunut touhuun tosisani. Ostin filmiä metritavarana ja täyttelin rullat itse pimiössä. Luonnollisesti

myös kehitin kuvat itse. Elämäni luontokuvan näppäsin kerran vanhempieni kesäpaikan lähistöllä Vammalassa. Näin pellolla lehtimetsän laidassa peuran vasan, joka oli melkein täysikasvuinen, mutta kuitenkin vielä kovasti bambimainen. Se jähmettyi paikalleen huomattaessaan mut. Ilmeisesti se kuvitteli että jos se ei liiku, niin minä en huomaa sitä ja pysyi sen takia herkeämättä paikoillaan, mutta toki mä näin että se oli koko ajan varuillaan.

Olosuhteet oli todella otolliset; vastavallo ei tullut ihan suoraan, vaan etuviistosta ja suodattui puiden lehvistön läpi pehmeäksi loisteeksi. Sain rauhassa rajattua kuvan niin että bambi täytti ruudun juuri sopivasti ja tarkensin huolella. Näppäsin useamman otoksen ja vaihtelin välillä valotusaikaakin. Jo tässä vaiheessa olin varma että mitä luultavimmin ainakin yksi täydellisyyttä hipova luontokuva olisi nyt otettu. Napsittuani kahdeksan ruutua päätin mennä varovasti hieman lähemmäksi, vaikka bambi nyt jo koko ruudun täyttikin. Silloin eläin ampaisi matkaan ja juoksi metsään.

Lähdin itsekini käppäilemään eteenpäin, eikä mennyt kauankaan kun näin komean lapiosarvisen hirven toisella pellolla seisoskelemaassa. Se oli todella uljas ja ylväs ilmestys. Tällä kertaa olin sen verran kaukana että hirvi päätyi vain osaksi hienoa luontokuvaa, mutta näppäsin kuitenkin muutaman ruudun. Hirvi näytti sopivan siihen maisemaan täydellisesti.

Koetin keksiä keinon millä saisin filmin mahdollisimman nopeasti täyteen, että pääsisin kaupunkiin palattuani heti kehittämään loisto-otoksiani. En halunnut heittää loppuja ruutuja hukkaan, vaan toivoin löytäväni vielä jotain kuvaamisen arvoista.

Rantaan mennessäni näin sitten vastakuoriutuneita silkkiuikun poikasia kiipeilemässä emonsa selässä. Innostuin räpsimään niistä muutaman hellyttävän otoksen. Jossain vaiheessa huomasin näpänneeni kolmekymmentäviisi kuvaa, joten arvelin seuraavan olevan viimeinen. Näin ei kuitenkaan ollut ja kolmenkymmenenkahdeksan kuvan kohdalla tiesin jotain olevan pielessä. Filmirullaan ei yksinkertaisesti saa sullottua filmiä kuin kolmenkymmenenkuuden kuvan tarpeiksi.

Pimiössä asiaa tarkastellessani huomasin ettei filmi ollut lainkaan lähtenyt kelautumaan. Faija oli opettanut että jokainen ruutu maksaa, joten niiden kanssa tulee nuukailla. Olinkin koettanut säästää rullan ensimmäisen kuvan vetämällä filmin vain juuri ja juuri rattaille. Tästä viisastuneena omaksuin uuden, tuhlaavaisen kuvaustyylin. Otin tavakseni uhrata ensimmäisen kuvan huoletta ja katsoa että filmi lähtee varmasti kunnolla kelautumaan.

TIETOKILPAILUJA JA MATKAILUA

Edellisen laman aikana olin Lamppu Laamasen kanssa *Kolmosvisassa* kiisaamassa. Silloin siellä oli vaatimattomammat palkinnot, mutta Peitsamo-

han voitti aikoinaan sieltä yhden maailmanympärysmatkankin. Se sai myös mahdollisuuden lähteä vielä tavoittelemaan seuralaiselle toista matkaa ja mä oikeestaan luulin Karin sen saavankan, mutta hassustihan sille kävi. Kaikista maailman ihmisistä juuri Neumann onnistui pudottamaan sen heti kättelyssä. Huvittavinta asiassa on kuitenkin se miten Peitsamo maailmanympärimatkansa käytti. Palkinnon sai matkalahjakorttina, joten Kari reissasi sillä esimerkiksi Ivaloon. Se kävi useampaankin kertaan Lapissa ja nimenomaan kaupunkituristina. Se ei mennyt minnekään laskettelemaan tai mitään sellaista. Se meni vain jonnekin Ivalon hotelliin, kävi paikallisissa baareissa ja jutteli paikallisten kanssa. Kun tilasi kaikki junat, lennot, hotellit ja muut matkatoimiston kautta, niin sen lahjakortin pystyi käyttämään kotimaassa matkailuunkin. Meille olis palkintoina tullut erilaisia etelän rantalomakohteita, mutta me saatiin vaihdettua ne kaupunkikilometreiksi; Lontoon reissuja ja muuta. Siihen aikaan Freukkarit oli telakalla, joten mua vaivas normaalia pahemmin alituinen rahapula. Niinpä mä myin ne lahjakortit suunnilleen puoleen hintaan joillekin freundeille. Molemmat oli tyytyväisiä; mä sain ihan kivasti fyrkkaa ja ne sai helvetin halvan matkan. Usein vielä saatoin myydä jollekin sellaiselle jolle olin vähintäänkin moraalisesti, ellen ihan sovitusti jonkun summan velkaa. Mä tavallaan kuittasin vanhan velkani sillä, että myin polkuhintaan palkintomatkojani. Siitä tuli fyrkkaa ja samalla sai vähintäänkin moraalisia velkoja kuitattua, eli kummallekin osapuolelle tuli hyvä mieli – sellaista reilun kaupan meininkiä.

Tietokilpailuihin ja tietty jossain määrin matkailuun liittyy sekin keikka kun me oltiin Folke Westin musavisassa artistivieraina. Niitä kuvattiin kahdenkymmenen tunnin, vai onkse ny kahdenkymmenen neljän tunnin, risteilyllä aina muutama jakso kerrallaan. Ohjelmassa esitettiin playbackina piisejä ja niihin liittyen tehtiin kilpailijoille kysymyksiä.

Meidänkin bändiä oli pyydetty ”esiintymään”, joten astuimme laivaan. Vasta merillä kävi ilmi, että Folke ilman muuta oletti jonkun soittajan menevän myös johonkin toiseen jaksoon kilpailemaan kun me kerta reissussa mukana ollaan. Pajukalliohan olisi yliveraisen musiikkitietämyksensä puolesta ollut ilmeinen valinta, mutta kun asiasta ei ollut puhetta etukäteen, niin se ei halunnut lähteä kylmiltään. Bändin jätkät oli samoilla linjoilla, joten minä uhrauduin yhteisen hyvän vuoksi.

Kilpailussa mä pärjäsinkin yllättävän hyvin ja tiesin pari vastaustakin. Sitten safkatauolla Solistiyhtye Suomen Hartosen Pekka tuli vaimoineen mun ja ex-vaimon kanssa samaan pöytään lounaalle. Se ihan ilmeisesti diggaa meidän bändiä ja halus tulla juttelemaan niitä näitä syönnin ohessa. Ihan vitsillä mä heitin että mun kannattais nyt kauheesti tentata sua ja kysellä vaikka että kuinka monta levyä te ootte tehnyt ja kaikkee, mutta ei kai viitti haaskata aikaa semmoseen? Se sano että jutellaan mieluummin mukavia, mutta niitä on muuten... Mä en enää muista montako niitä levyjä oli, mut sanotaan vaikka

että se määrä olis ollut neljätoista.

Sitten lounaan jälkeen kilpailu jatkui ja mä pärjäsin edelleenkin kohtalaisesti. Muistin ainakin jonkun piisin alkuperäisesittäjän ja sellaista nippelitietoo. Kuinka ollakaan Solistiyhtye Suomen kohdalla kysyttiin kuinka monta levyä ne on tehneet. Muut vastas jotain neljää tai viittä ja mä muka mietin ääneen, että kyllä niitä täytyy olla paljon enemmän, kun onhan se bändi ollu olemassa jo pitkään. On niitä varmaan yli kymmenen, sanotaan vaikka neljätoista.

Visailumenestykseni johti siihen, että mä jouduin lähtemään vielä toiselle reissulle pelkästään visaillemaan. Se oli itse asiassa oikein finaalijakso. Tämän toisen risteilyn mä otin hyvin pitkälti viihteen kannalta ja vietin pitkän illan laivan brittityyppisessä pubissa. Aamulla kaipasinkin kovasti jotain helpottavaa, että olo olis nauhoituksessa edes vähän freesimpi. Bablo oli siinä jaksossa esiintymässä ja se otti vielä tähän aikaan kuppiakin – tässä tapauksessa nimenomaan kuppia. Se nimittäin neuvoi mulle semmosen kikan, että jos isoon kahvikuppiin ottaa triplafernetin ja siihen vielä lusikan töröttämään, niin voi ihan huoletta ”kahvitella” niin ettei kukaan arvaa mitään. Minä tietysti innostuin samaan puuhaan, mutta vähän pienempikokoisena ja tottumattomampana kahvinjuojana en tainnut ihan tuntea rajojani.

Siitä tulikin sitten hauska visailu. Kun mä tiesin johonkin kysymykseen vastauksen, niin mä lähdin sen kopin takaa säntäilemään ja juoksin yleisökäytävien välissä tuulettamassa. Folke Westin apuna ollut nuori nätti tyttö juoksi sitten ottamaan mut kiinni. Kun ne olivat saaneet mut takaisin pömpelin taakse ja tulokset julistettiin, niin mä kuuliin jääneeni finaalissa viimeiseksi. Sieltä muiden taustalta erottui kuulemma selvästi mun ääneni että ”meinaaks tää sitä etten mä voittanutkaan sitä kahvinkeitintä?”

viel' yks minuutti

LSO

- SUOJELUOHJELMA!
- On laadittava LUONNONSUOJELUOHJELMA!
- Siitä tehdään SUOJELUKOHDE!
- LUONNONPUISTO!

tavallisesta kuusimetsästä

HÄISSÄ

... ja täten julistan teidät mieheksi ja vaimoksi...

Nainen muuttukoon vaimoksi.

Mies pysyköön miehenä.

Ja niin tuona ikimuistoisena yönä
hääparin yllä kaartuu sinitaivas.

Miksi se

kaartuu

KUOLLEET PUUTARHURIT

Jos
etsit
tuorettamultaa
mene
hau
taus
maalle

Yhteiskuntaoppi

politiikkaa, pankkitoimintaa ja
suhmurointia

Mun poliittisesta urasta ei välttämättä kovin hauskoja juttuja löydy, mutta tokihan mä siitäkin mieluusti jotain kerron. Koko homma lähti silleen että joskus Freukkareiden alkuaikoina Suomen Sosiaalidemokraatin kesätoimittaja tuli meidän keikalle tekemään juttua, jonka ideana oli ettei puhuttaisi juuri lainkaan bändistä ja musiikista, vaan ihan muista aiheista – vähän niinku tässä kirjassakin.

Silloin oli just kunnallisvaalit ovella ja niinpä se kysäisi, että kiinnostaisiko mua lähteä politiikkaan. Mä vastasin jotenkin siihen tyyliin että eihän noihin kunnallisvaaleihin viitti lähtee, kun ei niillä raukoilla ole edes verottomia kulukorvauksia, mutta eduskuntavaaleihin voisin sitä vastoin Vihreitten listoille mennäkin.

Ilmeisesti joku Vihreistä oli lukenut tämän storin, vaikka se demareiden lehdessä olikin. Pekka Haavisto nimittäin soitti mulle yllättäen ja sanoi kyllä ymmärtäneensä ettei mua kiinnosta, mutta jos mä kuitenkin vielä miettsisin, josko mua kiinnostaisi kuitenkin. Muistaakseni toi juttu ilmestyi viikonlopun lehdessä ja Haavisto soitti mulle sunnuntaiaamuna. Maanantaina oli viimeinen hetki jättää ehdokaslistat, joten varsin viime hetkellä lähdin liikkeelle. Innostuin jonkin verran aiheesta ja menin keräämään vaadittuja kymmentä kannattajanimeä Vanhan kuppilaan.

Eihän siellä ollut tarpeeksi mun tuttuja tai edes puolituttuja, joten mä jouduin tekemään niiden kymmenen nimen eteen enemmän duunia kuin olin kuvitellutkaan. Toki mä sain ne kasaan ja muun muuassa Heinäsirkka laittoi nimensä listalle. Se kuitenkin korosti ettei se halua mitenkään sitoutua tukemaan Vihreitä, vaan nimenomaan mua. Se muistaakseni luonnehti itseään vaikumuksestaan yleisvasemmistolaiseksi.

Maanantaina mä kiikutin paperit puoluetoimistolle ja arvelin päätyväni keräilemään ainoastaan sellaisia muuten antamatta jääviä jämä-ääniä. Yllätys olikin melkoinen, kun mä sain 384 ääntä ja se riitti ensimmäisen varavaltuutetun paikkaan. Käytännössähan ensimmäinen varavaltuutettu joutuu olemaan kaikissa kokouksissa läsnä, mutta tää oli jotenkin poikkeuksellinen kevät. Meni aikas pitkään ennen kuin mua tarvittiin. Saattoi siinä toki olla sitäkin että keikat sotki pakkaa, enkä mä päässyt paikalle aina kun olisi pitänyt. Seuraavissa vaaleissa tuli jo huomattavasti enemmän ääniä. Silloin mä pääsin ihan kirkkaasti läpi ja homma toimi hienosti.

Sitten vuonna 2004 just ennen vaaleja tuli ne pari täysin perätöntä väitettä, jotka pudotti mut varavaltuutetuksi ja vei maun koko kunnallispolitiikasta. Tai olisivatkin vieneet maun, mutta kun ne perkeleet jättivät vähän saatanan kitkerän jälkimaun! Ensimmäinen juttu oli se, kun mun väitettiin nukkuneen istunnossa. Onhan se tietty vaikee väittää vastaan, kun tv-kuvassa äijä näyttää

ilmiselvästi olevan Höyhensaarilla. Oikeesti mä kuitenkin nojasin päätä käsiini ja keskityin kuuntelemaan tasan tarkkaan käytävää keskustelua. Mä olin päättänyt itsekin pitää puheenvuoron, joten mä kuuntelin mitä puhuttiin. Silloin käsiteltiin kunnan palveluiden yhtiöittämisjuttuja. Se oli aihe, joka kirvoitti kauheasti puheenvuoroja. Mä prosessoisin koko aika mielessä omaa puhettani ja karsin pois asioita mitkä oli sanottu jo vähintään kahteen kertaan. Lopuksi mulle jäi vain puheeni kova ydin, eli se mitä kukaan ei ollut kertaakaan sanonut. Pystyn olemaan tästä varma, koska en nukkunut! Mun puheenvuoroni meni jotensakin niin, että ”koska henkilökunta on yhtenä miehenä, tai siis henkilönä, osakeyhtiömallia vastaan, niin mielestäni asia pitää palauttaa uudelleen käsiteltäväksi. Tämä johtuu siitä, että joko henkilökunta ei ole ymmärtänyt asiaa kaikin puolin ja silloinhan tiedotus on hoidettu niin puutteellisesti että asia tulisi palauttaa siltä osin uudelleen käsiteltäväksi. On olemassa myös mahdollisuus, että henkilökunta on oikeassa ja silloinhan asia pitää ilman muuta palauttaa uudelleen käsiteltäväksi. Mitään muuta vaihtoehtoa ei yksinkertaisesti ole.” Eihän sitä sitten palautettu – tietenkään, mutta mulla oli hyvä puhe.

Siihen Kolmosen aamuteeveen uutispätkään olis muuten tuonut hyvän sävyn sellainen kohta missä näytetään kun demareitten suuronnettomuustutkija Kari Lehtola lopettaa oman puheensa klassikkositaattiin ”jäljet pelottavat”. Mä olisin voinut siinä vaiheessa nostaa päätäni ja todeta että ”tonkin se multa vei, paitsi että mä olisin sanonut sen latinaksi” ja sitten palata sitten takaisin lepuutusasentoon.

Pari viikkoa tämän jälkeen mun aivan käsittämättömästi väitettiin olleen valtuuston kokouksessa humalassa. Huvudstadbladetin toimittaja oli kuulemma laittanut sen huhun alulle. Sitten meidän puheenjohtajakin tuli ehdottamaan että mä lähtisin himaan, koska mä vaikutan kuulemma humalaiselta. Mä aloin ihan turhan takia selitellä ja puolustella, kun olis pitänyt vaan sanoa ettei kahdesta kaljasta tule humalaan, piste. Se olis riittänyt. Mä kuitenkin ajattelin että jos kerran joku vakavissaan tämmöstä väittää, niin saattahan vaikka edellisenä päivänä nautittu nuhalääke vaikuttaa silleen että silmät vähän harittaa. Joku selityshän tämmöselle pitää olla, koska en mä oikeasti ollut käynyt kuin kahdella tuopilla matkalla kokoukseen. Se ei mun kokemuksen mukaan vielä riitä humalaan tulemiseen ja mulla jonkin verran on aiheesta kokemusta.

Menin ihan varmuuden vuoksi loikkimaan portaitakin yhdellä jalalla kaks porrasta kerrallaan ja totesin tasapainon ainakin olevan kunnossa. Jollekin toimittajalle mä tokaisin juoneeni kaksi tuoppia, enkä siis olevani ajokunnossa, mutta hyvässä keikkakunnossa kylläkin. Totta kai ihmiset automaattisesti olettavat hyvän keikkakunnan tarkoittavan sellaista tukevaa laitamyötäistä – iloista huppelia.

Enhän mä ole tottunut tommosiin lausunnon antamisiin, tai jos oonkin, niin

ne on olleet musiikkilehtiä joissa pikemminkin pitää liioitella kuin vähätellä. Eikä siihen liioitteluunkaan ole varsinaisesti tarvetta ollut. Joskus Hesarin haastattelussa, jossa piti kirjoittaa nimi tauluun, multa kysyttiin paljonko on mennyt olutta yhdeksänkymmentäluvulla. Mä vastasin että uima-altaallinen, muttei sentään olympiakokoinen. Joku oli ottanut asiakseen laskea, että se olisi merkinnyt tommosta sataa litraa päivässä joka päivä. Oikeasti mä kyllä tarkoitin sellaista pienehkön omakotitalon saunaosastolle jälkikäteen angettyä pulahtamisallasta. Enkä edes mitään kauniaismallia vaan hieman vaati-mattomampaa.

Kyllähän se yleensäkin näissä juopottelujutuissa menee niin että jos on juonut ämpärillisen illassa, niin kertoo juoneensa kaksi. Kerran mä muuten huomasin juoneeni pitkän päivän aikana yhdeksäntoista tuoppia. Pakkohan sitä oli ottaa vielä yksi lisää, niin sai ämpärillisen – oikein kymmenen litran sangon – täyteen. Älytöntä se oli, mutta oli pakko saada ämpäri täyteen. Sitten kun tämmöstä juttua kertoo eteenpäin, niin siinä vaiheessa se on tietty jo kaksi ämpärillistä. Ilman muuta kaksi, eihän yksi mihinkään riitä! Laitetaan siis kirjaankin kaksi ämpärillistä.

Tommoset jutut on tavallaan hauskoja, mutta kyllä mua ihan oikeasti loukasi se että ruvettiin vasiten valehtelemaan. Saihan ne sillä mun äänisaaliini roimasti putoamaan ja sen myötä myös mut putoamaan varavaltuutetuksi. Viime vaaleissa en yksinkertaisesti viitsinyt enää nähdä vaivaa. Olin vain listan täytteenä ja nyt mä ole edes varalla.

Valtuuston pikkujouluissa käytiin aina läpi ahkerimpien puhujien lista ja myös ihmisten hauskoja lausahduksia listattiin. Kaikki kokoukset nauhoitetaan ja etenkin jos improvisoidusti puhuu, niin saattaa välillä tulla hauskojakin kömmähdyksiä. Ainakin yhtenä vuonna mä olin top tenissä – siis käytettyjen puheenvuorojen määrässä – ja oli multa jonain vuonna kai kömmähdyskin listalle päässyt. Se kuului niin, että oli mulla jotain muutakin vielä, mutta nyt tais ajatus katketa. Heti kohta ton jälkeen mä pyysin uuden puheenvuoron ja kerroin että se yksi asia joka äsken jäi sanomatta oli... Kyllähän niitä puheenvuorojakin tietty tolla tavalla sai kertymään.

Viime vaaleissa musiikkiväen edustus valtuustossa säilyi, vaikken minä nyt mukana olekaan. Peitsamo pääsi vissiin toiselle varasijalle ja Tumppi Varonen sai itsensä Heinäluoman tukijakseen. Se oli ihan omalla nimellään ja lärvil-lään nuorta miestä tukemassa. Vai pitäisköhän sanoa että nuorekasta miestä? Tumppi joka tapauksessa sai helvetin hyvän äänimäärän ja on siellä nyt. Mä törmäsinkin siihen pari kertaa vaalien alla, kun se oli kadulla lehtisiä jakamassa.

Tumppi on muuten kokonaan jättänyt alkoholin pois ja vissiin kai samalla kaiken muunkin. Se oli Linnanjuhlistakin paheksunut sitä kuinka juovuksissa jotkut siellä olivat – etenkin nuoret naisihmiset. Vaikka ei kai linnassa taida

niin paljon niin nuoria naisia olla. Ei ainakaan ennen ollut. Kullankaivaja Heikki Kokon elämäkerrassa Hulttion vaellus kerrotaan kuinka Urkki oli joskus kuttunut sen ja sen kaverin – olikse nyt Rauhalan Nipa vai kuka – Linnanjuhliin. Etelän toimittajat olivat tietenkin kultamiesten eksotiikasta kovasti imponoituja ja olivatkin tulleet kysymään heidän mielipidettään illan naiskauneudesta. Jompikumpi niistä oli tiivistänyt sen muotoon että ”enimmäkseen vanhemmanpuoleisia luuksia melko hyväkuntoisissa loimissa”. Mua nauratti erityisesti se ”hyväkuntoisissa loimissa”. Ei edes hyvännäköisissä vaan hyväkuntoisissa.

Olivat kuulemma samalla linnareissulla nuo kumppanukset rikkoneet Bu-levardin kiveykseen vahingossa pullollisen kultahiekkää. Seuraavana päivänä kävivät sitten jollain kihvelillä harjaamassa katukivien välistä hiekat talteen. Ei ollut montaa grammaa tullu mittatappiota ja kukaan ei ollut tietenkään hoksannut kulkeneensa onnensa ohi. Ei ne missään vaiheessa sitä kirjaa paljastaneet kuinka paljon kultaa on enimmillään tullu. Sen verran kuitenkin kertoivat että joskus enemmän ja joskus vähemmän. Silloinkin kun sitä on tullu enemmän, niin eiköhän se ole tuolla Rovaniemellä kulunut lähinnä kirkkaksiin ja värillisiin juomiin.

PANKKITOIMINTAA

Saksassa ollaan vissiinkin tekemässä erityistä pankkitoiminnalle asetettavaa veroa. Ideana on siis kerätä pankeilta veroa rahastoon talteen. Sieltä sitten jeesattaisiin, kun pankit seuraavan kerran joutuvat pyytämään yhteiskuntaa hätiin. Yhteiskunta tietty tulee ja auttaa ne ahneet paskiaiset itse aiheuttamastaan pulasta. Näin on aina ollut, eikä kukaan ole koskaan tullut ajatelleeksi että autettais välillä niitä velallisia ja kahden asunnon loukkuun jääneitä.

Mun mielestä tommonen vero olisi erittäin hyvä juttu, mutta luin juuri pitkän artikkelin jossa sitä kritisoitiin monellakin tavalla. Ensinnäkin ongelmana nähdään se että mitkä olisivat oikeudenmukaiset veron määräytymisperusteet ja tietty jotkut on myös sanoneet, että ne rahastot tulee olemaan yksi hytтын pieru Saharassa, kun pankit taas ryysii kunnolla. Olishan sitten edes se pieru jeesamassa. Mä aloin miettiä tota kuvioo ja haluankin ehdottaa seuraavaa: Miten ois tällöinen ratkaisumalli jossa pankkitoiminnalle laitettava vero olisi sata tai viisisataa kertaa sama summa jonka pankki maksaa bonuksia, optioita ja muita palkanlisiä korkeimmalle johdolle. Ideana olisi, että ”okei, maksakaa vaan niitä vitun optioitanne niille ahneille pas-koille, mutta maksatte sit meille epäahneille hyville ihmisille sata- tai viisisataakertaisesti sen saman summan. Katotaan sit mihin asti osakkeenomistajien kärsivällisyys riittää.” Tämä olisi erittäin hyvä tapa asettaa rajoitus ylisuurille bonuksille.

Se on jotenkin naurettavaa – tai itse asiassa se enemmänkin itkettyä, että nyt kun yhteiskunnan tuella on Jenkeissäkin taas pankit päässeet jaloilleen, niin just ne samat johtajat, jotka on aiheuttaneet koko pankkikriisin, on heti ensitöikseen jakamassa suunnilleen koko vuoden voiton toisilleen bonuksina. Ihan suoraan veronmaksajien rahoista! Äärettömän härskiä toimintaa.³¹

Aiheeseen liittyvänä suomalaisena esimerkkinä voitaisiin tarkastella vaikka Fortumin Mikael Liliusta. Sen hommahan on yhtä kuin lupa painaa rahaa. Fortum ei voi ikinä tuottaa tappiota. Voittoa tulee kaiketi tekisi mitään ja kun tämmösiä kannustimia luodaan, niin ainut mihin ne kannustaa on tyhmien riskien ottamiseen – laajentumaan jonnekin vitun venäjälle tai jotain. Jos sitten tuleekin tappioita, niin mitään ei ole menetetty; bonukset on jo jaettu, optioita kuitattu ja purjeveneet ostettu.

Mä oonkin sanonut että toi Lilius on Jumalaa suurempi henkilö. Sen verran nimittäin minäkin meteorologiasta ymmärrän, että sellaista jannua ei ole joka päättäisi kuinka paljon Ruotsissa ja Norjassa sataa. Sähköpörssin hinnat mää- räytyy kuitenkin sen mukaan mikä on kallein tuotantotapa. Jos siis Ruotsista ja Norjasta saadaan vesivoimasähköä silloin kun siellä sataa, niin siitä voidaan kuitenkin periä kalleimman tuotantotavan mukainen hinta. Sitten taas kun siellä on kuivaa, eikä halpaa sähköä ole saatavilla, voidaan sanoa että vesivoi- massa on nyt tämmösiä saatavuusongelmia, joten meidän on pakko nostaa sähkön hintaa. Tämöisen johtajuuden minäkin hallitsisin, koska enhän mä pysty päättämään sataako Ruotsissa ja Norjassa, mutta vähän epäilen että tokkopa se päätös Liliuksenkaan käsissä on. Hänen optioidensa ja palkanli- siensä valossa voisi kuitenkin luulla ihan muuta ja se on joka tapauksessa fak- ta, että Bergenissä sataa aina. Sen tiedän ihan dekkareitten pohjalta.

Samalla tavalla kun toi Arto Pajukallio... eiku Paasilinna... Heh, tuli freudilai- nen lipsahdus.³² Kun Paasilinnalta on kysytty näistä sen kännipäissään häiri- köinneistä, niin se on selitellyt ne tietty itselleen parhain päin. ”Minä kun sa- tun olemaan tämmöinen tavattoman kuuluisa henkilö, joka vetää puoleensa kaiken maailman riidanhaastajia.” Siitä se varmaan aiheutuukin joo. Mä nyt en ole tavattoman kuuluisa henkilö, mutta Sivosen Juhan, meidän entisen rum- palin, mukaan mä kyllä olen meidän bändin turomagneetti. Sivonen kiitteli joskus että mukavaa kun kaikki nämä humalaisimmat ördärit tulee aina jut- teleen mulle, niin saavat sitten muut olla rauhassa. Siitä huolimatta tuskinpa koskaan, tai ainakin ani harvoin on tullut mitään riitaa tai räyhää, vaikka lu- valla sanoen joskus on kohdalle osunut aika rasittaviakin tapauksia. Kyllähän

³¹ Pankkien tappiot aiheutuvat siitä, että tallettajat eivät talleta tarpeeksi paljon rahaa, jolla voitaisiin kattaa tappiot, jotka ovat aiheutuneet huonosti hoidetusta pankkitoiminnasta – Dan Quayle, USA:n varapresidentti 89-93

³² Vai lieneekö kyseessä sittenkin Freud Marx Engels & Jungilainen lipsahdus?

minä tiedän minkälainen ihminen on kännissä. Osaan itsekin olla helvetin rasittava kännissä. Tosin näin vanhemmiten en yleensä olekaan ja etenään näin vanhemmiten musta ei saa väkivaltaista oikein millään. Joskus nuorempana ilmeni kyllä sitä että jos tiettyssä humalatilassa provosoitiin, niin mulla jossain vaiheessa katkes pinna ja sen jälkeen mä käyttäydyin ihan itselleni vieraalla tavalla. DSM:ssä³³ se täyttäisi luultavasti impulsiivisen luonnehäiriön diagnostiset kriteerit. Asiassa on kuitenkin se lohduttava piirre, että yleensä se paranee noin nelikymppisenä itsestään ja niin se lienee tehnytkin. Enkä mä tiedä olisiko se kaikkia kriteereitä edes täyttänyt, mutta en mä vaan tajua tommostakaan selittelyä.

LILLUKANVARSIEN SUHMUROUTIA LAUTAKASAN SUOJISSA

Tää on hauska tää Marja Tiuran viimeisin juttu. Sen väitettiin ministerisalkun toivossa suunnitelleen loikkausta Keskustaan. Eduskunnassahan ei saa sanoa että joku valehtelee, vaan pitää sanoa että se puhuu muunneltua totuutta. Tässäkin on kysymys sellaisesta suhteellisesta totuudesta. Kenen versio sitten on totta – luultavasti ei kenenkään. Ainakin Tiuran omat selitykset vaikuttavat melko epäuskottavilta. Se on jo aikaisemmissa sotkuissaan kompastunut omiin kengännauhoihinsa miljoona kertaa. Yhteenkään sen selittelyyn on enää vaikeeta uskoa. Tavoitteleeko tommoset puliveivarit oikeasti jotain yhteiskunnallista päämäärää? Minkä takia sen pitäisi päästä ministeriksi? Onko sillä jotain annettavaa tälle yhteiskunnalle? Mä luulen että se haluaa vain valtaa, hyvän aseman ja hyvän eläkkeen. Blaa blaa blaa. Tosin kyllä mullekin tommonen ministerin liksa kelpaisi, vaikka yksityisellä puolellahan maksetaan vielä helvetisti paljon isompia palkkoja. Tärkeintä koko hommassa on saada ministerin paikka ja silläkään ei ole mitään väliä että mikä ministeriö on kyseessä, kunhan vain ministerin viran saisi. Mikä tahansa kelpaa, vaikkei varsinaista asiantuntemusta löydykään.

Vaikka ton vallanhimon taustalla olis alkujaan ollutkin aito ja oikea pyrkimys parantaa suomalaisen yhteiskunnan olosuhteita ja vaikka siellä olisi ollut painavia ideologisia syitä ja asioita joita haluaisi ajaa, niin ne on matkan varrella

³³ DSM-järjestelmää alettiin kehittää kuusikymmentäluvulla Yhdysvalloissa ajatuksena luoda oirepohjainen psykiatrista koulukunnista riippumaton diagnoosijärjestelmä. DSM on lyhenne englanninkielisestä lauseesta *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*. Järjestelmän tarkoituksena oli tekijöidensä mukaan luoda tieteellinen järjestelmä mielenterveystyöhön. Jokaisella psykologisella koulukunnalla on ollut oma kielensä ja käsitteistönsä. Juuri termistön erilaisuuden takia terapiakenttä on ollut vaikeaselkoinen. Eri koulukuntien on ollut vaikea ymmärtää toisiaan yhteisen kielen puuttuessa. DSM -järjestelmän odotettiin selkeyttävän alaa.

Vilpittömästi tieteellisyyteen pyrkimisestä huolimatta järjestelmä luo monia ongelmia arkipäivän hoitotilanteisiin. Järjestelmässä mielenterveysongelmia tarkastellaan oireiden kautta entisen jäykan kiinteisiin diagnooseihin perustuvan lähestymistavan sijaan. Yksinkertaisimmillaan käytännössä DSM tarkoittaa sitä, että potilaan omatessa tietyn määrän oireita voidaan diagnoosi määrittää. Eli kun oireistaan laittaa tarpeeksi rasteja eri ruutuihin selviää diagnoosi

unohtuneet ja loppupelissä tärkeintä on vain se peli ja ministerin paikka. Kaikki periaatteet, ideologiat ja muut on myyty samalla kuin isoäiti. Pitää saada vain paljon ääniä ja paljon valtaa, koska vallasta on tullut itseisarvo sinänsä.

Ja mitä tulee tähän Vanhasen lautakasaan, niin mä oon ihan varma että se on Keskustan Jarmo Korhosen masinoima juttu. Se lienee pal-kannut jonkun syöttään MOT:n toimittajille tämmösen stoorin. Vanhasesta liikkui niin paljon juttuja, jotka se oli itse huonolla imagopolitikoinnillaan ty-rinyt. Niinpä sitä vastaan esitettiin semmonen syyte, joka pystytään aukotto-masti kumoamaan. Samalla logiikalla voidaan sen jälkeen toittottaa että koska tämä syyte ei pitänyt paikkaansa, niin se tarkoittaa automaattisesti sitä ettei ne muutkaan syytteet pidä paikkaansa. Tämä nuorisosäätiöasuntopaska tai-taa olla kaikkein isoin läjä mihin se on sormensa lykännyt, joten se pyrittiin hiljentämään tällä lautakasalla, joka on paljon pienempi juttu – suorastaan mitätön. Kun huomio saadaan kiinnittymään pikkuasioihin, eli liillukanvarsiin, niin sillä välin ehtii siirtää ne oikeat lautakasat jonnekin syrjemmälle piiloon.

Siinä Kaikkosessa olis ainesta kreikkalaisen tragedian sankariksi. Kun hänes-tä kerran tuli koko kansan lemmikki ja sankari tanssiessaan tähtien kanssa, niin olis nyt perkele tyytynyt siihen ja ollu suhmuroimatta raha-asioiden kans-sa. Olis pysynyt vaan meidän kaikkien *Kanki-Kaikkosena*, mutta kun mikään ei riitä ja pitää saada lisää lisää lisää. Minulle minulle minulle. Kun mikään ei riitä, niin jätkälle kävi hybris ja se putosi korkeelta. Nykyisellään kyseessä on lähinnä sääliittävä tapaus, paitsi että mun ei käy kyllä yhtään sitä sääliks. Sitä saa, mitä tilaa.

Mitä tähän ”sitä saa, mitä tilaa” -ajatteluun tulee, niin on yksi asia joka mun pitää häpeäkseni myöntää. Mua ihan oikeesti hävettää tämä, mutta sillon kun mä avasin television ja näin kuinka toinen lentokone iskeytyi New Yorkissa toi-seen kaksoistorneista, niin ensimmäinen ajatus oli ”sitä saa, mitä tilaa”. Vasta myöhemmin mä ajattelin että siellä torneissa on ihmisiä joista osa on täysin viattomia – osa tosin mitä suurimpia syyllisiä siinä missä presidentti Bushkin, mutta viattomia sivullisia ei saisi tappaa. Tämä ajatus tuli kuitenkin vasta myö-
hemmin. Ensimmäinen reaktio oli, että tästä se nähdään; sitä saa, mitä tilaa.

Mä olin aivan saatanan iloinen, kun Barack Obama voitti. Varmaan aika moni muukin oli. Nytemmin onkin ollut tymeästä lukea siitä kuinka Obaman suo-sio on Jenkeissä laskenut. Se on just samanlaista kuin miten osakekurssit mää-räytyy taloustieteessä. Ne määräytyy odotusten mukaan ja ne odotukset on sama kuin jostain teenlehdistä lukisi, että tosta voi tulla hyvä juttu, sitä kantsii ostaa – siitä voi joskus tulla arvokas. Sitten jos näin ei tapahdukaan, niin kurssi tulee romahtaen alas. Tämän takia mä en pidäkään taloustiedettä minään tie-teenä, koska se perustuu ihmisten arvaamattomaan käytökseen. Se on pieni alue ihmisten käyttäytymisen psykologiaa, joka käsittelee ainoastaan sellaista

kapeaa osaa kuin ahneus. Kaikki muu inhimillinen käyttäytyminen jää ulkopuolelle. Sen takia ne ei ymmärrä ihmisenä olemisesta mitään ja sen takia niiden ennusteet menee järjestään päin vittua.

Mutta jos palataan vielä tuohon Obamaan. Siltä odotettiin paljon – enemmän kuin mihin yksi mies pystyy, joten totta kai moni on pettynyt. Pitäis mieluummin katsoa hyviä puolia. Mun mielestä on vitun hienoo ettei siinä mennyt kuin vähän päälle sata vuotta ennen kuin saatiin edes jotain järkeä Yhdysvaltain terveydenhuoltoon! Pieneksi tiedoksi kaikille niille jotka väittää Obaman uudistuksen edustavan sosialismia, niin sehän perustuu edelleenkin yksityisiin sairausvakuutuksiin. Saman kaavan mukaan esimerkiksi Ruotsi ja Suomi ovat sosialistisia valtioita. Kerrottakoon nyt sekin, että Suomessa käytetään terveydenhuoltoon puolet siitä valtion budjetin prosenttiosuudesta mitä Yhdysvalloissa liittovaltion budjetista. Suomessa on kuitenkin korkeampi elinikaennuste molemmilla sukupuolilla, alempi lapsikuolleisuus ja niin edelleen – ja mikä tärkeintä; se on kaikille. Jenkeissähän se ei vielääkään koske kaikkia. Jos meillä olisi laittomia siirtolaisia, niin ne hoidettais kans. Me saadaan halvemmalla parempaa tulosta. Jos tämä on teidän mielestänne sosialismia, niin vastustakaa vaan sitä. Vapaa aseenkanto-oikeus on tietty sosialismin vastaista, mutta se ei ainakaan ratkaisevasti taida nostaa elinikäennusteita.

Oli hienoo, että se varapresidenttikin äityi käyttämään v-sanaa: "this was fucking big thing", koska sitä se nimittäin oli. Mä luulin ettei ne mun elinajan onnistuis saamaan mitään tolkkua siihen järjestelmänsä. Nyt on kuitenkin pää auki ja joku tuleva – ehkä Yhdysvaltain ensimmäinen naispresidentti – voi hoitaa homman loppuun. Systeemi jäi vielä sekavaksi, eli se tulee olemaan tuhmaava ja siinä menee rahaa hukkaan, vaikka pitkällä tähtäimellä se säästääkin liittovaltion menoja. Joku saa jatkossa siivota sen vähän siistimpää pakettiin.

Myös meillä olisi tarvetta tehdä samoin – etenkin sosiaaliturvapuolella. Eihän siellä pärjää kuin huithapelit, kojarit ja kelmit. Ne osaa täyttää kaikki paperit oikein, mutta kun tavallinen rehti ihminen koettaa hakee sosiaaliturvaa, niin sitä vain juoksutetaan luukulta toiselle ja aina puuttuu joku paperi. Se paperi puuttuu siinäkin tapauksessa että itse tietää hoitaneensa sen kunnolla. Joka välissä käsittelyajat on viikkoja ja kuukausia. Viitataan tässä Reko ja Tiina Lundánin kirjaan. Kun ihmisellä on oikea hätä, niin ei sillä ole aikaa odottaa viikkoja ja kuukausia. Se tarttee apua heti! Kuinka monen työntekijän kautta ne saatanan paperit kulkee, kun haetaan, printataan, pyöritetään ja paljonko niille maksetaan fyrkkaa siitä samojen lomakkeiden hinkkamisesta ainoana tehtävänään vain selvittää, että mitä tästäkin puuttuu ettei vaan tarttis antaa tälle ihmiselle yhtään rahaa.

Jos noi paperinpyörittäjät pistettäis työttömyyskortistoon ja annettais ihmisille kansalaispalkka, niin kyllä niiden licksalla

muutama elämäntapatyötönkin elätettäisiin. Valtaosa ihmisistä kuitenkin haluaa tehdä työtä. Se on fakta. Etenkin jos työ on mielekästä ja siitä tuntee saavansa jotain muutakin kuin pelkän liksan. On olemassa esimerkkejä – minäkin toistaiseksi elävänä sellaisena – että ihan mielellään sitä tekee jotain duunia, vaikkei saisi liksaa juuri vituiskaan. Sitä vaan tekee, koska se on mielekästä. Suurin osa ihmisistä on tämmösiä. Niitä vapaamatkustajia on helvetin pieni vähemmistö. Niistäkin ne joilla oikein kehittynyt ahneudentunto on sijoittuneet liike-elämän ylimpiin kerroksiin. Suuri enemmistö haluis vain elää pientä tavalisen ihmisen elämää. Niille riittää kunhan vähän fyrkkaa sais että pärjäisi.³⁴ Mä en tajua mitä varten kansalaispalkkaa vastustetaan.

En myöskään ymmärtänyt tuota äskettäin ollutta ahtaajalakkoa. Ne halusivat muutosturvaa. Eikös meillä Suomessa ole semmonen asia kuin ansiosidonnainen työttömyyskorvaus, jota maksetaan viideltäsadalta arkipäivältä. Eikös meillä ole tämä jo? Minkä ihmeen takia ne vaatii jotain semmosta mikä on jo? Voidaanhan me tietty muuttaa työelämän pelisäännöt niin että aina kun joku ihminen irtisanotaan, niin sille pitää antaa vuoden liksa, mutta luovutaan sit samalla ansiosidonnaisesta. Vuoden liksa kerralla käteen ja sitten hakeen uutta duunia. Ilmeisesti ne haluaa tämmöstä amerikkalaistyyppisempää systeemiä – paitsi ettei Amerikassa anneta vuoden liksaa. Siellä annetaan enintään parin viikon palkka ja kalossin kuva persauksiin. Sen jälkeen olet taas oman onnesi seppä ja vapaa toteuttamaan amerikkalaista unelmaa maidon ja hunajan maassa!

Olishan se tietty hienoo jos sais vuoden liksan ja sen päälle ansiosidonnaisen työttömyyskorvauksen. Liksaa vois huoletta sijoittaa pörssiosakkeisiin, koska ansiosidonnaisellakin tulee toimeen. Nyt kun on sopivasti vielä tämmönen lama-aika ja kurssit pohjalla, niin sillähän sais aika vitunmoisen pinon. Jos vain osaisi oikeanlaisia osakkeita ostaa, niin kohta olis silleen että viittikö tästä enää paskallekaan vaivautua.

Kun vertaa ahtaajalakkoa vaikka näihin viimeaikaisiin sairaanhoitajien työtaisteluihin, niin kyllä AKT:lla on ollut vähän perkeleen kehoja julkisuuden hallintaa. Siinä muodossa missä asiat esitettiin ja AKT oli itsekin niitä esittelemässä, niin kyllähän sille Lipposen sokeelle Reetallekin kävi selväksi vaati-

³⁴ Mies tuheri itkuu tuoppiinsa samaan aikaan kun ravintolan lavalla nuori, kaunis neito lauloi tunteikasta laulua. Jonkin aikaa märenää seurattuaan miehen vierustoveri kysyi, että mikä oikein on vialla. Itkeskelijä vastasi olevansa siinä määrin ihastunut lavalla esiintyvään laulajaan, että maksaisi mielusti vaikka sata euroa, jos vain saisi puristaa tuon neitokaisen paljaita rintoja. Vierustoveri kertoi olevansa laulajan aviomies ja homman järjestävän varmasti, koska harvoin sitä noin helppoa satasta on perheen talouksassaan tyrkyllä. Samaan aikaan laulajattarella alkoi tauko ja aviomies vinkkasi hänet luokseen. Hän selitti pikaisesti tilanteen vaimolleen, joka suostui välittömästi ja nosti paidan paljastaen rintansa. Silloin mies puhkesi entistä vuolaampan itkuun.

”Mitäs sinä nyt enää itkuu tihrustat?” kysyi laulajattaren aviomies hieman jo kyllästyneenä. Mies vastasi itkuisella äänellä: ”ei minulla ole siitä satasta!” – Willie Nelson

muksien kohtuuttomuus. Tai ehkei ne sentään kohtuuttomia olleet, mutta jos tästä tulee esimerkkitapaus, jota levitetään muillekin aloille, niin se on sitten sama kuin että muutetaan Yhdysvaltoihin ja vieminen sammuttaa valot. Sen jälkeen jokainen vastaa itsestään.

Kerrassaan järjenvastaisia vaatimuksia ja sitten tietty työnantajapuoli oikein herkutteli ja korosti sitä kuinka järjenvastaisia ne onkaan. Työnantajat voittivat julkisuuspelin kuus-nolla. Lakon jälkeen vielä kuultiin tämän lakkokenraali Rätyn olevan työpaikalla kauhee öykkäri. Sielläkin pitää suunnilleen marssia ulos että työehtosopimuksia noudatettaisiin. Siinä vaiheessa ei enää kuus-nolla riitä. Kyllä se on sittenkin kahdeksantoista-nolla hävitty julkisuuspeli. Tsori vaan ahtaajat, teisson varmaan hyvii tyyppejä, mutta jos te kuvittelette jostain ymmärrystä heruvan, niin menkää vaikka aluks jonnekin ja miettikää.

Löihän se työntantajapuolen lausuntokin häviöistä per päivä melko raikaa yli, mutta siitä huolimatta ne sai suuren yleisön tuen puolelleen. Julkisuuden hallinta on tärkeä asiaa ja sitä ei kaikki osaa, en minäkään. Meillä vois olla suosittukin bändi, jos julkisuuden hallinta olis paremmin hallussa.

HILJAA

En valehdellut

Jätin vain totuuden kertomatta

Siinä vaiheessa olisi pitänyt olla hiljaa...

...ja minähän olin

NUOTIOLLA

Liekki on sammunut

Me puhallamme yhteen hiileen

Kaikki

Miksi me puhallamme vain yhteen hiileen?

VALINNAT

Tulikohan sittenkään valittua?

Oikea planeetta?

Oikea paikka?

Oikea aika?

Oikea elämä?

Tulikohan ollenkaan valittua?

Jälki-istunto

*isänmaallisuus ja matkailun
avartava vaikutus*

Nyt kun mä olen suorastaan lietsonut itseni haukkumaan näitä rikkaita, ahneita paskiaisia, niin jatketaan tovi sillä linjalla. Usein tää ryhmä on hirvittävän isänmaallista väkee ja oikein korostaa sitä. Ne on isänmaallisia nimenomaan sillä militaristisella tavalla. Esimerkiksi Nalle Wahlroos sanoi jossain että käymättä inttiä ja ennen kaikkea ruk:ta ei voi oppia johtajaksi. Just semmosta kyykättämistähän johtaminen Suomessa on. Mä en usko että nykyaikaan oikeasti sopii tommonen johtajuus. Kukaan sitä ei halua. Jos haluttais ihan oikeasti pidentää ihmisten työuria, niin kuin tällä hetkellä kuuluu median lempiteema, joka on syrjäyttänyt ilmastonmuutoksenkin, niin se onnistuisi tekemällä työstä semmoista että ihmiset viihtyisivät siellä pidempään. Sitten vain nostetaan eläkeiän ylärajaa ja annetaan ihmisten työskennellä halutessaan vaikka kahdeksankymppiseksi. Jos hommia saisi tehdä omaan tahtiin ja jos tahdin hidastaminen ei söisi tulevaa eläkettä, niin yllättävän moni voisi noin toimiakin. Monet kuitenkin elää satavuotiaiksikin nykyään. Totta kai ne jotka ei yksinkertaisesti pysty tekemään töitä päästettäisiin eläkkeelle, mutta kaikille annettais mahdollisuus – osa-aikaisesti tai silleen. Jos työelämästä tehtäis miellyttävämpää ja houkuttelevampaa, niin sillähän se ura pidentyisi kuin itsestään muutamalla vuodella. Tämä on mun mielestä sivuutettu niissä kaikissa raporteissa ja mietinnöissä pelkällä olankohautuksella. Ihan kuin työssä ei kuuluisikaan viihtyä. Tää on juuri tätä kapiaismenteliteettia, mitä Björn peräänkuuluttaa. Ainoastaan armeijassa oppii johtajaksi – voi hevonvittu!

Kun ajattelee näitä isänmaallisuuttaan korostavia suuryritysten kusipäitä, niin nehän on valmiita siirtämään koko teollisen toiminnan Suomesta Kiinaan tai Intiaan, koska siellä on halvempi työvoima, tai jopa myymään koko puljun ulkomaiseen omistukseen. Kyllä noissa kaukomaissakin tietty työtä tarvitaan, joten saattaahan toi olla jonkinlaista kehitysapua. Kaikkia toimia perustellaan sitten sillä, että yrityksen menestys tuottaa voittoa osakkeenomistajille, eli toisin sanoen amerikkalaisille eläkesäätiöille – ei suinkaan Suomen kansalle!

Muistaakseni joskus niihin aikoihin kun mä synnyin, niin elävillä teollisuuspaikkakunnilla oli pienehköjä, mutta viihtyisiä asuntoja, kouluja ja kirjastoja. Yhtiö piti huolen työntekijoidensä tyytyväisyydestä. Huonosti niille maksettiin, mutta sitä kompensoitiin tällä yhteiskuntavastuulla. Nykyinen ahneuden aika on johtanut siihen, että kaikki on kaupan – just se legendaarinen oma isoäitikin, joka tosin on myyty jo aikaa sitten.

Kun mietitään isänmaallisuutta, niin on aika hankalaa pitää isänmaallisina sellaisia eläkeläisiä, jotka muuttaa jonnekin helvetin aurinkorannoille. Samaa nippuun kuuluu tietty jokaisen työssäkävijän ”kansalaisvelvollisuus” käydä kerran vuodessa ulkomailla. Ne kuluttaa uusiutumattomia luonnonvaroja lentämällä jonnekin Thaimaahan. Sitten ihastellaan miten siellä on kaikki

niin halpaa ja Suomessa aivan saatanan kallista. Niidenkin rahojen kantaminen Thaimaahan tuskin ainakaan laskee hintatasoa Suomessa. Onkohan sitä tullut kukaan funtsanneeksi?

Mä en ole koskaan ymmärtänyt matkustelun päälle. En ymmärrä seuramatkojen sikalaumaturisteja, enkä myöskään hiukkaakaan näitä sankarimatkailijoita, jotka yrittää etsiä kaikki maailman paikat joita turistit ei ole vielä päässeet pilaamaan, jotta ne pääsis turisteina ne pilaamaan. Sitä paitsi kun sanotaan, että matkaileminen avartaa, niin haistakaa huilu. Monestihan matkailu vain vahvistaa ennakkoluuloja. Joku käy Intiassa ja viettää siellä viikon tai kaksi. Sitten se tulee takaisin ja kertoo, että on se kauheeta kun siellä slummeja ja köyhää ja kärpäsiä ja haisee pahalle, mutta on se ruoka vaan ihanaa ja halpaa ja se kulttuuri on ikivanha ja hiano. Hei, mä tiedän kaiken ton! Mä oon nähnyt sen televisiosta. Ei mun tarte mennä sinne enää itse kattomaan. Suurimmalla osalla turisteista ja jopa näistä reppuselkämatkaajista ei ole tämän syvällisempiä kokemuksia kotiin tultuaan. Avartamisen sijaan matkailu varsin usein vain vahvistaa ennakkoluuloja. Sitten kelpaa pätee tyyliin "kyllä ne siellä Afrikassakin pärjäis, jos ne ois ahkerampia ja niin edelleen". Okei, joitakin ihmisiä matkailu varmasti avartaakin, kun ne osaa katella uteliaina ympärilleen. Mä tutkin kuitenkin asioita mieluummin kirjoista. Sieltä pystyy ainakin tarkistamaan viitteet, eikä ole ihan sen varassa mitä joku paikallinen huuhaa-setä selittää ehdottomana totuutena. Sen verran voin vielä ottaa sanojani takaisin, että olihan se austinilaisen huoltoaseman myymälän olutvalikoima ihan mieltä avartava kokemus.

Monet jotka tämmöstä tekee, selittää olevansa kauheen isänmaallisia. Samaan aikaan ne kannattaa esimerkiksi Vuotoksen allasta, jolla hukutetaan saatoja neliökilometrejä, valitettavasti ei enää koskematonta, Suomen luontoa johonkin tekoaltaaseen ja sitä kutsutaan isänmaallisuudeksi! Aikoinaan ne patosivat Kemijoen isänmaallisesti siten ettei lohi enää noussut. Joskus muinoin niillä rannoilla oli renkien silloisissa "työehtosopimuksissa" rajoitus, jonka mukaan lohta sai olla ruoaksi vain kolme kertaa viikossa. Eli kalaa piisasi niin penteleesti. Sen jälkeen kun se pato siihen suulle rakennettiin, niin lohesta ei ole isommalti ollut havaintoja, eikä sitä vielääkään ole saatu sinne palautettua. Mitä kalatalouteen yleensäkin tulee, niin ajatelkaa sitä kuinka paljon istutuksia Suomessa harjoitetaan. Mua oikeasti ihmetyttää kuinka suurelta osin nykyinen kalastus, sekä ammatti- että vapaa-ajan viihdekalastus, on istutuksen varassa. Kuinka huonoiksi kalojen lisääntymismahdollisuudet on oikeasti tehty, kun niitä pitää koko ajan istuttaa? Normaalistihan pitäisi ottaa kalastamalla luonnon tuotannosta korko pois, niin luonto hoitaisi kaiken muun.

Mihis me jäätiinkään? Niin, isänmaallisuuteen. Mä olen pyrkinyt joka kesä tekemään vähintään runsaan viikon, mieluummin jopa kahdeksanviikkoisen Lapin vaelluksen. Mä menen mieluummin sinne kuin Thaimaahan. Tämä johtuu sii-

tä, että mä rakastan Suomen luontoa ja suomenkieltä moninaisine murteineen, toisin kuin nää portfolio holding companyissaan cafe lattea hörppivät general assistant managerit, jotka tosin on käyneet ruk:n ja maanpuolustuskurssit. Mä rakastan jopa suomalaista kansanluonnetta kaikkine hyvine³⁵ ja huonoina puolineen. Olkoonkin, että siihen on melko syvään juurrutettu muun muuassa muukalaisvihamielisyys, joka pahimmillaan on suoranaista rasismia, mutta parhaimmillaan semmoista pientä varauksellisuutta. Monet ulkomalaiset on sanoneet että suomalaista on vaikea lähestyä, mutta kun siihen tutustuu, niin siitä saa hyvän ystävän. Se nyt on semmonen piirre mikä meissä on. Itse asiassa koko kansanluonne on terminä vähän kyseenalainen. Ei sitä oikeasti ole edes olemassa, mutta onhan meillä tietynlainen kulttuuriperimä ja tietynlainen geeniperimä. Niihin liittyy tietynlaisia vakiintuneita tapoja, joita oletetaan noudatettavan. Yllättävän monet ihmiset niistä kyllä poikkeekin. Esimerkiksi semmonen hemmo, joka ulkoisesti näyttäisi olevan oikein tyyppilinen suomalainen juntti, saattaa hyvinkin harrastaa posliininmaalausta tai jotain muuta semmoista "hintiharrastusta" ihan vaan sen takia kun se on kivaa.

Nastaa nähdä joskus dokumenteissa kahdeksankymppisiä pappoja kutomassa villasukkia. Ne on karskeja äijiä jotka on tehneet koko elämänsä metsätöitä ja tommosta, mutta eläkepäivillä ei todellakaan puukon kanssa heiluta, vaan kudotaan kiikkustuolissa tai tehdään vaikka ITE-taidetta.³⁶ Puuhastellaan sitä mistä digataan, kun on kerta aikaa. Sulkeutuneesta ja ahdasmielisestä kansanluonteestamme löytyy paljon myös positiivista junttiutta ja positiivista kylähulluutta.

Mä en ole inttiä käynyt. Oon joskus nuorempana ilmaissut asian niinkin, että jos sodassa olisi käynyt toisin ja Suomesta olis tullu Suomen sosialistinen neuvostotasavalta, niin mä olisin saattanut olla jopa onnellisempi. Sillä edellytyksellä tietenkin että olisin saanut nuorempana pillua. Joka tapauksessa mulla olisi ainakin ollut mielekäs kohde jota vastustaa. Suomessa kun on tämmönen laimee demokratia, niin vaikka monet asiat ärsyttää ja monet asiat tehdään väärin, niin mikään ei herätä intohimoja. Jos olis ollut pakkovalta, niin olis ollut selkeä asia jota vastaan nousta – todellinen syy elää. Olisin voinut jopa uhrautua asiani puolesta. Tosin mä sanoin tämän silloin aikoinaankin ihan vaan kärjistyksenä. Ja olisinhan mä tuossa tapauksessakin ollut Suomen puolella.

³⁵ Vanha Neville kertoi taannoin Max Salosen kertoneen, että suomalainen sisu kuvastuu erinomaisesti siinä sinnikkyudessa, jolla Finlandiassa ennen keskioluen vapautumista yritettiin tulla pilsneristä pöhnään – Jerry Cotton: Kostaja Sing Singistä

³⁶ ITE-taide (Itse Tehty Elämä), nykykansantaide, tai outsider-taide on uudelleen artikuloitua kansantaidetta. Se sanoutuu irti perinteisen kansantaiteen kollektiivisesta luonteesta, sekä traditiosidonnaisuudesta ja korvaa ne yksilöllisellä taiteilijuudella ja omaperäisellä luovuudella – Wikipedia

Mä pidän itseäni huomattavan paljon isänmaallisempana ihmisenä kun nämä kansainvälisten suuryritysten johtajat ja terveemmällä tavalla isänmaallisena kuin nää leijonariipuksia kantavat skinit ja puolinatsit. Enkä mä tarkoita tällä sitä ettenkö mä voisi itsekin kantaa leijonariipusta. Mä jopa ajattelin ostaa semmosen "Kiitos 1939-44" -paidan fajalle joululahjaksi. Ei siinä ole mitään pahaa, että kunnioitetaan talvisodan ja myös jatkosodan veteraaneja. Niitä pitääkin kunnioittaa, mutta se ei saa mennä militarismin ihannoinniksi, eikä se tarkoita automaattisesti sitä että pitäis olla jotenkin muukalaisvihamielinen.

Veikko Lavin sanoin mä tunnen kuuluvani tähän maahan ja mua on todella vaikee saada lähteen täältä pois. Vapaaehtoisilla, omasta tahdosta tehdyillä turistimatkoilla mä oon käynyt vain Tallinnassa, Tukholmassa ja Jäämeren rannalla Norjassa. No okei, Göteborgissa kävin kattomassa Rolling Stonesia³⁷, eli se ei ollu siinä mielessä pelkkää turismia, etenkin kun samalla kertaa näin Jerry Jeff Walkerinkin. Kaikki muut reissut on ollut tällaisia että joko ryhmä johon mä kuulun menee jonnekin, tai sit ne on olleet jotain työmatkoja tai jotain. Vaikka mä joka vuosi matkustankin tuhannen kilometrin päähän käppäilemään, niin ei mua huvita mennä viikoks tuhat kilometriä etelään lentokoneella tai millään muullakaan kulkupelillä. Olisihan maailma täynnä kiehtovia paikkoja jotka olis kiva nähdä, mut kun niistä voi lukea ja niistä voi nähdä kuvia mitä moninaisimmissa muodoissa. Ei ne sen todellisemmiks muutu vaikka ne näkis omin silmin.

Harva turisti – vaikka sitten tällainen omatoiminen reppuselkäturisti – aidosti pääsee kosketukseen paikallisten ihmisten kanssa. Ihan sama kuinka paljon ne jälkikäteen paatostais ja kehuskelis sillä. Ajattele nyt itse. Jos sulle tulisi kylään joku reppuselkäinen eskimo, joka soittais ovikelloa, että hei mä haluan tutustua paikallisiin ihmisiin. Saanks mä tulla teille kylään? Jos sä ottais sen vastaan, niin eläisitkö sää elämääs niinku sää normaalisti elät vai pyrkisitkö sää esitteleen sille semmosia nähtävyyksiä, joissa oot itsekin käynyt joskus koululuokan mukana kolmetoistavuotiaana. Etkä sä todellakaan sille eskimolle mitään makaronilaatikkoo, verilättyjä, tai muita eineksiä tarjoais, vaan alkaisit miettiä että kai mä tommosen lammaspainin osaan pikaisesti duunaa, vaikken sitä ole kolmeen vuoteen kokeillutkaan. Ei tommosella lyhyellä käynnillä yksinkertaisesti voi saada todellista kuvaa! Sen saadakseen pitäis asua vuosikaudet siellä kohdemaassa. Sitten vasta alkais ymmärtää kuinka homma pelaa. Noi visiitit on ihan tarpeettomia ja pitkälle hyödyttömiä. Tiedän monen olevan eri mieltä. Tätä vastaan voidaan esittää hyvinkin monia väitteitä ja varmaan helvetin moni on oikeesti saanut matkailusta jotain avertavaa, mutta suuressa mittakaavassa matkailu ei ole avartavaa.

³⁷ Tarkkaavaisimmat lukijat lienevät huomanneet, että toisaalla tässä kirjassa kerrotaan matkasta Göteborgiin katsomaan David Allan Coeta ja Jerry Jeff Walkeria.

Kyllä minäkin haluaisin nähdä kaikki ne hienot paikat ja eläimet jotka sir David Attenborough on nähnyt. Silti en usko, että olisi vaivan arvoista mennä katsomaan niitä omin silmin, vaikka olis minkälainen budjettirahoitus taustalla. BBC:n ammattitaitoiset kuvaajat on ystävällisesti huolehtineet siitä, että mä voin rauhallisesti omalta kotisohvalta käsin katsoo ne miljoonien ja miljoonien muiden ihmisten kanssa käymättä turhaan häiritsemässä eläimiä ja sotkemas-
sa niiden jokapäiväisiä rutiineja – hiilijalanjäljestä nyt puhumattakaan.

Tää harhautui taas isänmaallisuudesta, mutta isänmaallisena ihmisenä voisin vielä sanoa että mun mielestä on itsestään selvää, että meidän pitää hyväksyä turvapaikanhakijoita, niin kuin kaikki muutkin maailman maat tekee, jos niillä vaan mitenkään on siihen varaa. Olisi helvetinmoinen kansainvälinen häpeä, jos me ei otettais myös kiintiöpakolaisia. Jos joku tulee tänne työn perässä eikä saa sitä, niin kyllä meidän jonkinlainen sosiaaliturvakin pitää tarjota. Useimmat ihmiset haluavat elättää ittensä omalla työllään. Se pätee niin suomalaisiin kuin muihinkin kansalaisuuksiin. Sosiaalietuuksiin turvautuminen on nöyryyttävää ja ihmisarvoa alentavaa ja olis semmosta vaikei sitä varta vasten semmoiseksi tehtäisikään, niin kuin Suomessa on tehty. Ihmiset laitetaan juoksemaan luukulta luukulle. Sosiaaliviraston kynnys on vitun korkea suurimmalle osalle kansalaisista. Ne ketkut jotka sosiaaliturvaa onnistuu hyväksikäyttään, niin ne osaa sen vaikka siihen tehtäis kuinka paljon esteitä, koska ne tekee sitä kokopäivätoimisesti ja ”työkseen”.

Tästähän puhuttiin jo aiemmin, mutta jos vielä isänmaallisuuden jälkimainingeissa palataan hetkeksi kansalaispalkkaan. Mä oon miettinyt semmosta tasaverosysteemiä. Ihmiset jotka kieltäytyvät ottamasta vastaan kansalaispalkkaa ja sitoutuvat samalla hoitamaan itse omista rahoistaan, yksityisen puolen kautta eläketurvansa, terveydenhoitonsa ja lastensa päivähoidon ja koulutuksen, maksaisivat tuloistaan kymmenen prosenttia veroa, tai sovitaan kaksikymmentä. Koulutus ja perusterveydenhuolto tulisi totta kai edelleen kaikille, mutta tällä ryhmällä ei olisi mitään sosiaaliturvaa paitsi ammattiliittojen kautta ja tolleen. Sitten taas ne jotka haluaa nauttia täysmääräisesti yhteiskunnan palveluksista, mukaan lukien kansalaispalkka, maksaisivat kaikesta sen ylittävästä tulosta veroa vaikka viiskyt prosenttia. Vaikka puolet meniskin veroa, niin silti kannattaisi tienata, koska se ei vähentäisi sitä perussummaa minkä sä saat kuitenkin. Jos vaikka euron tienaisi, niin siitä jäisi käteen viiskyt senttiä. Mieluummin tietty kannattaisi tienata kaks euroa, koska silloin käteen jäisi jo kokonainen euro. Kaikkein mieluiten kannattaisi tienata kahdeksan euroa kuusikymmentä senttiä, koska kun siitä otetaan puolet pois veroina, niin sais vielä yhden tuopin – täällä.

SODASSA

Sisällissodassa tapettiin eilen 800 ihmistä.

KAHDEKSANSATAAIHMISTÄ!

Kuka voitti ?

LAPSET

Lapset huutavat väsyäkseen

Katkon aises ti,
mutta kovaa,

kauan

Minä kuuntelen...

väsymykseen asti

AUTA MIESTÄ MÄESSÄ

Katson ikkunasta autojen liikkeitä

etsivät parempaa.
nousevat autot
Mäkeä ylös

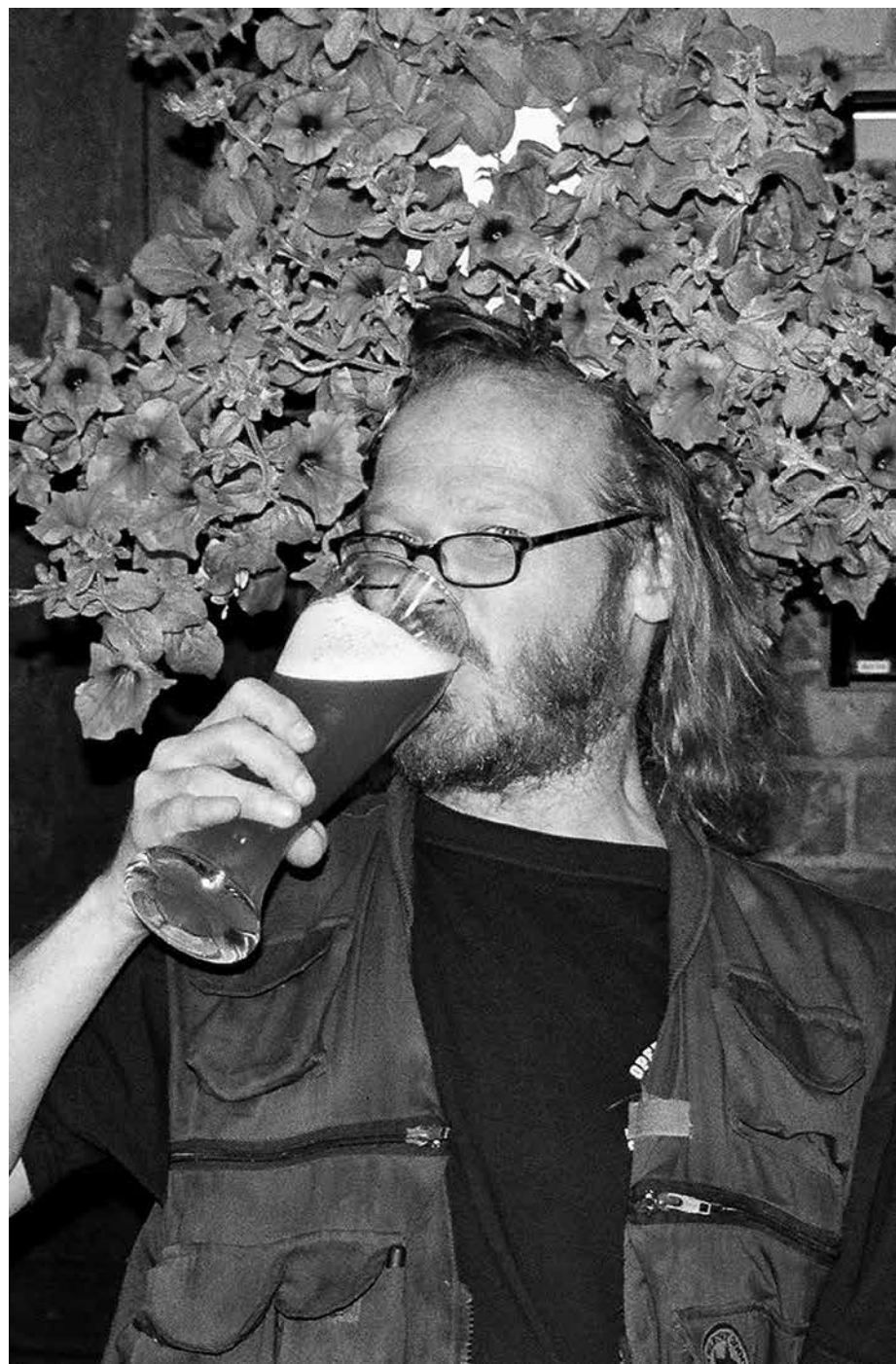
Alaspäin tulevat
tekevät kivuliasta
paluuta menneeseen.

Mäen puoliväliin on pysäytetty autoja,
mutta ne ovat tyhjiä.

Missä mäkeä olla?
kohtaa on hyvä

Katitehtävät

tarinoita lauluista ja
niiden takaa

TARINOINTIA LAULUISTA JA NIIDEN TAKAA

Vuonna 2002 ilmestynyt Mikko Saa Relaa! on kuulemma varsin hankalasti hankittavissa nykyään. Itse asiassa se on tainnut olla sitä koko olemassaolonsa ajan.

Tämän ”jatko-osan” loppuun oheistamme ikään kuin bonuksena päivitetyn version Relaan piisitarinoista. Nämä stoorit käsittelevät ainoastaan Pekan omia lauluja ja Tom Russell -käännöksiä, koska niiden tekstien julkaisemiseen sai silloin vähillä vaivoin hommattua asianmukaiset luvat.

Muutamasta uudehkosta ja ehkä myös vähemmälle huomiolle jääneestä laulusta julkaisemme tälläkin kertaa tekstit tekijöiden ja kustantajien luvalla.

A & O (AW-OW-OOW-WEE)
säv, san Pekka Myllykoski

Joltain Maltaan Haukkojen keikalta tultiin ja oltiin tavallista tukevammissa myssyissä. Kuskikin oli kai saanu osansa, kun se kerta unohti jättää mut himan kohdalla vege. No mä sanoin et ei se mitään, kun oli lämmin elokuinen yö ja ihan kiva kävellä Toukolan puistojen halki aamuyöstä. Mulla oli just alkanu soida päässä semmonen vähän soulahtava melodianpätkä, josta mä en ollu ihan varma et onks se oma vai mistä mä oon sen varastanu. Mä muistan viä sanoneeni Veskulle et eiks oo loistava idea tehdä biisi, jonka kertsii on pelkkää taustalaulua ja siitä tuli sit nää vokaalit. Se tuli jotenkin luonnostaan, koska noita vokaaleita oli neljä – että on kolme asiaa plus se yks joka jää likasemman mielikuvituksen puolelle, niinku lisänumero tai silleen. Sit pitikin vaan keksiä stoori siihen ympärille – tai paremminkin odottaa se tapahtuvaksi, sillä samana syksynä mä tapasin yhen mimmin. Me käveltiin mun himaan Syntipukista ja rytmi muodostu suoraan askelten tahdistaa...

Antiikin kreikkalaisilla on semmonen hiano filosofinen suuntaus kun peripateettisuus. Aika helppo snaijaa, että kantridiggarin sydäntä lähellä on tietty peripateettisuus. Itseasiassahan toi termi tarkoittaa vain ympäriinsä kävelyä ja läpien puhumista päähänsä siinä sivussa, mikä nyt muutenkin on aika lähellä sitä mitä mä teen. Mä oon huomannu, että usein kävellessä alkaa päässä soida riffejä tai melodianpätkiä. Nekin on tietenkin tuolta trad/public domain -osastolta ja kovasti kakkos-nelosjakoisia (kun me nyt satutaan oleen tämmösiä kaksjalkasia ratkaisuja). Monesti ne on melko tavanomaisia juttuja. Mä oonkin joskus sanonu, että useimpia hyviä rockbiisejä mahtuu kolmetoista tusinaan. Siinä joukossa on kuitenkin se, mikä määrittelee sen tusinan, eikä se välttämättä oo alkuperäinen tai ensimmäinen. Mä varmaan palaan tähän väsyttävän usein muittenkin biisien kohdalla, mut tää nyt kuitenkin on peripateettinen eli käppäilessä duunattu.

Siinä matkan varrella se mimmi huomaa tien laidassa jäätyneitä orapihlajapuita, joiden oksissa oli semmosia isoja marjaterttuja. Ne ei siis ollu orapihla-

japensaita vaan -puita ja sinänsä hassua että ei menny kun pari päivää, niin jossain Hesarin luontopalstalla oli just niistä marjoista oikeen kuvia ja kaikkee (tuli tätä tekstiä varten kuin tilauksesta sekin informaatio). No se mimmi halus tietenkin poimii niitä oksia ja mä jouduin nostaan sen hartioilleni että se yltäis. Lopulta me päästiin meille ja pantiin ne oksat kaljatuoppiin, kun ei muutakaan maljakoks sopivaa käteen osunu. Koska mä en ollu varma onks tällä suhteella tulevaisuutta, mikä alta vuoden kävi ilmi et ei ollukaan, niin mä en raaskinu heittää niitä oksia pois vaikka ne alkokin jo kuivuu – olipahan jotain muistoo että saa se vanhakin joskus.

Maljakon virkaa toimittanut tuoppi oli semmonen Saksasta ostettu matkamuisto, joka ei ollu ihan kaikkein kätevin käytössä, joten ton pullonsuusta juonnin mä keksin vasta Teksasissa studion takapihan portailla vähän ennen lopullista laulua. Atte (Blom) oli vahvasti sitä mieltä, että tää biisi kaipais viä yhden säkeistön. Musta ittestä oli puolestaan tuntunu, että siinä on kerrottu jo kaikki ja seuraavaks pitäis mennä intiimimpien yksityiskohtien puolelle ja pistää pornoks. Kyllä kai tän biisin filis välittyiskin paremmin, jos mä pystyisin laulamaan noi kertosaäkeen vokaalit ees vähän donnasummermaisemmin. Donna Summer muuten menesty takavuosina hyvin Blues News -lehden ”muu instrumentalisti” -skabassa. Donna Summer (org.) sijoittui kolmanneksi. Siihen aikaan määkin olin vielä Sammuu ry:n³⁷ jäsen.

Tässä biisissä käy myös hyvin ilmi mun mieltymykseni piiloriimeihin. Jos itsepäisesti vaan laittaa riimit niille paikoille joille ne runomitan mukaan ”kuuluis”, niin äkkiä käy niin että ne alkaa viedä tarinaa. Myönnettäköön, että mullekin on joskus (melkein) käynyt niin. Kun unohtaa orjallisen suhtautumisen riimituspakkoon, niin voi keskittyä enemmän rytmiin ja tarinan kuljetukseen. Ja sitäpaitsi aina välillä tommoset sikinsokin sijoitellut riimitkin menee ittekseen ihan oikeille paikoilleen.

Toi suluissa oleva osa oli biisin alkuperäinen nimi, musta se näytti hienolta amerikkalaisittain kirjoitettuna. Sitten kun Pilli soitti mulle singlen tullessa ja kysy lopullista nimee, mä sain yhtäkkiä päähäni ton raamatullisen alfan ja omegan, alun ja lopun... ja sitähän se kaikki on, rakkautta rakkautta vaan...

ASSERI

säv, san Pekka Myllykoski

Asser Stenbäck tais olla peräti kansanedustaja, en oo ihan varma, mut joka tapauksessa se oli psykiatri ja leimallisesti Kristillisen Liiton ihminen. Mun mielestä

³⁸ Samy ry: Suomen afroamerikkalaisen musiikin ystävät ry, ent. Finnish Blues Society,³⁹ jonka tiloissa Freukkarit muuten yhdessä alkuvaiheessa treenas (ja kävi viereisessä Alppimajassa kaljalla, mikä taas liittyy enemmän pariin ihan muuhun biisiin)

³⁹ itse asiassahan Samy ry on entinen nimi ja Finnish Blues Society puolestaan nykyinen

psykiatri, joka on sitä mieltä, että homoseksuaalisuus on sairaus on aika lailla väärässä. Mä tunnen itse muutaman homoseksuaalin ja ne on ihan samanlaisii ihmisii kun kaikki muutkin. Löytyy kusipäitä siinä missä hyviä tyyppejäkin.

Tää alkuperänen biisi on David Allan Coen Fuck Anita Bryant ja mä pistin tän sävellyksen omiin nimiin, koska sekin oli plagioinu sen yks yhteen. Anita Bryanthan oli Yhdysvaltain uuden oikeiston fundamentalisteja, joka vastusti aborttia, homoja ja melkein kaikkea.

Suomenkielinen teksti on syntynyt samoihin aikoihin kun mä vaikutin Lääketieteellisen kulttuuritoimikunnassa. Me järjestettiin semmonen ilta, jonka tarkoitus oli bileitten muodossa tarjota lääketieteen opiskelijoille avarampia näkökulmia seksuaalisuuteen. Suunnittelevalsa kokouksessa meidän puheenjohtaja erehtyi käyttämään sanaa homoseksualisti. Yks Seta:n tyyppi puuttu heti siihen ja sano että ei se oo mikään -isti, koska kyseessä ei oo mikään aate tai oppisuunta, vaan ominaisuus. Mä meinasin lisätä siihen, että kyseessä on nimenomaan homoseksuaalisuus, koska SE on suus. En kuitenkaan halunnut loukata ketään ja pidin turpani kiinni.

Nuorempana mä mietin että mikä siinä on kun mä en millään meinaa saada naisia. Sit mä aattelin, että josko se johtuis siitä että mä oon sittenkin pohjimiltani homo. Tää meni lopulta siihen pisteeseen, että kerran kun yks homo yritti iskee mut niin mä annoin sen tehdä sen. Mä menin sen kämpille... ja... katottiin mitä siitä tulee. Ei siitä tullu mitään. Oli pakko sanoo et sori, meidän täytyy lopettaa tää homma tähän.

Tämmösten edellämainittujen tapahtumien jälkeen mulle ei oo tuottanu mitään vaikeuksia käyttää keikalla Tom of Finland -tyyppistä Elvis-nahkalippistä, vaikka oonkin umpihetero. Tosin täytyy kyllä tunnustaa, että oon saanu siitä lakista paljon palautetta, eikä läheskään kaikki palaute ole ollut sävyiltään positiivista. Nykyään mä harkitsenkin tapauskohtaisesti paanko mä sen lippiksen päähäni vai en.

DANNY SHOW - Road To Bayamon -

säv, san Tom Russell, suom. san Mikko Saarela & Pekka Myllykoski

Hakalan Aikkoja on suomalaisessa musiikkiteollisuudessa vaikuttanut kaksikin. Toinen muistetaan parhaiten Teddy & the Tigers -yhtyeen keulakuvana. Tässä biisissä seikkailee se toinen – monessa liemessä marinoitu rumpalismi mies.

Freukkarit oli keikkatauolla, mut sen tauon keskelle oli jostain syystä myyty viiden keikan rupeama. Silloinen rumpalimme Hessu ”Kossu” Hynynen oli ehtiny mennä sopimaan ittelleen jotain remonttiduuneja eli me tarvittiin tuuraaja. Hynynen soitti tuntemalleen Hakalan Aikalle ja Aikka ammattimiehenä treenas keikkasetin biisit levyiltä ja klaaras sen rundin tosi hyvin.

Mul oli keikka-autossa kasetille äänitettynä Tom Russell Bandin levy Road to

Bayamon joka on myös Danny Show:n alkuperäinen nimi. Saarelan Mikko keksi idean tosta Danny Showsta ja kirjotti ensimmäisen kertosaäkeen. Mä innostuin siitä sen verran, että päätin tehdä biisin loppuun.

Aikkahan oli aikanaan kiertänyt Danny Show:n mukana, mut se oli niin hiljainen tyyppi, et siitä sai hohtimilla repiä irti jotain stooria niiltä rundeilta. Ainoo juttu minkä se kerto oli se, et niillä tosiaan oli sellanen helvetin iso taustakangas, joka oli rundin ekalla keikalla pystyssä. Sen jälkeen se makas pitkittäin siinä bussin lattialla, koska kukaan ei jaksanu roudata sitä enää lavalle.

Viimesellä säkeistöllä ei sit juurikaan oo tekemistä todellisuuden kanssa. Teksti syntyi siitä kun mä juttelin yhden hipin kanssa, joka oli ollu jossain Vehmersalmella kattomassa Danny Showta. Se kerto mulle et siel oli kesken keikan tapahtunu kauhee räjähdys. Todennäköisesti se oli kuitenkin ollu joku hiilihapojää- tai savukone ja se oli käsittänyt sen ihan väärin. Toisin sanoen tää hiilihapo-juttukin on ihan perseestä eikä sillä oo mitään muuta tekemistä todellisuuden kanssa paitsi se, että todellisuus on just tällöstä helvetin suurta väärinkäsitystä.

Alkuperäsen teksti sijottuu Puerto Ricon saarelle ja kertoo kiertävästä sirkuksesta, joka yrittää raapia siellä elantonsa. Sit sataa vettä kaatamalla kolme viikkoo putkeen eli kukaan ei tuu kattoo esityksiä. Nuorallatanssija rupee ryyp-päämään ja joku varastaa kakspäisen vasikan... eli kaikki menee päin vittua ja tähän tarkoittaa suomeks ”räntä lentää...”.

haikka (hi-hat): rumpupatterissa kaksi vaakasuoraan ripustettua symbaalia, joiden sisäpuolet ovat vastakkain ja joita hakattaessa lähtee hauska, sihisevä ääni

lattiamanu: vastaa teatteripiireissä roudaria

lysergidihappo: lysergidihapon dietyyliamidi, tunnetaan paremmin lyhenteenä LSD

DELFIINI (AAVAN MEREN TÄLLÄ PUOLEN)

säv Arto Pajukallio, san Marko Aho & Pekka Myllykoski

Marko Aho: Syksyllä 2014 puitiin Tampereen kaupunginvaltuustossa Särkänniemmen Delfinaarion kohtaloa. Kokouksesta nostettiin mediassa esiin lausunto jossa todettiin, ettei delfinejä sentään kiduteta putkella hakkaamalla, tai soittamalla niille huonoa kantrimusiikkia. Sävyltään vähintäänkin omintakeinen puolustuspuheenvuoro alkoi varsin pian hakea päässäni laulutekstin muotoa. Samoihin aikoihin kuulin, että Freukkareilta on tulossa kokoelmalevy, jolle kaivattaisiin uutta kappaletta. Myös minulta kysyttiin ”oisko sulla jotain”.

DELFIINI (AAVAN MEREN TÄLLÄ PUOLEN)

Aavan meren täällä puolen harva ymmärtää
Jos täällä synnyn, kuolen, tyystin elämättä jää

Tärkeintä pian oisi päästä kauas merille
Vapaus riemun toisi, en kaipais perille

Fiksuimmankin polla räytyy, virikkeittä vaari oon
Hitto joo, pelle olla täytyy suljettuna Delfinaarioon

Saadakseni herkut heitän voltit kerien,
kun vapaina ui serkut ulapoilla merien

Jos tiensä veisi Japaniin, U-käänös äkkiä!
Elleivät ne tapa, niin ne tarjoaa häkkiä

Ja vaikka välttäis osan teuraan, voi tulla mutkia
Rantahiekalle jos seuraa sotalaivain tutkia

Fiksuimmankin polla räytyy, virikkeittä vaari oon
Hitto joo, pelle olla täytyy suljettuna Delfinaarioon

On homma sillä tapaa, ettei Särkänniemessä
delfini oo vapa, vaan aina liemessä

Kuin hymyilisin aina on mun naama luonnostaan
Tää silti mielees paina: mä vanki olen maan!

Fiksuimmankin polla räytyy, virikkeittä vaari oon
Hitto joo, pelle olla täytyy suljettuna Delfinaarioon

Hitto joo, pelle olla täytyy suljettuna Delfinaarioon

julkaistu levyllä Freud Marx Engels & Jung: Helmet, hitit ja hutit II (Universal, 2016)

Päätin kaupunkimatkallani vierailla ideani kanssa Pekan luona. Niin myös tein. Sienisaalistaan perkaava kantritohtori kuunteli pohjustukseni nyökytellen ja alkoi pian heitellä ideoita ilmaan. Riimikone lämpeni käyttökuntoiseksi alta aikayksikön. Puheet tukkoon kuivahtaneesta ketsuppullosta unohtuivat ja tekstiä alkoi syntyä. Pekan askaroidessa pallottelimme lauseita edestakaisin. Pian olin kirjannut muistilapulleni hajanaisia tekstinpätkiä parinkin kappaleen tarpeiksi. Pekka oli siistinyt korillisen sieniä.

Sanoitusta rustatessa musiikillisena ideana nousi esiin *drunken caribbean rock and roll*. Tuo Pekalle läheinen, countrysukuinen musiikkityyli henkilöityi pitkälti Floridassa vaikuttavaan Jimmy Buffettiin. Särkänniemen alkuperäiset delfinit oli pyydystetty Floridan vesiltä, joten buffettmainen lähestyminen olisi tukenut tekstin kaipuuteemaa. Se olisi myös tuonut ripauksen kepeyttä synkkyyden vastavoimaksi. Vapaat kädet sävellystyöhön saanut Pajukallio päätyi kuitenkin kaihtamaan kaikenlaista countrymaisuuutta ja jopa countrylle ominaisia instrumentteja korvaamalla sähkökitarankin sähkösitarilla. Tällä hän pyrki luonnollisesti siihen, että mikäli kappaletta innostutaan soittamaan delfineille, niin ei niitä tälläkään kertaa huonolla kantrilla kiusattaisi.

Yksi ensimmäisenä ylös kirjaamistani ajatuksista oli yhdistää delfinien ja kantrilaulajien pullonokkaisuus. Teeman ympäriltä teimme useammankin näppärän säkeistön, mutta pudotin ne pois lopullisesta versiosta. Esimerkiksi ”Myös laulajien sakkiin mahtuu pullokuonoja. Housuunsa ne kakkii, mut mainetta tuo noja” olisi keventänyt teemaa poikamaisen nokkelasti. Samalla se olisi ehkä ottanut liian pitkän sivuaskeleen. Myöskään tuolloin ajankohtainen raitisteluteemainen ”Minusta ne tehneet on näyttelyesineen. Moni laulaja tän kohtalon kokee vissyvesineen” ei lopulliseen kappaleeseen päätenyt. Sen sijaan avausrivin *Satumaa* -väännökseeni Pekka vastasi loppuun ideoimallaan samaisen kappaleen lainalla tyylikkäästi.

Melko pian tekstisessiomme jälkeen Pekalla diagnosoitiin syöpä ja hänellä tuli kiire saada lauluja purkkiin ennen hoitojen aloittamista. Tämänkin kappaleen lauluraita äänitettiin aikataulullisista syistä pelkän demokitaran päälle. Samalla viikolla taltioitiin eri sessioissa laulut myös Huojuvan ladon *Kantripaskaan* ja pariin Dortmundin piisiin.

Kuka tahansa uimahallin kaakelialtaassa uinut tietää, ettei se millään muotoa vastaa luonnonvesissä polskimista - etenkin kun ottaa huomioon, että delfinit on luotu vielä vähän Suomen järviä laajempiin vesistöihin.

Särkänniemi luopui delfineistä vuonna 2015. Ne siirrettiin kreikkalaiseen, maineeltaan aavistuksen arvelluttavaan Attica Park -eläinpuistoon. Tätä kirjoitettaessa odotellaan koska Särkänniemi päättyy seuraavan kerran laulun aiheeksi. Tällä kertaa kaltoin kohdelluiksi ovat tulleet ne toisenlaiset pullonokat. Huvipuiston naapurissa sijainneesta Onkiniemen vanhasta tehdaskiinteistöstä nimittäin hädettiin keväällä 2017 monialainen kulttuuriväki kaavoitukselta

haiskahtavan asbestilöydöksen turvin. Kun kiinteistö oli saatu käyttökieltoon, vuokrasopimukset mitätöityä ja hipit mieron tielle, niin Särkänniemi otti yllättäen puheeksi laajenemissuunnitelmansa.

HEAVEN AND HELL

säv, san Pekka Myllykoski

Tää biisi on kans sitä myssypäissään tehtyä, peripateettista tuotantoo. Mä huomasin että kestää puoltuntii venttaa seuraavaa bussia himaan, kävellen on melkein nopeammin perillä. Mä lähdinkin sitten käppäileen ja biisi rupes muodostuun lanttulaatikossa kuin itsestään.

Toi peripateettinen, josta A & O:n kohdalla jo mainitsinkin, on termi joka to-della kolahti, kun siihen ekaa kertaa törmäsin. Pelkästään jos miettii sanaa siltä pohjalta, että pateettinen tarkoittaa yltiötunteellista, niin peripateettinenhan tarkoittais sen mukaan yltyöyltyöyltiötunteellista. Ja se taas sopii kantrimusiikkiin mitä loistavimmin. Sehän nimenomaan on suurten tunteiden musiikkia! Kantribiiseissä pystytään käsitteleen ja käsitelläänkin sellaisia asioita, jotka ihan oikeesti koskettaa ison osan ihmisten elämää isolla tavalla. Kantrimusiikki on varmaan alkoholin ja valiumin jälkeen maailman kolmenneks käytetyin psykoterapeutti.

Mutta palataanpa taas tähän käsiteltävään biisiin. Ameriikankielinen kertosäkeistö oli aluks ikäänkuin nuottien korvikkeena, jotta biisi jäis paremmin mieleen (vrt. Viileää viiniä). Mä pelasin vielä varman päälle ja lauloin sen heti tuoreeltaan Iltasen Kimmon puhelinvastaajaan. Kertosäkeistöön kertyikin sitten niin ilahduttava kliseekasa, että toi suomenkielinen osuus lähti aika automaattisesti siltä pohjalta. Myös joitakin Kari Peitsamo -vaikutteita saattaa joku tästä biisistä löytää.

Kun Atte kuuli ekaa kertaa raakamiksauksen tästä, niin se mietti et tämmönen rokki voisi ihan hyvin alkaa soida radiosakin. Sitten kun tuli toi viimeinen säkeistö, jossa käytetään aavistuksen verran karskimpaa kieltä, se totes vaan: "Se siitä radiosoitosta sitten!"

HEIKKI LÄHTI HESAAAN

säv. Pekka Myllykoski & Arto Pajukallio, san Pekka Myllykoski

Tämä ei suinkaan kerro Hynysen Hessusta, vaikka se Kainuusta onkin kotoisin ja paljon tämän syntyyn vaikuttanut. Laulun nimi tulee yksinkertaisesti siitä, että Heikki ja Hesa saundaa hyvältä yhdessä. Hesa -nimitystähän käyttää ainoastaan landelta tulleet, stadilaiset puhuu Stadista.

Kossu on loistava matkimaan jotakuinkin kaikkia murteita mukaan lukien stadin slangi. Esimerkiksi legendaarinen ilmaus "on munkin rotsi byggalla

duunissa” on alunperin sen suusta. Kossun kanssa me kehiteltiin joskus keikkareissuilla tämmöstä tyyppiä, joka on Kajaanista työn perässä Helsinkiin muuttanut nuori jätkä. Sitten kun se kesälomalla palailee kotiseudulleen ja tapaa vanhoja kavereita, niin se halua tietty vähän brassailla stadilaisittain. Se lataa kaiken osaamisensa peliin ja tuloksena on tämmösiä lauseita kuin ”stiggaa fönäri boseen, ettei galsa blosaa ineen.”

Eihän oikeat stadilaiset käytä lauseita joissa jok’ikinen sana olisi slangia. Enämpi ne slangisanat on vain mausteena siellä normaalin yleiskielen seassa. Poikkeuksena tietenkin slangilla kirjoitetut murrepakinat, jotka on erittäin teennäisiä just sen takia että niissä käytetään slangia liikaa. Se ei oo luonnollista.

Samasta syystä mä tykkään Lapin autiotuvilla kirjoittaa vieraskirjamerkinnät just sellasella paksulla stadilla. Pyrin aivan jokaiselle sanalle keksimään slangivastineen. Osasyynä tietenkin on se että pohjoisessa ei stadilaisista kauheesti digata, vaan niitä pidetään leuhkoina ja ylimielisinä. Siinä on osa väärinkäsitystä, mutta varmaan se osittain pitää paikkaansakin. Mun mielestä on hauskaa, kun kaikissa muissa merkinnöissä kuvaillaan luonnon kauneutta tuollaisin eräkirjallisuudesta tutuin maalailevin termein ja sitten minä pistän sinne paksua stadia väliin. Se huvittaa suuresti.

Laulun kohta jossa Mannerheimintiellä ohi skulaa spåra, mut Heikin askel sisään vie, niin sehän on siitä ikivanhasta vitsistä. Alunperin mä oon kuullut sen Albert Järvisestä, mutta kyllä sitä kuulemma on meikäläisestäkin kerrottu. Kaikki varmaan tietää sen mitä eroa oli aikoinaan Albertilla ja kolmosen ratikalla? Kolmosen ratikka menee vanhan kuppilan ohi. Nykyään tosin Vanha ei taitane olla semmonen muusikkopaikka enää ollenkaan.

Tähän piisiin liittyy myöskin se, että näihinkin aikoihin ilmeni tekstitysten suhteen semmosta lukossa olemista.⁴⁰ Mä mietin että siitä Kossun kanssa kehittämäni hahmon ympäriltä saattaisi saada helposti pikkuruisen tarinan kirjoitettua. Toi ”stiggaa dörtsi boseen...” oli jo sinällään melkein valmis kerts.

Kyllähän tämä murrehomma toimii toisinkin päin. Naisten- ja lastentautien kurssilla meillä oli viikon keskussairaalakoko. Mä olin naistentautikurssilla ja sen tiimoilta vietin viikon Joensuussa. Kun mä tulin sieltä takaisin, niin kavereita pikkasen nauratti, koska muhun oli selvästi tarttunut semmonen pohjoiskarjalainen aksentti ja mä puhuin sillain jossain määrin sikäläisittäin. Eikä tää oikeesti vaadi edes matkustamista. Sama ilmiö nimittäin tapahtui, kun mä luin Joel Lehtosen Putkinotkon – eikä se ole edes murteella kirjoitettu, mutta lauserakenteet on semmosia itäsuomalaisia. Meikäläinen se sitten haastelikin aikas lailla savolaisittain Putkinotkon luettuaan. Tuppas olemaan semmosia pitkiä ja jaarittelevia lauserakenteita, joissa vastuu siirtyi kuulijalle.

⁴⁰ Välillä tulee sellaisia filiksii, että ”vittu, tästä ei tule yhtään mitään” – paljon sitä vaan on silti tullut jo. – Juice Leskinen Reijo Korpeisen kirjassa ”Ekkös sää Juice oo”

Tää on alun alkaen Seven Bananasin ajoilta. Piisin ideana on pitkälti semmoset epätoivoiset itsarifiilikset.

Hidas palaminen tulee yhdestä Sleepy John Estesin kolkytluvun bluespiisistä,⁴¹ jossa kyseessä on joko alkoholin kulutus tai keuhkotauti. Englanniksi se on *slow consumption is killing me by degrees*. Toi lause rytmittyi hyvin suomeksi ihan tommoisenaan, joten tottahan toki mä sen käytin. Tässä on muutenkin aika paljon vaikutteita siitä piisistä; muun muuassa melodia on modifioitu sen mukaan, mut on tää kuitenkin sen verran etäällä ettei tää mikään varsinainen käännös ole.

Mä en oo koskaan hallinnu musiikillisia termejä, mutta tässä piisissä on käsittääkseni ideana se, että komppi kääntyy tarkoituksellisesti koko ajan ja rakenne on tahallaan semmoinen kaoottisen oloinen. Mennään niin tuskaisesti etiäpäin ettei mitään rakenteita keritä miettiä.

Bluesin juovuttava vaikutus kuvaa sitä mihinkä se johtaa kun kaikki idolit on itsetuhoista elämää viettäneitä kärsiviä taiteilijoita. Se viittaa elämäntapaan jonka on tullut omaksuneeksi. Ei ole helppoa, mutta kun muutakaan ei voi.

Maltaan Haukkoja perustaessa mä halusin semmosen puoliammattilais-/puoliamatöörikkoonpanon. Mä hain sitä Freukkareiden alkuperäistä äijäporukahenkeä. Ajan mittaan tuli vähän säätöä, mutta mun mielestä tällä ekalla levyllä homma paikoittain toimikin sen suunnitelman mukaisesti. Jossain vaiheessa Salaman Make, joka oli kitaristina, sanoi että jos hän olis parempi kitaristi, niin tää ei ois mikään ongelma, mutta kun hän ei ole, niin hän vaatii semmosen rumpalin joka on tarkka. Sitten taas rumpalimme Kolehmaisena Tuomas oikein haki ja mä kannustin sitä hakemaan semmosta elastista komppia. Ei tarte olla niin skarppi, vaan saa vetää filiksellä. Hommaa ei tarvitse tehdä niin että laulaja pysyttelee tiukasti rumpalin antamassa rytmissä, vaan rumpali voi elää laulajan mukaan – olis silleen orgaaninen koko tää kohellus. Edelleenkin uskon että musiikkia voi tehdä niin ja että se kuulostaa hyvältä vielä kuunneltunakin. Viime aikoina olen kuitenkin ”joutunut” tekemään hommia ainoastaan hyvien soittajien kanssa Freukkareissa.

Tässä piisissä kompin elastisuus saavutetaan ja se toimii älyttömän hyvin. Sen tekeminen oikeiden soittajien kanssa olis varmasti vaatinut paljon pitemmän aikaa. Niitten olisi pitänyt saada sisäistettyä että mites tää menee ja kuinka tää kirjoitetaan partituuriin. Kun se tehtiin stesonmenetelmällä hatusta vetäen, niin

⁴¹ laulu on nimeltään *Milk Cow Blues* ja siitä löytyy myös rivi ”*I never saw no whiskey, the blues done made me sloppy drunk*”. Taj Mahal on tehnyt siitä tunnetun version nimellä *Leaving Trunk*. Huomautettakoon vielä sekin, että kyseessä on siis tyystin eri *Milk Cow Blues* kuin Kokomo Arnoldin kirjoittama ja muun muuassa Elviksen, Willien, Eddie Cochranin ja ties vaikka kenen versioima kuuluisampi kaimansa.

svengi löytyi ikään kuin luomuna.

Puolenkilon punttisalilla tehtiin melko leppoisisissa fiiliksissä. Kun näin jälki-
viisaasti mietitään, niin kyllä siihen olis voinut jonkun tuottajankin ottaa, tai
ainakin niin että äänittäjällä olis ollut tuotannollista näkökulmaa. Välillä touhu
meni liian vapaaks. Lopputulosta olisi parantanut, jos joku olisi vähän suitsinut
meininkiä. Ei sillä että mitkään epäonnistumiset olis päihteiden liiallisesta
käytöstä johtuneet. Kohtuudessa kyllä pysyttiin.

On tietenkin asia erikseen, että miten kohtuus määritellään. Sen vanhan
lääkärisvitsin mukaan alkoholin käytöstä puhuttaessa liika on liikaa, mutta
kohtuus ehdottomasti liian vähän.

HIT MITCHUM!

säv Pekka Virtanen & Pekka Myllykoski, san Pekka Myllykoski

Tää biisi syntyi jouluna 1992 kun mä olin ex-vaimon kotona ja tapaninpäivänä
tuli televisiosta dokumentti Robert Mitchumista. Mitchum on aina ollu mun
suosikkinäyttelijöitä. Mä oon digannu sitä jopa enemmän kuin Bogartia ja
Nicholsonia. Sen leffoissa mua viehättää se, että se vaan tulee kuvauspaikalle,
tekee kursailematta duuninsa ja that's it.

Mitchumhan näytteli uransa alussa 30-luvulla näissä b-elokuviissa, joissa oli
"kengännauha-budjetti" ja yleensä juoppo käsikirjoittaja. Käytäntö oli se, että
kuvattiin kahta leffaa samaan aikaan aina sen mukaan miten käsikirjoittajalta
tuli tekstiä. Toisin sanoen liuska kerrallaan.

Ensimmäiset säkeistöt käsittelee sitä kun Raymond Chandler teki rikoskässä-
riä,⁴² sillä iski ryyppyputki päälle ja se tuskaili krapulassaan että ei synny mitään.
Se ei kerta kaikkiaan keksiny mikä on seuraava juonenkäänne puhumattakaan
siitä, miten tarina loppuu. Chandler oli itse sanonu aikoinaan, että jos et tiedä
miten tarina jatkuu pistä joku tulemaan ovesta ase kädessä. Myöhemmin se
sit joutu maistaan omaa lääkettään, kun sille sanottiin et paa joku tulemaan
ovesta ja lyömään Mitchumia turpaan.

Näihin aikoihin mä olin innostunu siitä, et laitetaan vähän englanninkieltä
mukaan laulutekstiin. Sitä paitsi mun mielestä noi vieraskieliset rivit soundaa
ihan hyvältä, vaikkei ne ihan tasan melodian kanssa rytmytkään. Toisaalta
käytetäänhän me puhekielessäkin helvetisti englantia suomen kielen seassa.

Tän biisin kaks viimeistä säkeistöä kritisoi sitä et suomalaisessa viihdetuotan-
nossa ei anneta käsikirjoitukselle mitään arvoa. Oikeen ylpeilläään sillä, että on
mahdollisimman vähän käsikirjoitusta! Mennään vaan kännissä ja maskeerat-
tuna vääntelee naamaa ja toistetaan samoja hokemia kerrasta toiseen ja se on
sitte mukamas olevinaan hauskaa. Paskasta tehdään 12-osainen "viihdesarja",
jossa on nettomääräisesti 15 minuuttia käsikirjoitusta.

JALoviinaa - Canadian Whisky - säv, san Tom Russell, suom. san Pekka Myllykoski

Tää teksti on aika suora käännös Tom Russellin Canadian Whisky:stä. Tokihan mä oon vaihtanu paikkakuntien nimiä ja tehny tästä vähän rahvaanomase-
man. Alkuperäisessä lauletaan Yellowstone Creekistä ja Naarva on jossain llo-
mantsin lähellä. Sanat käsittelee sitä ikuista katumusteemaa, jota tänkin laulun
molemmat henkilöt potee ja se panee ne juomaan viinaa. Biisin vois kuvitella
olevan jonkinlainen kansanlaulu, jonka tekstistä suurin osa on kadonnut ja
vaan kova ydin jääny jäljelle. Originaalin ruskea viina piti korvata kotimaisella
pullotteella ja tässä biisissä se nyt on jaloviinaa.

Jos jaloviinasta puhutaan niin mä oon ehdottomasti yhden tähden miehiä.
Aikoinaan mä join mielelläni bourbon-viskejä. Nykyään mä en tosin väkeviä
paljonkaan juo vaan mieluummin keskiolutta, kun tässä alkaa oleen aivan
tarpeeks alkoholisoitunu jo muutenkin. Kun nyt kuitenkin välillä tulee viskiä
juotua, niin kaikkein mieluiten mä juon single-malteja. Nehän on vaan niin
perkeleen kalliita, ettei niitä kovin montaa kertaa vuodessa kehtaa ostaa. Näin
ollen mä useimmiten tyydyn kustannussyistä Jamesoniin, Bushmillsiin tai jo-
honkin muuhun irlantilaiseen viskiin.

JOKERIT!

säv Jussi Kinnunen & Arto Pajukallio & Pekka Myllykoski,
san Pekka Myllykoski

Sivosen Juha, joka soitti tähän aikaan rumpuja meidän bändissä, halus ikään-
kuin lietsoa bändihenkee ja keksi että ruvetaan käymään kimpassa lätkämatseja
kattomassa. Mulla olikin ehtiny vierähtää jo kaksikymmentä vuotta edellisestä
kerrasta, kun olin lätkämatsissa ollut. Muistan kyllä silloinkin nauttineeni siitä
suuresti ja saman huomasi nyt kun bändin jätkien kans mentiin ekaan peliin.

Mähän oon tietysti jokeri-fani kun en oo syntyperäinen stadilainen, vaan
maalta tänne muuttanut. Siks toisekseen kun mä aloin Jokereita kannattaa,
niin silloin IFK oli se vahva seura Stadissa ja kun Jokerit rämpi välillä divarissakin,
niin pitihän mun tietysti olla heikomman puolella. Yks ilta kun mä palailin matsin
jälkeen himaan, niin mä funtsin että jääkiekko on melko oleellinen osa mun
elämää nykyään. Ja kun mä kävin matseissa ja diggasin Jokereita, niin pitihän
siitäkin biisi tehdä. Mä tein tän tekstin suunnilleen paluumatkalla bussissa. Kun
mä pääsin himaan niin menin suoraan vaan tietokoneelle naputtaa sanoja
muistiin ja keksiin näitä jokerit/pokerit -riimejä.

⁴² *se leffa tais olla Sinisen Dahlian Arvoitus*

Seuraavalla viikolla me menttiin Saksaan tekeen levyä ja tehtiin tääkin biisi siellä valmiiks. Sitten vasta soitettiin Hjallikselle, ja kysyttiin että voisko saada vapaalippuja matseihin tai jotain, kun meillä ois tämmönen kannatuslaulukin tehtynä. Eli tää ei suinkaan ollu mikään tilaustyö, niinku jotkut on luullu, vaan Hjallis kuuli tästä vasta kun tää oli jo levyllä. Mutta kyllähän tää biisi sitten muutaman mukavan keikan meille poiki Jokereitten mestaruusristeilyllä ja muissa pirskeissä, että ihan hieno juttu.

Kerrankin me oltiin Jokerit-Ilves matsissa siellä jäähallin isommassa olutravintolassa soittamassa ja diili oli semmonen, että me vedetään muutama biisi erätauoilla. Ekan erän jälkeen Ilves johti peliä 0–3 ja kun meidän piti alkaa soittaa, niin mä sanoin jätkille että täytyy vaihtaa alustusbiisiä. Kun me menttiin lavalle, niin mä spiikkasin että meidän ensimmäinen biisi kertoo tän pelin voitosta, se on omistettu Tampereen Ilvekselle... ja sen nimi on Jääät kaipaamaan. Sittenhän siinä kävi vielä niin että Jokerit voitti 4–3, eli me soitettiin tavallaan Ilves kumoon. Ne todella jäi kaipaamaan sitä voittoa. Hjalliskin tuli pelin jälkeen kätteleen Pajukallioo mitätön leuka väpättäen ja sano “Kiitos kannustuksesta”.

Ton tarinan jälkeen on ihan pakko vielä tunnustaa, että Tampereen Ilves olis taatusti ollu mun suosikkijoukkue jos mä olisin asunu vielä pari vuotta pitempään Vammalassa. Sillon mä olisin tullu just siihen kriittiseen ikään kun suosikkijoukkue “pitää” valita. Vammalassa kaikki diggas joko Tapparaa tai Ilvestä ja Ilveksellä oli mun mielestä mageemmat paidat. Ja vaikka mä olisin sillon muuttanu Stadiin niin mä olisin pysynyt ilves-fanina, koska kun suosikkijoukkue on kerran valittu, niin sitä ei enää vaihdeta. Myöhemminhän mä tein sitten Nuori Tampereen Ilves -biisinkin, eikä se nyt ihan pelkkää vittuiluakaan ollu.

Kun toi alkuperäinen jokeri-biisi oli ilmestynyt, niin kaikki ne pelaajat jotka tekstissä mainitaan lähti NHL:ään. Koska biisiä soitettiin pääasiallisesti jokeri-faneille, niin seuraavalle kaudelle piti tehdä päivitysversio Jokerit 93-94. Ja mikäs jääkiekkobiisejä on tehdessä, on se sen verran leppoisaa ajankulua – etenkin nykyään kun Suomi on vielä ruvennut pärjäänkin. Mikäpä se on penkkiurheillessa. Yksinkertaista huvia yksinkertaisille miehille.

Väkisinkin tulee mieleen kun joku takavuosien pelaaja, olikohan se Esa Keskinen vai kuka, sanoi että Suomen joukkue kävi hänen aikanaan pyytämässä vastustajilta nimmarit ennen pelin alkua. Niistä ajoista on hieman tultu eteenpäin. Nykyään Suomen joukkue ei kumarra ketään. Kaikille voidaan hävitä, mutta kaikki voidaan myös voittaa. Ja välillä on voitettukin...

JOS VAIN

säv Into Koponen & Pekka Myllykoski, san Pekka Myllykoski

Mä olin erästä kaunista kesäpäivää viettämässä eteläisessä Helsingissä ja ajattelin piipahtaa aikani kuluks Digeliuksen levykauppaan. Sinne kauppaan

pyyhälsi sitten mun perässä äijä, joka ilmiselvästi oli vetäny muutakin kuin uistinta. Se lykkäs mulle yhtäkkiä kouraan kannettoman LP-levyn ja sano: "Haluutsä hyvän levyn? Ota tosta." Mä tsiigailin sitä levyä tovin. Bändin nimi oli National Teatern ja sit siinä levyn etiketissä luki kaikkee muutakin ruotsinkielistä kirjoitusta... no joo.. Jaksoin kuitenkin kantaa sen levyn himaan asti ja aloin kuunteleen, että mitä se mahtaa pitää sisällään... Jumalauta että kolahti! National Teatern oli ymmärtääkseni 70-luvulla vaikuttanu bändi jostain Malmö-Göteborg suunnalta, joka heitti semmosia kabaree-tyyppisiä juttuja ja niitten levytkin oli ikäänkuin temaattisia kokonaisuuksia. Tällä kyseisellä levyllä kaikki muut biisit oli niitten omia, mut viimeisenä oli Bob Dylanin nimiin kreditoitu Bara om min älskade väntar. Mä en todellakaan tunnistanu mikä se ois alkujaan ollu, mutta hemmetin hyvä se oli kuitenkin. Niin ja jossain vaiheessa mä tietenkin onnistuin hävittämään jonnekin sen levyn.

Sitten ihan muutama vuosi takaperin, mä olin menossa yhden tutun tytön synttäreille. Yks mun frendi, joka oli kans kutsuttu sinne, sano ettei se kehtaa tulla ollenkaan kun ei sillä oo fyrkkaa ostaa mitään lahjaa. Mä sanoin että ei mullakaan oo fyrkkaa, mut lainaa jostain skitta niin tehdään sille lahjaks laulu. Ekkös sää viimejuhannuksenakin soitellu sitä National Teaternii...

Siinähän kävi sitten niin, että kumpikaan meistä ei kovin tarkkaan tainnu muistaa sitä biisiä, koska lopputulos oli aivan jotain muuta kuin suomenkielinen versio Dylanin Tommorrow Is a Long Time:sta ja näin sitä tuli tehtyä puolivahingossa ihan oma biisi. Rehellisuuden nimissä täytyy myös tunnustaa, että vaikka tätä tehtiinki lahjaks sille synttärisarankarille, niin teksti kertoo kuitenkin ihan eri naisesta.

Seuraavaks me reenattiinkin tää biisi Freukkari-trion ohjelmistoon. Mä lauloin Koposen Intolle tän ja se haki tähän sopivat soinnut. Pajukallio otti asiakseen vielä tarkastaa, miten lähellä meidän versio oli sitä Tommorrow Is a Long Time:a. Se etti käsiinsä parikin eri versioo siitä ja sano, että toi teidän soinnuttama biisi ei kuullosta yhtään siltä alkuperäiseltä, mut hyvältä se kuullostaa, pistäkää omiin nimiin vaan. Sitä paitsi Dylankin on sen oman melodiansa ryöstöviljelly vähän niinku trad-pohjalta, mutta niinhän niitä syntyy...

Ja kerrottakoon vielä sekin, että siellä synttäreillä tuli vedettyä aikalailla kehnonpuoleinen esitys tästä rallista.

JOSKUS KUN SATAA

säv Pekka Myllykoski & Reijo Heiskanen, san Pekka Myllykoski

Tän biisin mä tein vartavasten Maltaan Haukoille. Heiskasen Reijo soinnutti tän niin, että täs on samat soinnut kun The Whon biisissä Behind Blue Eyes, mut melodia menee eri tavalla. Teksti synty siitä tunteesta, et kuinka mä voin olla näin onnellinen edes hetken, vaikka kaikki on päin helvettiä. Mulla oli semmonen

elämän vaihe, et mä olin ollu monta päivää äärettömän synkkämielisisä fiiliksisä pohjalta ei oo rahaa, ei oo rakkautta... Tän kaiken masennuksen keskellä yks päivä mä nousin raitiovaunusta ja satoi vettä, mut samalla pilvet alkoi revetä. Yhtäkkiä sieltä pilvien lomasta tuli semmonen niin sanottu jeesus-säde. Se valo oli siinä tilassa ja sillä hetkellä semmonen, että näytti siltä ettei se loistakaan sieltä ylhäältä, vaan että se säteilee maasta meidän surkeitten ihmispolojen keskuudesta. Eli valo loistaa meistä sinne taivaaseen, koska meissä on kuitenkin niin paljon hyvää.

Mä olen sitä mieltä, että vain meistä itsestämme voi syntyä jotain todellista hyvyttä, koska eihän meillä ole muuta kuin toisemme – ei sitä tuolta ylhäältä meille voida antaa. Ne taas jotka kuvittelevat, että se hyvyys jostain astiasta taivaasta käsin kaataa lirutetaan ihmiskuntaan, ovat yleensä julmimpia ja pahimpia ihmisiä mitä maa päällään kantaa.

JUMALA-BLUES

säv Pekka Myllykoski & Marko Aho, san Pekka Myllykoski

Tää on ihan mun ekoja tekstejä ja lähti hyvin pitkälti siitä, että mä oon itse ollu ateisti pitkään – agnostikoksi kutsuin itseäni varmaan tähän aikaan. Mä funtsin sitä mikä on tekojen ja sanojen ristiriita. Kun niin sanottujen tapausko-vaisten sanat ja teot on niin jyrkässä ristiriidassa, niin kuinka vittumaiselta täytyy tuntua olla semmonen jumala, johon noi paskiaiset uskoo. Ja sitten kun ei käytännössä pysty tekemään mitään, koska luonnonlait estää sen. Kaikki rangaistukset tulevat aivan yhtä tuimina ja tuskallisina niin uskoville kuin uskottomillekin. Mahtaa olla turhauttavaa olla Jumala sellaisessa tilanteessa.⁴³

Nykytieteen perusteella Jumalalle on varattu aika ahdas nurkka. Se on ajettu todella ahtaalle, kun mikään ei varsinaisesti kuulu enää sen toimenkuvaan. Täytyy olla tymepeätä, kun on se sen verran turhauttava duuni.

Jumalan hommat on näinä aikoina vähän sama juttu kuin laulaja jonka suosio on menny ja jota kukaan ei tuu enää keikoille katsomaan. Kukaan ei tarvi sua enää mihinkään. Tosin sillä on kyllä managereita niin perkeleesti rahastamassa, että olispa mullakin samanmoiset keikkamyyjät! Nekin vaan taitaa vetää aika pahasti välistä nää kaiken maailman patrobertsonit. Onneks sentään ilman niitäkin on keikoille riittänyt toistaiseksi väkee, joka ehkä ajattelee tämmösiä samankaltaisia asioita.

⁴³ Pappi ja nunna pelasivat kahdestaan golfia. Pappi tyri heti ensimmäisen lyöntivuoronsa ja manasi kuuluvalla äänellä "voi paska, ohi meni!" Nunna koetti varovasti toppuutella muistuttaen sielunpaimenta siitä, että Taivaan Isä ei hyvällä katsoisi tuollaista kielenkäyttöä. Sama homma toistui lähes joka lyöntivuorolla – pappi kun ei tainnut olla kovinkaan kummoinen golfaja. Viimein kun pappi taas kahdeksannen reiän avauksen tyrityään manasi "voi paska, ohi meni", synkkeni taivas äkisti, pilvet ilmestyivät kuin taikaiskusta ja niiden välistä syöksähtänyt salama iski nunaan sellaisella voimalla, että jäljelle jäi vain käryvää nurmiko-ko. Silloin pilvien välistä kuului jylhä manaus "voi paska, ohi meni!"

JUMALA-BLUES

Mä herra olin kerran ja kaikki tapahtui tahtoni mukaan
Mä herra olin kerran, kaikki tapahtui tahtoni mukaan
Nyt mä vain itkua tuherran, kun ei minuun enää usko kukaan

Mä herra olin kerran ja naisen loin apinan kylkiluusta
Mä herra olin kerran ja naisen loin apinan kylkiluusta
Nyt vain itkua tuherran - olen pudonnut kai puusta

Mä herra olin kerran ja kaikki kävi tahtoni mukaan
Mä herra olin kerran ja kaikki tapahtui tahtoni mukaan
Nyt itkua tuherran, kun ei minuun enää usko kukaan

Ei enää kukaan luokse mun tuu, itsekkyyys on jumala uus
Ei enää kukaan luokse mun tuu, itsekkyyys on jumala uus
...tu, sä et tiedä miltä tuntuu tämä Jumala-Blues

julkaistu levyllä PMJ: Viimeinen Boheemi (SMYCD-01, 2009)

Christopher Hitchensin kirjassa Jumala ei ole suuri todetaan, että kuvittelee tilanne jossa olet vieraassa maassa kävelemässä ravintolaillan päätteeksi yömyöhällä hotellillesi. Syrjäisellä sivukadulla vastaasi tulee kymmenen nuorukaisen joukkio. Tuleeko sinulle turvallisempi olo, jos tiedät heidän olevan paluumatkalla rukoustilaisuudesta? Minulle on käynyt näin ainakin Bagdadissa, Belfastissa ja Beirutissa – ja siinä tuli vasta b-kirjain käsitellyksi.

JUOPON KIRKKO

säv Markus Raivio, san Pekka Myllykoski

Mä olin tekstiä tehdessäni ajatellut tän piisin kantrivalssiksi. En kuitenkaan kertonut sitä Markukselle ettei siitä tulisi tavanomaista kantrivalssia. Markus oli kyllä huomannut, että tekstin muoto viittaisi sinne suuntaan, mutta se pä teki piruuttaan ihan jotain muuta. Se halusi näissä muutamassa piisissä hakee semmosta Freukkareitten alkuaikojen meininkiä ja toisaalta myös silkkaa rockia. Nykyään kun tuppaa iskelmän ja rokin rajat hämärtymään, niin Markuksen ideana oli että nämä piisit olis selkeesti rock. Olis silti mukavaa koettaa joskus toteuttaa tää valssinakin.

Juopon kirkko toimi aikoinaan Arabian yritystalossa. Se oli kiinalaisten omistama mesta, joka aukes sunnuntaiaamuisinkin yhdeksältä. Siihen aikaan mun naapurissa asui nuori, vähän erikoinen, mut ihan fiksu, nätti gimma jonka kanssa mulla oli jonkinlaista tunnustelemaa suhteenpoikastakin. Se oli kehiti-

JUOPON KIRKKO

Tänne sunnuntaiaamuisin saavun jo silloin
kun jotkut vasta lähtevät kirkkoon
Olen saarnoja kuullut jo arkisin illoin,
täällä törmää vain pirteempään Pirkkoon

Kuin juopuneen miehen alttaritaulu
jukeboksi nurkassa hohtaa
siitä mieronkin tiehen löytyy psalttaritaulu
jossa rakkaus juopuneen kohtaa

06-11 poistaa arkiset teljet,
vie onnellisten ihmisten saariin
ja seuraavalta sivulta löytyy ne veljet,
jotka taatusti vie sinut baariin

85-06 osastoo autotalli
jos vittuukaan piittaa ei mistään
ja löytyyhän sieltä joku laulava malli
jo hekumoit reisistään

Kuin juupoille miehille ikonostaasi,
tuo pullojen rivistö hohkaa,
millä ja mille ny maljan nostaasi?
Tarvitaanko lohtuu vai kohkaan

Kuin juopuneen miehen alttaritaulu...

68-09 Slowhand ja "Blues Power"
jos polttanut olet jo jointin
listaamme turhaa nyt jatkaa on kauaa,
sillä ymmärsit varmaan jo pointin

Kuin juopuneen miehen alttaritaulu...

julkaistu levyllä Seppo Alvari: Pienemmän riesan tie (ROK-030, 2009)

tänyt hienon aforismin että ”jukeboksi on juopuneen miehen alttaritaulu”. Sitten yhtenä sunnuntaiaamuna kun mä vähän yhdeksän jälkeen menin sinne ravintolaan ja huomasin seurakunnan olevan jo koolla, niin tää piisi sai alkunsa sen hetken oivalluksesta. Olin just lukenut Lawrence Blockin dekkarin nimeltä Juopon kirkko. Alkuteos oli muistaakseni When the Sacred Ginmill Closes tai jotain. Mietin että nää juopon alttaritaulu ja kirkko sopii hyvin yhteen, etenkin kun sunnuntaiaamuisin jo ennen kirkonmenoja kansa vaeltaa säännöllisen määrätietoisesti tänne palvomaan epäjumalaansa.

Kuten jo äskeisen piisin tiimoilta totesin, niin mähän oon ateisti. Jossain yhteydessä oon sanonut olevani myös materialisti, koska mun mielestä elämä on aineen ominaisuus ja otollisissa olosuhteissa aine ei voi olla muodostamatta elämää. Toisaalta mä oon miettinyt asioita siihen malliin, että ihmisen abstraktin ajattelun kehittymiselle on välttämätöntä tietynlainen pyhyiden ja hengellisyyden kokemus. Tässä on pakko käyttää tota hengellinen sanaa, mutta sitähan voi käyttää myös epäuskonnollisessa mielessä. Itse mä saan pyhyiden ja hengellisyyden kokemukset siitä kuinka käsittämättömän – ja paino nimen omaan sanalla käsittämättömän – outoa on vaikkapa hiukkasfysiikka ja kuinka uskomaton voima on evoluutiolla. Se on jotain semmosta että pieni ihminen mykistyy kummasti, kun ajattelee valtavia voimia mitkä maailmankaikkeudessa vaikuttaa, tai mitkä maapallon tasolla vaikuttaa, tai solu- ja molekyyalitasolla, tai puhumattakaan sitten hiukkastasosta. Ne on niin käsittämättömiä ja meidän arkijärjen ulkopuolella olevia asioita, että mulle riittää pyhyiden ja hengellisyyden kokemukseksi nykyaikainen tiede. Itse asiassa mä varmaan ajattelen henkisiä asioita helvetisti paljon enemmän kuin useimmat uskovaiset.

Jos ajatellaan nimen omaan ev. lut. uskontoa, niin se ei merkitse mulle juurikaan mitään. Se on semmosta väljähtänyttä ”jokaiselle jotakin” -touhua. Jos mä olisin uskovainen, niin olisin kyllä sitten stydimmin sitä. Siinä pitäis olla rokkenrollia.

Mä oon ihmetellyt sitä, että minkä takia uskonnollisuus on säilynyt evoluutiossa kaikesta järjenvastaisuudestaan huolimatta jopa siinä määrin että monet tiedemiehetkin ovat uskovaisia, vaikka heidän luulis paremmin tietävän. Se johtunee hyvin pitkälti siitä, että tietynlainen pyhyiden ja hengellisyyden kokemus tarvitaan, jotta abstrakti ajattelu kehittyis. Toki myös ihmisillä on tarpeita pyhittää ja mystifoida tietynlaiset sakramentit ja siirtymäriitit; kaste, täysi-ikäiseksi tulo, avioliitto, kuolema, ja niin edelleen. Nehän löytyy kaikista uskonnoista.

Mä tulin just Lapin vaellukselta. Jossain siellä Lapin luonnossa kokee olevansa kuin suuressa luonnon kirkossa. Monet kirkkorakennukset on myös hyvin vaikuttavia ja kauniita. Harvemmin ne on mitenkään uhkaavia tai helvetillä pelottelevia. Kyllä niissä ateistikin – aivan samoin kuin tapauskovainen maal-

likko – arkkitehtuurin ja lasimaalausten edessä herkistyy. Sitä millään tavalla organisoitunutta tai dogmatisoitunutta uskontoa mä en kuitenkaan omassa elämässäni tarte yhtään mihkään.

Jos vielä ajatellaan kaikkee sitä pahaa jota uskonto saa aikaiseksi. Esimerkiksi Kosovossa C-komppanian valvonta-alueella ne oli kovasti ylpeitä siitä, että heidän alueellaan on alueen ainoa koulu, jossa albaanien ja serbien lapset opiskelee samassa rakennuksessa. Välitunnit niillä kuitenkin oli eri aikaan, että se siitä yhteisöllisyydestä ja tavoista joilla sitä on männävuosina vahvistettu. Se ei tosiaankaan kaipaa tätä uskonnollista viitekehystä

KALAAAN (EI OISI KANTSINU)

säv, san Pekka Myllykoski

Mulla oli kerrankin älykäs, kaunis ja nuori tyttöystävä. Mä tiesin sen tykkäävän kalastamisesta ja että se haluais virvelin, joten ostin sille virvelin 25-vuotislahjaks. Ja niinhän siinä sitten kävi, että se meni ja rakastui kalastuksenvalvojaan! Ei todellakaan ois kantsinu kalaan...

Mä ostin sen virvelin Stockalta ja se osottautui vielä kaiken lisäksi tekovikaseks. Moneen kertaan jouduttiin ramppaan siä selittämässä, että kyllä tää kuuluu takuun piiriin. Ensin se mimmi meni yksinään, eikä saanu oikeen minkäänlaista vastausta ja sitten vasta kun mä otin sinne isoimman kaverini mukaan, ikäänkuin

*ainakin tän kokonen,
siis silmienväli*

puhemieheks, niin sitten meitä kuunneltiin.

Voisin melkein väittää että näiden tapahtumien jälkeen mua on entistä hankalampaa saada innostuun kalastuksesta. Aivan turha on tulla selittään, miten rentouttavaa puuhaa perhokalastaminen on.

Näinhän se elämä vaan etenee... Ei kai tässä voi muutakaan kun koettaa ottaa kevyesti, koska ainoa toinen vaihtoehto on ottaa raskaasti ja siinä menee henki aika pian. Mutta kun ottaa kevyesti, niin pystyy oleen semmosessa puolentoista promillen kannissa lopunikänsä – eikä se silloin niin pahalta tunnu.

Haaviston Oltsa oli tällä levyllä tuottajana. Se on sikälikin nasta juttu että tää teksti-ideahan on Vanhan Isännän legendaarisesta *Kandee mennä kalaan* -biisistä ja yhdestä T. Kolehmaisen *Gone Fishing* nimisestä funkista.

KIKKA 22

säv Markus Raivio, san Pekka Myllykoski

Tää oli pitkään työn alla pitkään, kun tästä ei aikoinaan tullut tarpeeksi hyvää. Ilmaus kikka 22 on vissiin alkujaan väännetty tästä *Me Sotasankarit* -kirjan alkuperäisestä nimestä *Catch-22*, mutta se tarkoittaa ihan eri asiaa.⁴⁴ Se on samaa sukua kuin sanotaan, että vaihdetaan suunnitelmaan B, tai vaihdetaan suunnitelmaan C. Jos niistä kumpikaan ei tepsii, niin sitten pitää toivoa, että jostain löytyy kikka 22, jolla saadaan vaikkapa tämä helkkarin haastattelumankka toimimaan.

Mun mielestä se oli niin hyvä ilmaus ja siihen aikaan kun mä rupesin tätä piisiä kirjoittamaan oli vielä Kikka -niminen laulajatarkin pinnalla, joten mä ajattelin sen olevan hauska lisä.

Tässä on pikkasen, voi sanoo että jopa käännetty Kristoffersonin piisiä *El Coyote*. Siitä tulee just se ajatus, että ketut ja kojootit on sopeutuvaisia eläimiä ja pärjää missä tahansa olosuhteissa, mutta suden pitää saada toteuttaa itseään susilaumassa samalla tavoin kuin ihmisen ihmisyyhteiskunnassa. Ne ei pärjää yksinään, mutta ketut eiku keplottelee. Niiltä aina löytyy joku kikka 22. Se on tietty semmosta boheemielämän ylistystä siinä samalla.

Jossain vaiheessa meidän entinen rumpalismi Markus kysyi olisiko mulla tekstejä, joita voitais tehdä kimpassa valmiiksi. Könysin sitten piirongin laatikot läpille ja katsoin että saisikohan näistä mitään läjään. Löysin muutamia lähes valmiita tekstejä ja saihan niistä.

Markus sitten sävelteli niitä muutaman. Muun muuassa Paskahousun ensimmäinen versio tehtiin näissä sessioissa. Sitten kun Pajukallio dumas kaikki ne meidän kimpappiisit ilmeisesti kai sävellysten osalta, niin Markus kysyi multa

⁴⁴ *catch-22* tarkoittaa alunperin kehäpäätelmäristiriitaa – tilannetta, jossa yksilö häviää aina, tekipä hän mitä hyvänsä. Esimerkiksi vaaralliselta sotalennolta saa vapautuksen vain todistamalla olevansa hullu, mutta vapautuksen hakeminen on nimenomaan järkevän ihmisen toimintaa, eli vapautusta ei voida näillä perusteilla myöntää. –Wikipedia

KIKKA 22

Satuin kadulla törmäämään vanhaan tuttuun
ihan sanan mukaisesti
No muuten kyllä me tultiin juttuun,
mutta sanoin suorasukaisesti
kun se kysy: "miten menee?" Mä en viittiny ryhtyä
siinä sitä petkutteleen
sanoin: "sudet kuolee, ellei ne laumaks voi yhtyä
mut ketut eiku ketkuttelee!"

Mä sanoin: "Tavalla tai toisella keplotellaan
nyt viimeksi lähinnä toisella vaan
Jos asiat äityy tästä vakavammaks
on aina joku kikka 22"

Kato krapulassa löytyy ja rahasta pulaa
aina enenevässä määrin
Pää vielä toimii mutta lähenee ulaa,
kyllä saatana se on niin väärin!
Mutku menee eilistä huonommin huomennakin
eiks´ silloin mene ihan keskimäärin?
Siitä vaan ruotsinna tai suomennakin
tuskin kauaa tässä tukkona häärin!

Mä sanoin: "Tavalla tai toisella keplotellaan
nyt viimeksi lähinnä toisella vaan
Jos asiat äityy tästä vakavammaks
on aina joku kikka 22"

julkaistu levyllä Seppo Alvari: Pienemmän riesan tie (ROK-030, 2009)

että saako hän tarjota näitä muualle, kun omalle bändille ei kerran kelpaa. Mä sanoin, että kivahan se olis, että piisit levytetään ja niinpä sitten tämäkin päätyi Seppo Alvarin levyille.

KOIRAN VIRKA

säv Into Koponen, san Pekka Myllykoski

Tämä piisi lähti liikkeelle siitä vitsistä että mitä yhteistä on rekkakusilla ja koiralla. Jos joku ei vastausta tiedä, niin ne yhteneväisyydet aika tarkkaan luetellaan laulun kertsissä.

Rekkalaulut ovat perinteisesti tärkeä osa countrymusiikkia, joten kyllähän meidän bändinkin piti sellainen tehdä. Kaiken lisäksi tämä istui helvetin hyvin "Paikkoi ja pleisei" -levyn kokonaisuuteen. Siinähan nimipiisin lisäksi matkustellaan monessa muussakin laulussa – ainakin nyt Turkuun ja Amerikkaan.

KOSMOLOGINEN VAKIO

säv Maltaan Haukat, san Pekka Myllykoski

Tää biisi lähti liikkeelle Maltaan Haukkojen treeneissä, kun jätkät jammaili jostain funk-riffiä ja mä rupesin laulamaan ihan kylmiltään soiton päälle mitä sylki suuhun tuo. Yleensä mä en osaa improvisoida mitään eli mulla pitää olla valmis teksti. Tää lause "ensin sä sanot että kyllä sä kyllä nyt miks et" alkoi kuitenkin jostain syystä rytmittyä itsestään. Aluks se oli että "ensin sä sanot että kyllä sä kyllä mut nyt näin sut toisen kanssa kävelyllä...". Idea oli tossa vaiheessa sama kuin Kari Peitsamon legendaarisessa biisissä Mimmit pihtaa. Himassa kun mä kirjotin noi riimit paperille, ne näytti niin typeriltä että oli pakko alkaa kelata muita vaihtoehtoja lähestymistapoja. Mä oivalsin, että tässähan ollaan niin perustavanlaatusten tosiasioiden äärellä, et täytyy siirtää raskas tykistö aseisiin...

Mä olin just lukenu kaaosteoriaa, kvanttimekaniikkaa ja muuta kosmologiaa sivuavaa kirjallisuutta ja sen takia tää biisi ylipäätään on olemassa. Ensimmäisessä säkeistössä luetellaan sanat ylös, outo, kauneus, lumo, totuus ja alas, jotka on kvarkkien alatyypit. Nykyään tosin t- ja b-kvarkit on mielikuvituksettomammin top ja bottom, eikä truth ja beauty. Kyllähän tämmöseen ihmissuhdetilitykseen toki sopis huiput ja pohjatkin, mut siitä ois mun mielestä tullut vähän turhan raadollista kamaa. Mä haluan mieluummin hiukka henkistyneempää meininkiä seksiin, vaikka kysymys oliskin vaan pihtaamisen ja pillunvonkaamisen delikaatista suhteesta.

Toinen säkeistö viittaa aaltohiukkasdualismiin eli siihen, kuinka toisissa tilanteissa alkeishiukkasets käyttäytyvät kuin aine ja toisissa tilanteissa kuin aaltoliike. Kaiken lisäksi on kokeellisesti osoitettu, että ne ikäänkuin ennalta tietää kumman tavan ne joutuu valitsemaan ja se on täysin käsittämätön asia.

SITÄ EI VOI KÄSITTÄÄ! Tää aaltoliike on sit tietenkin sitä käsittämätöntä aaltoliikettä ihmissuhteissa. Eli lopulta kaikki tarkoittaa sitä että naisia on mahdoton ymmärtää. "Olisit minulle nyt hiukkasen vähän..." on niinku et "Ann ny vähä, mää tierän et sull on..."

*Stephen Hawkingin maailmankaikkeus*⁴⁵ -nimisessä tv-sarjassa yks intialais-syntyinen kosmologi, jonka nimeä en muista, sanoi ettei maailmankaikkeutta/-kaikkeuksia ole ollenkaan vaikeeta ymmärtää. Ei sittenkään vaikka joidenkin mukaan yli 99 prosenttia kaikesta siitä aineesta, joka maailmankaikkeudessa TÄYTYY olla, on niin sanottua pimeää ainetta, jotta maailmankaikkeus käyttäytyisi niin kuin se käyttäytyy. Pimeä aine vuorovaikuttaa meidän kanssa niin heikosti, ettei meidän yksinkertaisesti ole mahdollista havaita sitä. Sitä vastoin sama intialaissyntyinen kosmologi hämmästeli päivittäin oman poikansa ajatuksenjuoksua – eli yhden kahdeksanvuotiaan vekarän sisäinen elämä on kompleksisempaa kuin koko maailmankaikkeuden mysteeri, mikä nyt ei oo ihan pieni juttu sekään... Ehkä just näitten asioitten takia biisejäkin rustaillaan ihan turhaan, koska eiköhän noi jutut kuollessa selviä. Ja jos ei selviä, niin sitten tietää senkin, että turhaan tuli kaikenlaista pohdiskeltua (niin, ja pihdattua eritoten!).

Virittynyt tyhjiö puolestaan liittyy big bangin inflaatioteoriaan ja siis siihen, miksi mitään ylipäätään VOI olla olemassa – ettei kaikki oookaan vaan lysähtänyt saman tien kasaan "No big deal" sanoen. Se kuvaa myös aika hyvin erakoitunutta biisintekijää, jonka ympärillä yksinäisyys tiivistyy niin pimeäksi, että sitä vois koskettaa niinku ainetta.

Aikanaan toi Einstein meni lisäämään suhteellisuusteoriaansa kosmologisen vakion, koska muuten sinänsä elegantti teoria näytti viittaavan siihen, että maailmankaikkeus laajenee jatkuvasti. Eikä se oikein sopinu senaikaiseen (arkielämän) maailmankuvaan. Sittemminhän on toki havaittu, että niinhän se maailmankaikkeus vaan laajenee, eikä kukaan tiedä miksi. Sit vielä noi uusimmat supersäieteoriat vihjailee siihen suuntaan, että ehkä jonkinlainen kosmologinen vakio vois ollakin ja että sillä saattais olla jotain tekemistä plancin luvun kanssa. Se taas vois etenkin sammakonkutu-universum(e)issa olla joko ylhäältä-annettu-ainoa-mahdollinen tai sitten jotain perustavanlaatuista, jolloin voitais olla ottamassa Jumalalta dopingtestiä, jotta nähtäis mitä se on syönyt kun noin kummasti röyhtäilee...

Toivottavasti mä oon nyt saanu teidät kunnolla sekaisin, koska eihän tän biisin ideasta näistä selityksistä huolimatta (tai ehkä juuri niiden takia! toim. huom.) ota tolkkua teoreettisin fyysikkokaan, niistä naisista puhumattakaan... siis ota selvää, siis niistä. Ja kai tähän yhteyteen sopis vielä se Marquez-sitaattikin⁴⁶ (minnekäs se nyt ei sopis)?

⁴⁵ Mitä enemmän Stephen Hawkingin puheesta saa selvää, sitä vähemmän ymmärrettäväksi se käy – Bisquit

⁴⁶ Ainoa asia, jonka tiedän ilman pienintäkään epäilystä on, ettei todellisuus pääty tomaattien hintaan. – Gabriel Garcia Marquez

KOTI MAANTIELLÄ

säv Make Salama & Pekka Myllykoski, san Pekka Myllykoski

Tän biisin teksti oli alunperin käännös John Hiattin Buffalo River Home:sta, johon mä ihastuin syvästi. Ja pettymys oli sitten melkoinen, kun siihen ei käännöslupaa herunutkaan. Onneks Salaman Makella oli hyvä kulkeva rock-biisi, johon tän tekstin sai sujuvasti pienellä muokkauksella uppoamaan. Ja ei tässä oikeastaan ole alkuperäisestä Buffalo River Homesta enää muuta jäljellä kun toi maalin hilseily.

Tästä tekstistä on tavallaan turha sanoo mitään, koska se itsessään jo sanoo kaiken niin tyylisti. Esimerkiksi ...kumma kuinka kohteensa kaipaus karkoittaa... on perustavaa laatua oleva totuus, niinhän aina käy. Ja toinen juttu tässä on se, ettei itse oikein tajua missä mennään. Sanotaan että vain kaksi kysymystä, mut sitten niitä tulee kolme: mitä jos tarkoittaa sitä, että lähtee hakeen jotain uskoen johonkin totuuteen, mutta ennenpitkää törmää kuitenkin kysymyksiin entä sitten ja so what.

Se nyt vaan on niin, ettei tässä maailmassa kukaan ole tullut totuuden perässä juoksemalla onnelliseksi – valehtelijoilla on aina mennyt paremmin.

KUOLEMA KAIRASSA

säv Arto Pajukallio, san Pekka Myllykoski

Tän biisin tarina on yksinkertaisesti se, että oli vaan tullu dokattua liikaa. Lapissa sitten iski semmonen kankkunen, että luulin kuolevani.

Se oli varmaankin vuosi -99, kun lähettiin taas kerran Obon (Austi) kanssa vaelukselle. Me juututtiin kemijärveläiseen baariin useammaksikin tunniksi, koska Helsingin matkahuollossa meille kerrottiin ettei mitään suoraa jatkoysteyttä Kemihaaraan mee, vaan me joudutaan odottaan muutama tunti. Tähän väliin voin neuvoa, vaikkei tää mikään matkaopas oookkaan, että jos suunnittelette Lapin matkaa, niin kantsii tarkistaa asiat sieltä määräpaikan matkahuollosta. Tälläkin kertaa ois joku taksibussi menny melkein samantien.

Me nyt kuitenkin juututtiin kemijärveläiseen baariin, nautittiin alkoholeja ja täyteltiin raviveikkaukuponkia. Yleensä aina me laitetaan veikkauksia vetämään lähtiessämme vaeltaan. Harvemmin tulee pelattua Lottoa, sillä enimmäkseen me keskitytään niin sanottuihin taitopeleihin. Jostain kumman syystä vaan voittoja ei oo tullu...

Siinä kun raviveikkauksen rock´n´roll-riviä⁴⁷ väsättiin, niin meille tuli jutteleen semmonen oikee perusmanne: kirjava villapaita ja nahkarotsi edestä auki, tie-

⁴⁷ rock´n´roll -rivi: V4, V5 tai V75 rivi, jonka runko muodostuu hevosista joiden nimestä löytyy jotain rokenrolliin viittaavaa - esimerkiksi Pilven Humu, Jumping Jack Flash, tms...

dätte kyllä tyypin. Eikä se kauaa siinä ehtiny haastella, kun se jo rupes kauppaan mulle rannekelloo. Mä sanoin sille, että sulla varmaan ois sisäpiirin tietoo näitten hevosten kunnosta ja muusta semmosesta, joten heitä meille joku hyvä ravi-vinkki niin kyllähän mä sulta kellon ostan. Obo alko tässä vaiheessa jo varotella mua, et jos sä lietsot ton jätkän kauppamieshaluja niin se myy sulle seuraavaks hevosen. Mä sanoin vaan, että kyllä se tajuu mun olevan rahaton tyyppi, jolla nyt sattuu olemaan vähän ylimäärästä lompakossa... No se manne tuli takas kellon kanssa ja mulla todellakin oli parisataa niin sanotusti löysää rahaa. Mä tiesin kuitenkin tuhlaavani kaikki fyrkat turhuuksiin ennenkuin ollaan takasin Stadissa, joten mä ostin sen kellon. Sit kun me lähettiin sieltä kemijärveläisbaarista pihalle, niin tää kellokauppias juoksi meidän perään ja sano että sinä kun puhuit niistä hevosista, niin ei sua kiinnostais osuus ravihevosesta? Siinä vaiheessa mä aattelin, että oon mäkin vaan melkonen ihmistuntija.

Viimeinkin me päästiin metsään ja ensimmäinen päivä meni niiden matkaviinojen voimalla, mutta seuraavana aamuna se sitten iski: AIVAN HELVETINMOINEN KRAPULA! Lämpötila hipoi hellerajaa, mut hyttysten takia piti kuitenkin käyttää pitkähihaisia vaatteita. Rinkka painoi kymmeniä kiloja ja mulla oli semmonen Koistinen, että mikään mitä suuhun laitto ei pysyny sisällä. Sillon mä ihan oikeesti luulin kuolevani sinne kairaan. Mä funtsasin, että entisestäänkin ruostunu vieteri on nyt tullu virittettyä niin kireelle, että nyt se katkee ja samalla katkee meikäläisen maallinen vaelluskin. Kun kolmantena aamuna mä sitten huomasin, että pysyy purovesi ja hieman kiinteempikin ravinto sisällä, niin sit rupes matkanteko maittaa. Seuraavaks jouduttiinkin muuttaan retkisuunnitelmaa sen takia, että mulla oli ihan paskat kiinalaiset saappaat. Ensimmäisenä päivänä alko vuotaa vasen saapas ja toisena oikee. Älkää ikinä ostako kiinalaisia saappaita Lapin matkalle! Aivan käsittämättömän kehnoo gummiteollisuutta Kiinan maalla!

Sitten jälkeenpäin tuli mieleen, että mitäs jos mä oisin oikeesti delannu sinne suon laitaan. Mehän kuljettiin hyvin vaikeekulkusia reittejä, koska me haluttiin nähdä lintuja. Jos siä ois tullu sydänkohtaus tai joku muu vastaava ja oisin delannu sinne, niin ois harmittanu se ettei Suomessa voi testamentata ruumistaan kotkan haaskaks. Se menis hyvään käyttöön. Mikä ois hienompaa kun se, että jäis sinne missä tykkää olla. Mä en kuitenkaan usko mihinkää kuolemattomaan sieluun. On tosin teoreettisesti mahdollista että semmonen vois jollain tapaa ollakin olemassa, mutta se vaatis aika monimutkaista maailmankaikkeusmallia. Luultavimmin idea on se, että kun loppu tulee niin se on sitten kaput ja slut. Toisaalta taas kaikki kyllä pääsee taivaaseen, koska ne jotka on elvytetty tuolta kuoleman kielistä on lähes poikkeuksetta sanonu, että oli niin hyvä olo ettei ne ois tahtonu tulla takasin. Ja tavallaan varmaan se viimeinen filis jää lopulliseks, kun ei sen jälkeen oikeen voi mitään enää tapahtua. Jos se viimeinen filis on hyvä, niin mitäs pelättävää kuolemassa muka on. En määkään ois

sillon halunnu takasin tulla, kun lääketieteen opiskelijana oikein Pharmaca Fennicasta olin tarkastanu, kuinka paljon digoxinia riittää tappamaan ihmisen. Kirja oli kuulemma jääny pöydälle auki siltä kohtaa. En tiedä oliko kirjassa joku painovirhe vai mikä, kun ei yliannostukseen riittänyt. Viimeinen muistikuva on se kun yks hyvännäkönen HYKSin lääkäri huutaa: "Missä vitussa se tahdistin oikein viipyy!!" Myöhemmin heräsin osastolta ja oli vähän saatanan heikko olo. Älkääpä suotta kokeilko!

Tää rupee kyllä kuulostaan aika kornilta, mutta biisit on tavallaan mun lapsia. Eihän musta mitään muuta tänne jää kun nippu levyjä. Se hyvä puoli biiseissä on, että niistä ei tartte maksaa elatusmaksuja. Päinvastoin aina välillä ropsahtaa muutama euro teostomaksuina mun tilille. Ja kyllä mä oon koittanu luoda biiseilleni niin hyvät lähtökohdat, että ne pärjäiskin maailmalla ja eipä oo montaa biisiä tullu tehtyä, mitä ois joutunu jälkeenpäin häpeämään.

LINTUMIES - Blue Wing -

säv, san Tom Russell, suom. san Pekka Myllykoski

Mä käänsin tän tekstin aikana jolloin Tom Russellilla oli saumaa breikata isommastikin Amerikan levy-markkinoilla ja se selittää ton krediittitekstin: tarina muutettu tekijän luvalla. Käännöslupaa ei ollu kuitenkaan vaikee saada. Mulla on useampikin Tom Russell -levy, jossa on bändin jatkien nimmarit ja teksti thanks for doing the songs.

Tää Remppu, joka tekstissä seikkailee on yksinkertaisesti vaan väännetty Rembrandtista.⁴⁸ Kertosäe on jeesus-mytologiaa sillä ajatuksella, että siellä ruumisarkussa ei juuri enää siipiä levitellä.

Syy siihen miks Lintumies ei oo millään virallisella FME&J -albumilla on se, että tää single osu just semmoseen väliin ettei bändi ollu tekemässä kokopitkää levyä. Anjovissalaattia tehtäessä tää oli sit jo ikään kuin vanha biisi eikä tullu mukaan. Mun mielestä alkuperäisteksti on aivan totaalisen hieno ja tää mun tekemä stoori ylitti just sen itse asetetun riman – joka tosin ei tätä tehtäessä ollu missään bubkakorkeudessa. Jengi kuitenkin löys tän biisin ja keikoillahan me soitetaan Lintumiestä jatkuvasti. Hyvä niin.

⁴⁸ Tom Russellin alkuperäisessä tekstissä seikkailee Little Willie John, joka ihan oikeasti oli mainittava blues-laulaja ja kuoli linnassa johonkin kuumetautiin.⁴⁹

⁴⁹ Little Willie Johnin (oik. William Edward John) hittejä olivat muun muuassa *Fever*, *Need Your Love So Bad* ja *Leave My Kitten Alone*. Viimeksi mainitusta – jonka John oli kirjoittanutkin yhdessä James McDougalin ja Titus Turnerin kanssa – äänitti myös the Beatles versionsa "Beatles For Sale" -sessioissa vuonna 1964. Laulu jäi kuitenkin julkaisematta ja näki päivänvalon vasta *Anthology* -kokoelmalla kolmekymmentä vuotta myöhemmin.

Little Willie John oli kovasti viinaanmenevä ja pahansisuihin pieni mies. Hän puukotti erään keikan jälkeen miehen hengiltä, joutui Walla Wallaan istumaan kakkuaan ja kuoli siellä keuhkokuumeeseen vuonna 1968.

MEIDÄN RUMIEN RAKKAUSLAULU

säv Markus Raivio, san Markus Raivio & Pekka Myllykoski

Markus tavallaan potki mut jeesaamaan itseään tämän piisin teossa ja hyvä että potki. Sillä oli kertosaie pitkälti valmiina ja se nimenomaan halus tehdä rakkauslaulun rumille naisille ja kertoa siitä kuinka tyhmää ja epistä se on, että naisilla on niin paljon turhia ulkonäköpaineita. Ne on kuitenkin pohjimmiltaan kauniita kaikki.

Istuttiin sitten iltaa Markuksen kanssa ja treenattiin tää piisi läpi. Enhän mä silloin saanut vielä valmiiksi mitään. Se oli hauskaa, että mä olin pistänyt pikku ideantynkiä paperille ja sovittiin että mä pidän tän mielessäni ja koetan duunata jotain, mutta en varsinaisesti luvannut mitään. Kun lähdin sitten ratikalla himaan, niin matkalla Eirasta Hakaniemeen mä lähetin sille kaksi tekstiviestiä joissa oli käytännöllisesti katsoen valmista tekstiä. Vähän niitä vain hiottiin ja viilattiin. Loppuvaiheessa Pillikin teki arvokkaita parannuksia tähän piisiin. Muun muuassa muistutus siitä, että ylipaino ja rumuus eivät ole synonyymeja on sen käsialaa.

Rumien rakkauslaulu julkaistiin vain ilmaiseksi ladattavana singlenä netissä ja radioille menneenä promolevynä. Tarkoitus oli lähinnä muistuttaa ihmisille, että tällainenkin bändi on vielä olemassa. Tää saikin sit todella hyvin soittoaikaa radiossa ja tulipa tästä jonkinlainen hittikin.

Me tehtiin etäisesti *I Want To Break Freeta* mukaileva videokin tästä. Tosin meillä oli hieman Queenia vaatimattomampi budjetti, joten jälkikin jäi silleen sopivasti kotikutoiseksi. Tokihan me ympättiin videoon myös vankkureita ja hevosia, koska me ollaan kuitenkin tavallaan kantribändi.

MIHIN SOTKUUN JOUDUINKAAN

säv, san Pekka Myllykoski

Tää on niitä David Allan Coen isojen poikien lauluja, joita se aikanaan teki omakustannelevylleen. Eiku itseasiassa se taiskin olla omakustannekasetti. Nää pornolaulunsa se kirjotti niin, että se otti vaan jonkun biisin melodian ja pisti sen omiin nimiinsä. Tän meidänkin version chorus kuulostaa erehdyttävästi Jerry Jeff Walkerin kappaleelta *Pissin' in the wind*, joka taas taitaa olla jonkin sortin Dylan-pastissi. Mä "sävelsin" tän biisin samoin metodein, mut teksti on mun elämästä.

Mä kirjotin tän joskus 80-luvun alussa ja teksti kertoo mun kaikkien aikojen ensimmäisestä tyttöystävästä ihan yks yhteen. Meillä oli vähän sellanen pingpong -suhde et siin ei koskaan tienny ollaanko me kimpassa vai ei. Mä olin niin takertunu siihen suhteeseen, että se mimmi pompotti mua kun jojoa.

Biisi pääty tolle vappulevylle, koska koko sen äänitteen idea oli julkasta

MEIDÄN RUMIEN RAKKAUSLAULU

Tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille
kaikille mörkökeijuille finninaamasottasontiaisille
tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille
meiltä kaikilta miehistä rumimmista jotka Luoja tänne loi

Tuskin minihametta sä käyttää rohkeet
muttet muistutakaan rottaa nyletty
ja vaikka lyhyet ja paksut on sun pohkeet
ne lähes poikkeuksetta maahan yletty

Kun mä katson sinun pieniin tihrusilmiin
tiedän sydämellään näkee parhaiten
ja vaikken kelpais edes sivuosaan filmiin
sinut tahdon nähdä aamuvaihden

Tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille...

Jotkut kutsua vois teitä tukeviksi
mut tukea mies tarvii eikä ansoja
en itseäni laske niihin lukeviksi
jotka kieltäis käyttämästä Nansoja

Tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille...

Tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille
sellaista luuleville tätä kuuleville ja tottakai sille
tämä on rakkauslaulu kaikille maailman rumille naisille
meiltä kaikilta miehistä komeimmista
Jotka Luoja tänne loi
ja nyt äänellä jonka Lordi toi
näin rakkauslulumme soi

*julkaistu alkujaan FME&J:n promosinglillä (MGSPROMO-464, 2007)
ja ilmaisena nettisinglenä*

härskéjä ja typeriä biisejä. Mitä luultavimmin tällaisia ralleja on kaikilla laulun-tekijöillä, mut ne harvoin päätyy millekään viralliselle levyille. Paljaat Uneksijat oli leimallisesti Freukkari-levy, Handen (Nurmio) parista biisistä huolimatta. Artisteja piti tulla mukaan enemmänkin – muun muuassa Juice ja Sliipparit, mut projekti kutistu vähän siitä mitä sen oli alunperin tarkoitus olla. Vappu-nahan tahtoo muutenkin käydä niin, että Se kutistuu vähän siitä mitä Sen on alunperin tarkoitus olla.

MUN KISSANI RAKASTAA MUA

säv Pekka Myllykoski & Kimmo Iltanen, san Pekka Myllykoski

Mun kissoilla on ollu tosi huono tsägi ulkona juoksennellessa, saas nähdä pitääkö tää katsaus paikkaansa enää kirjan painosta tullessa, knock on wood...

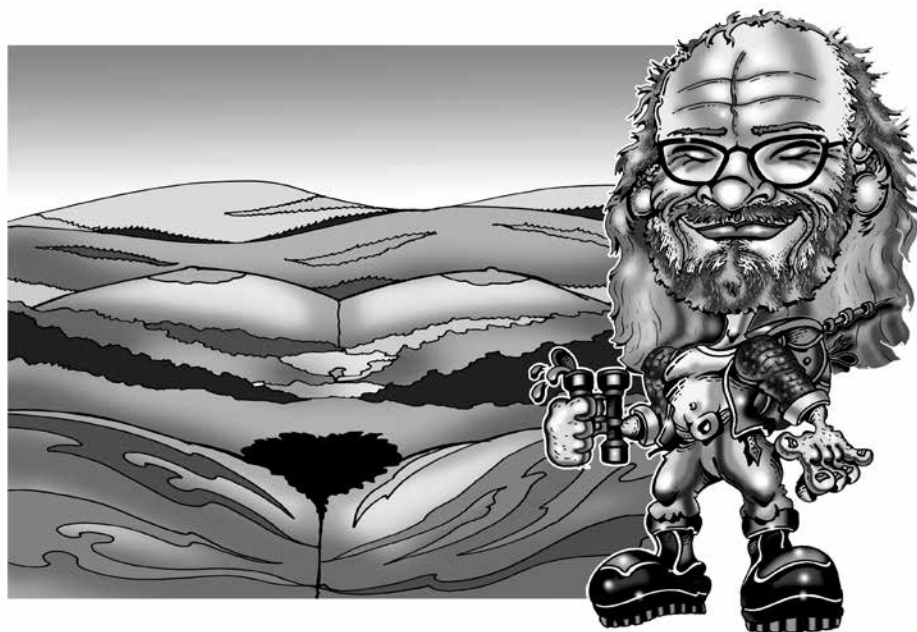
Patsy (Clinen mukaan), josta tää eniten kertoo, oli mun eka kissa ja just se, joka tykkäs nukkuu mun mahan päällä ja seuras mua kuin koira. Se oli siinä TV2:n Kissat -ohjelmassakin, josta mä oon saanu paljon palautetta. Ykskin tyyppi tarjos sen ohjelman perusteella kaljan ja sano, että ihminen joka puhuu noin kauniisti kissastaan ei voi olla läpeensä paha. Patsy jäi Hämeentiellä rekan alle ja kuoli mun syliin matkalla pieneläinklinikalle. Ihan kuin se ois oottanu saavansa kuulla vielä kerran mun ääneni ja antanu vasta sitten itselleen luvan kuolla... Eddie söi toisena kesänään rotanmyrkkyä ja epäilyksenalaiset ovat onnekkaita, etten antanu heidän henkilötietojaan tutuille moottoripyöräilijöille. Eddie sai nimensä Cochranin mukaan ja oli melkoinen katupoika sekin, mutta siinä suhteessa ei oo Willien (ei kai tarvi sanoo kenenkä mukaan) voittanutta. Mua ei yhtään ihmetyttäis, jos se joku päivä tulis himaan ihan muina kolleina – niin kuin ei ois paria vuotta kateissa ollutkaan. Mut se on kyllä toiveajattelua. Amigo oli Maltaan Haukat -kitaristi Kimmo Iltasen kissa, joka tuli mulle sen vaimon lasten allergiasyistä. Se teloi häntänsä ja golas kai nukutuskomplikaatioihin. Vaya Con Dios ja eiköhän sen oloinen sylikissa kiehnääkin jossain Jumalan kaavun helmoissa.

Nykyään⁵⁰ mun luona viettää eläkepäiviään Kassu (oik. Castor, kutsutaan myös Kossuvissyksi tai värin mukaan Castroiksi) sekä broidikset Ipsi Isopoika ja Pave, jotka ei oo ihan nuoria nekään (enkä mä ees erota niitä toisistaan muuta kuin

⁵⁰ kun päivitettyä versiota tehdään vuonna 2010, niin kissoja löytyy Myllykosken perheestä kaksi: Pikkunen ja Viivi⁵¹

⁵¹ päivitettyköön kissatilanne myös vuonna 2017: Pikkunen asusteli Pekan kanssa loppuun asti

⁵² Ihmiset voivat yllättää odottamattomalla ystävällisyydellä. Koirat ovat niin uskollisia, ettemme aina tunne olevamme sen arvoisia. Mutta kissan rakkaus on oikea siunaus, varsinainen etuoikeus tässä maailmassa. Sanotaan, että kun ihminen kuolee ja pääsee taivaaseen, hänen elämänsä kissat ja koirat tulevat juosten häntä vastaan. Lepää rauhassa siihen päivään, Cuddles. – Kinky Friedman

käyttäytymisestä). Niin kun näkyy, mä tykkään jutella kissoista samanhenkisten ihmisten kanssa.

Laulun teksti kertoo kundista, joka on melkoinen hulttio. Lisäksi sillä on gimmakaveri, joka on ihan samanlainen. Mimmi voi käydä vieraissa ja kundi rypeä kapakoissa, mut ne on mitä on ja hyväksyy itsensä, toisensa ja muut semmoisina kun ne on. Täss mennään siis osastolla ...mutta jos minulla ei olisi rakkautta...

Joskus kun tulee keikkareissulta ihan romuna ja yrittää kärvistellä krapulapäissään (ja morkkiksessakin, jos keikat ei oo mennyi ihan niin hyvin kun piti), niin jostain tulee kissa ja alkaa puskee ja kehrätä mahan päällä. Sillon tulee sellanen fiilis, että en mä voi ihan paska jätkä olla kun joku noin hieno olento katsoo mut rakastamisen arvoiseksi.⁵²

NATTASIA KATSOMASSA ELI PEKUULIJENKKA TWIST sä v Arto Pajukallio, san Pekka Myllykoski

Pekuuli eli Rhum Pecoul, 58 prosenttinen martiniquelainen rommi, oli aikoi-
naan vahvin alkoholijuoma mikä Alkon valikoimista löytyi. Ja kun kerran vettä
ei Lapin vaelluksella kannata rinkassa kiikuttaa, oli Pekuuliärkevin valinta
retkijuomaksi. Jos joku oli käynyt ulkomailla saattoi olla Strohia. Tähän aikaan
vaelluksilla tuli vielä otettua.

Nattaset on saamen kieltä ja tarkoittaa nuoren tytön rintoja. Nattas-tunturit

sijaitsevat Lokan tekoaltaan pohjoispuolella (noin 30 kilometriä Saariselän matkailukeskuksesta etelään) ja ovat profiililtaan todella erehdyttävästi kahden tissin kaltaiset.⁵³ Saarelan Mikon kanssa suunniteltiin jopa niin, että jos olis jaksanukävellä ylimääräsen viiden kilometrin koukkauksen olis saanu tosi upeen Lappi-aiheisen pornovalokuvan. Se olis kuvattu aapasuon laidasta silleen, että etualalle ois jääny varpumätäs, joka tuo erehdyttävästi mieleen pillun karvat ja nää tunturit ois jääny siintämään sinne taakse. Ei viititty kuitenkaan niin tyhmän jutun takia nähdä moista vaivaa – et se kuva jäi sitten (ainakin toistaiseksi) ottamatta.⁵⁴

Tän biisin teksti syntyi, kun oltiin Saarelan kanssa vaelluksella syyskuussa 1987. Eväänä meillä oli mausteriisiä (Mikkohan on suuri kiinalaisen keittiön ystävä), sikanautaa ja kaks pulloo Pekuulia. Kun me lähettiin vaellukselle Saariselältä niin siellä oli vielä ihmisiä haitaksi asti, mutta ennen pitkää ei näkynykkään muuta kun karhun paskaa.

Siinä sitten jo ekana iltana nuotiolla makoiltiin ja puhuttiin henkeviä rommia hörppien. Lopulta alettiin manaila Pekuulia, kun se ei tahtonu kiihahtaa päähän. Kun jonkun ajan kuluttua koitettiin nousta ylös, niin jalat olikin ihan setsuuria. Aamulla mä havaitsin, että ainoastaan Saarela oli onnistunu mönkimään makuupussiin nukkumaan – ja sekin niin, että vain ylävartalo oli pussin sisällä. No viinat oli todellakin juotu jo ekana iltana, joten seuraavat neljä päivää valettiin sitten ilman alkoholia. Pekuulijenkan sanat muuten keksittiin etelästä katsottuna vasemman puoleisen Nattasen nännin päällä.

Tää meidän Lapin retki päättyi Tankavaaraan, niinku tossa biisissäkin lauletaan. Vasta siellä mä pääsin kirjottaan Pekuulijenkan tekstin muistiin ravintolakuitien takapuolelle. Kun me oltiin melko lailla paskasia niin päätettiin ottaa sauna. Edelliset saunajat ei ollu lisänny puita eli se sauna oli korkeintaan haalea, mut saihan siellä edes hikiesti ittensä pestyä. Tän jälkeen me mentiin ottamaan lisää rommia tähän laulussa mainitsemattomaan kapakkaan. Ainakin mä aloin olla aika humalassa, kun sinne baariin tuli joku ryhmä, joka kyseli saunomismahdollisuuksista. Tarjoilija ilmoitti, että edellinen porukka (eli Myllykoski ja Saarela) oli päästäny kiukaan alta tulet sammumaan. Mä kimpaannuin tästä helvetisti ja sit alko kauhee rähinä, jonka jälkeen mut poistettiin ravintolasta niin kuin asiaan kuuluu. Tästä vittuuntuneena päätin, että Tankavaaran kapakkaa en ainakaan nimeltä biisissä mainitse. Olen toki myöhemminkin asioinut Vanhan vaskoolimiehen kahvilassa ja saanut oikein hyvää palvelua.

Biisin kaks ekaa säkeistöä kertoo ajasta, jollon meillä oli akustinen terapiaryh-

⁵³ kyseessä on melkolailla mukhea povi, sillä Terävä Nattanen on muistaakseni 544 metriä ja Sukunattanen 524 metriä korkea

⁵⁴ Pekan viisikymmenvuotispäivien alla, syksyllä 2009 päätimme viimeinkin toteuttaa tuon pornokuvan. Emme kuitenkaan ehtineet kiireiltämme Lappiin etsimään sopivan näköistä mätästä, joten laitoimme asialle karikatyyritaitelijä Jorma Lampelan. Tuloksen näette seuraavalla sivulla.

mä, joka tässä vaiheessa taisi olla nimeltään Levy-yhtiön Bileet & Vapaa Pääsy. Tää orkesteri toimi Freukkareiden rinnalla eli mä olin jatkuvasti joko treeneissä, keikalla tai jorisemassa jätkien kanssa kapakassa. Se taas tarkoitti sitä, että mä tulin himaan yleensä helvetin myöhään ja helvetin kännissä. Tästä mun ex-vaimo, joka kyllä silloin ei vielä ollut ees mun vaimo, vittuuntu siinä määrin että löi multa silmän mustaks.

ON SE HYVÄ (ETTEI LEHMÄT LENNÄ) säv Arto Pajukallio, san Pekka Myllykoski

Tää teksti pohjautuu tositapahtumiin – itseasiassa kahteen eri tapahtumaan. Ensimmäinen juttu oli se kun mä palailin joskus alkukesästä, en muista oliko se juuri 12. kesäkuuta, jostain kotibileistä Helsingin keskustaan. Kävellessäni mä tutkiskelin taskujani ja huomasin, että mulla on juuri Vanhan kuppilan narikkamaksun ja nelostuopin hinnan verran kolikoita. Mä tietenkin pidin sitä jonkinlaisena enteenä ja aattelin, että sen mukaan tulee toimia. Mä ostin stoben tietäen että se on päivän ainoa, koska silloin en ollut vielä niin hyvä pummimaan ja niinpä päätinkin nauttia sen rauhassa terassin puolella. Oli todella kaunis, lämmin ja aurinkoinen alkukesän päivä. Mä vaan ihailin ensin sitä tuoppia hetken edessäni, että kohta mä saan kylmää, viilentävää, raikasta, rapeaa olutta... Niin eikö mitä yht’äkkiä PLUMPS – pulu paskansi suoraan tuoppiin! Mä kävelin tiskille kysymään, että saisinks mää uuden tuopin kun pulu paskansi tähän. Henkilökunta kertoi ystävällisesti ettei se pulu työskentele niillä, joten ei ne oo vastuussa sen paskomisista. Ja kun mä olin vielä kysynyt uudestaan saman kysymyksen ja saanut kieltävän vastauksen, mä kaivoin sen paskan pois tuopista, heitin sinne tiskin taa, join bissen huikalla, sanoin ”Kiitti vitusti!” ja lähdin litomaan.

Imatralainen poliisi puolestaan pääsi biisin, koska me oltiin keikalla Imatralalla ja mä olin just edellisellä viikolla ostanu uuden 225 markkaa maksaneen stetsonin, jossa oli nimikointi ja kaikkee. Niitä tuppas siihen aikaan häviämään keikoilla, kun jengi otti niitä matkamuistoiks. Ei ne tajunnu, että hyvä jos mulla jää 225 markkaa per keikka liksaa käteen. Ei mulla oo varaa niitä hattuja yhtenä ostella! Sitten keikan jälkeen mä juttelin jonkun paikallisen tyypin kanssa baarissa ja oli niin kuuma, että mun piti ottaa stetson päästä ettei päänahka hikoais. Mä laitoin sen viereeni penkille, josta sen joku sitten vei. Mä huomasin sen hävinneen ja mua vitutti todella raskaasti. Kun me lähetettiin baarista, niin mä näin poliisiaseman ja menin tekemään rikosilmoitusta kadonneesta stetsonista. Poliisit suhtautui mun asiaan hieman ylimielisesti ja niitä ei tuntunu kiinnostavan koko stetson ollenkaan. Silloin mä poltin totaalisesti hihani: rupesin mesoomaan, haukkumaan poliiseja ja päädyin putkaan. Uhrista olikin yht’äkkiä tullut syyllinen.

Seuraavana päivänä mut päästettiin viimeisenä, vasta kaikkien niitten spurgujen ja vakioasukkien jälkeen, putkasta pois. Meillä piti olla iltapäiväkeikka jossain messuilla ja mä olin aivan väärällä puolen kylää rahattomana, joten ei auttanu kun lähteä liftaamaan. Imatrallahan on ikäänkuin kaksi keskustaa;⁵⁵ Tainionkoski ja sitten se varsinainen keskusta. Mä olin tietysti just siellä toisessa keskustassa messuhallista katsoen. Liftatessa mä sitten tsiigailin kelloo, siihen aikaan mulla viä oli kello, ja aattelin että mä en voi millään ehtiä sinne keikalle...

No mä kuitenkin onnistuin jollain ilveellä pääsemään sinne keikkapaikalle ajoissa ja helvetin huonotuulisena. Vihaisena mä ryntäsin samantien sanoon roudareille, että purkakaa kaikki kamat lavalta bussiin ja lähetään meneen ja että mä en enää koskaan suostu laulamaan 50 kilometrin säteellä koko saatanan Imatrasta. Lopulta yks meidän roudari vei mut sivummalle, juotti vähän kahvia ja puhu mut ympäri. Niinpä se keikka soitettiin. Ja se oli melko raivoisa keikka, ainakin mun osalta. Silloin pääsi oikein kokemuksen syvällä rintaaänellä toteamaan Imatran poliiseille: „saatana mä teen teistä vielä biisin!”

Toisen kerran mä oon ton saman fraasin heittänyt Kuopion Atlaksen portsarille,⁵⁶ joka eväs multa sisäänpääsyn. Mä huusin (suutus)päissäni sille: ”Eksää tiä kuka mä oon, mää teen saatana susta vielä biisin!”. Ikäänkuin uhkausta korostaakseni mä paiskasin vielä silmälasinikin kadulle ja auto ajoi niiden yli, että se oli sitten semmonen kosto portsarille sillä kertaa. Mutta elämä menee joskus näin ja Imatran poliiseistahan mä todella tein biisin.

Itseasiassa tähän liittyy vielä kolmaskin tositapahtuma. Kun mä sitten aloin toteuttaan uhkaustani ja tein sitä biisiä, niin mä asuin Helsingin Ratakadulla kämpässä, jonka huoneet oli duunattu niin että siä pääsi käveleen ympyrää. Siinä mä mietin puuttuvia rivejä tekstiin, kuljin samalla ajatuksissani ympäri kämppää ja todellakin löin varpaani kynnykseen. Puuttuvat rivit tuli samantien mieleen ja eikun tietokoneen ääreen vaan kirjoittaan niitä muistiin. Ne pari riviä oli oikeesti niin huonoja, että ne oli hyviä. Niinpä ne jäi lopulliseen versioon. Sitten mää vaan vein tekstin Pajukalliolle ja sanoin, että teepä sävel ja tekihän se.

Sillon kun Teemu Selänne pelas vielä Jokereissa, se sano mulle kuuntelevansa tätä biisiä ennen kentälle menoo korvalappustereoista. En tiä oliko se pelkkä kohteliaisuus, mutta kyllä tästä varmaan semmosta sopivaa räyhäkkyttäkin löytyy. Ja vaikka se olisikin ollut vain kohteliaisuus, niin olipahan ainakin hemmetin hieno kohteliaisuus.

⁵⁵ *vai onks niitä jopa kolme...*

⁵⁶ *itseasiassa ei se muuten ollu Atlas... mut hyvinhän se saattoi olla entinen (palveluammattiin sopimattomuutensa vuoksi fudut saanu) Atlaksen poke.*

Tähän oli ihan selvä esikuva. Maltaan Haukkojen aikana meidän viimisin rumpali soitti mulle yhden piisin ja ehdotti, että ton jos tekisit käännöksenä. Se oli Joe Walshin Fairbanks, Alaska. Siinäkin luetellaan paikkoja sillä meiningillä että ookko käyny siellä ja siellä, mää oon. Have you ever been to Fairbanks, Alaska - I ain't. Siinä ei oo mitään muuta ideaa.

Kyllä mä siitä koetinkin jotain keksiä, mutta ideana se oli ensinnäkin turhan yksioikoinen kun se oli pelkkää sitä ja sitten kun se oli lyhyistä iskevistä fraaseista koostuva ralli, niin se toimi hienosti englanniksi, mutta ei sitä oikein saanut suomeksi taittumaan.

Mä tein siltä pohjilta tän tekstin ja laitoin bändikavereille sävellettäväksi kertomatta mikä on ollut lähtökohtana. Annoin toki pikkasen, mutta mahdollisimman vähän suuntaviivoja ja toivoin että siitä ei tulis turhan paljoo samanlaista kuin Joe Walshin niin sanotusta alkuperäisestä.

Tähän tekstiin Pajukallio vaikutti paljon. Mä en meinannut saada sitä täysin valmiiksi ja olin jo valmis tyytymään siihen että eihän tässä tarvita kuin muutamia säkeet ja kertsit, että se on siinä. Silloin Pajukallio alkoi keksiä kaikkia uusia juttuja. Juurikin nää "ravistanu handuja ja händei" ja muutenkin jutut millä varsinaisesti saatiin kertosäkeistö toimimaan, niin ne on Pajukallioo hyvin pitkälti.

Riimileikkelyähän tässä haettiin. Pelkosenniemeä on käytetty aikaisemminkin piisissä ja se johtuu varmaankin siitä, että eräs Antti Hulkko on sattunut syntymään siellä. Se on kovasti aina kiusaantunut, että miks kaikki aina puhuu että se on Pelkosenniemeltä kun ei se oo siellä ees budjannu koskaan. Niinpä toi Pelkosenniemi-parka on saanut vähän kovaakin kohtelua joissakin piiseissä. Sitä on niin paljon käytetty Takahikiän tai Peräkylän synonyyminä. Oikeastihan mä olen käynyt Pelkosenniemellä ihan ilolla ettei siinä mitään. Tavallaan se oli vaan pakko saada mukaan tähänkin lauluun just sen takia kun mä oon käyttänyt sitä aikaiseminkin.

Enimmäkseen tää piisi oli just sitä, että halus palautella mieleen semmosta nokkelaa ja typerää riimileikkelyä. Tapa millä tää tehtiin antoi vielä mahdollisuuden siihen että on erimittaisia fraaseja ja tekstin voi jakaa aika oudoillakin tavoilla. Ei tarvi välttämättä mennä siihen "halki, poikki ja pinoon" -muottiin. Se oli hauskaa. Tän kaltaisen hölynpölyn tekemisessä on vaan aina se ongelma, että pitää miettiä onks se fiksua hölynpölyä vai tyhmää hölynpölyä ja onko se oikealla vai väärällä tavalla tyhmää hölynpölyä, jos se sitä on.

Vaikka roll onin pettäminen onkin varsin tuttua – olenhan kova poika hikiolemanhan, niin se ei taida olla mun oma lause. Mä oon joltain kuullut sen ja se on mun mielestä ollut hyvä vertaus. Se on samaa osastoo kuin letkautus, että "on tässä muutakin on kierretty kuin veroo" tai "on tässä muutakin vedetty

kuin ahkioo” ja mitä niitä nyt onkaan tommosia kansanperinnenokkeluuksia. Se oli yksinkertaisesti semmoinen lause että sen halusi ympätä johonkin piisiin ja tähän se istui luontevasti.

PASKAHOUSU

säv Pekka Myllykoski & Markus Raivio & Antero Gustafsson,
san Pekka Myllykoski

Woody Allen oli joskus kuullut, että ihmiselle on hyväksi kirjata omia heikkouksiaan paperille. Kun se sai pitkään mietittyään listan valmiiksi, niin siinä ei lukenut mitään muuta kuin *unohtaa joskus hattunsa* arkin yläreunassa. Tässä on lähdetty liikkeelle vähän samalta pohjalta.

Juopottelusta on huumoria ammennettu kautta aikain varsin tuottoisin tuloksin – niin Juoppohullun päiväkirjoihin kuin vaikkapa Bukowskin tuotantoon. Venedikt Erofejev valitteli kovasti sitä että kaikki pitää sen mestariteosta *Moskova-Petuski* hauskana. Hänen mielestään se oli traaginen. Ilmeisesti tarina liippasi liian läheltä kirjailijan omaa elämää. Kyllähän minäkin oon pitänyt sitä erittäin hauskana stoorina, mut kyllä mä sen traagisuudenkin sieltä tunnistin. Siinä on muun muuassa yksi luku, josta kirjailija kertoo esipuheessa poistaneensa kaikki rivoukset. Niinpä siellä lukeekin vain *ja otin huikan heti*. Jos tämmöinen kirjailija valittaa että jengi ei ota sitä vakavasti, niin oliskohan paikallaan kattoo peiliin. Tosin sekin lienee kähvelletty jostain naurutalosta.

Oikeasti siinä kirjassa on traagisia juonteita pitkin ja poikin. Siinä kuvailaan helvetin hyvin se miten mennään ylös ja alas vuoristorataa, kun elämä ei oikein ole hanskassa. Elämänhallinta ja emännänhallinta on tunnetusti aika hankalia taitolajeja – ainakin hieman keskivertoa juopommille miehille.

Moskova-Petuskissa kerronta on niinku Bukowski potenssiin kymmenen. Siinä on muun muuassa pitkä pätkä jossa annetaan kokteilien reseptejä. Ja kokteilil on kirjoitettu nimenomaan noin. Ne on duunattu mitä erilaisemmista korvikealkoholeista. Aluksi esitellään semmosia kuin *Geneven henki* ja *Komso-molkan kyyneleet*, mutta sitten tulee paras kaikista; *Lutkan sisälmykset*. Se ei ole enää edes kokteili, vaan sfäärien soitantaa. Ensin kerrotaan resepti; kuinka monta grammaa laitetaan pulituuria ja kuinka monta grammaa hilseenpoistosahampoota ja niin edelleen.⁵⁷ Sen jälkeen on vielä luonnehdinta: ”vain kaksi lasillista tätä kokteilia juotuaan ihminen käy niin henkistyneeksi, että häntä voi räkiä puolen tunnin ajan kasvoille hänen huomaamattaan mitään”. Siinä tavoitetaan kyllä jotain alkoholismiin syvimmästä olemuksesta. Henkistyneisyshän on nimenomaan se päämäärä johon pyritään!

⁵⁷ *Lutkan sisälmykset*: 100 g Ziguli olutta, 30 g ”Sadko – rikas kesti” sampoota, 70 g hilseenhoitotervaa, 30 g jalkahikirohtoa, 20 g syöpäläismyrkkyä - kvq

PASKAHOUSU

Olin taas kerran, olin taas kerran, olin taas kerran kännissä.

Olin taas kerran kännissä ja kotiin kävelevinäni.

Luulin ihan hyvin ehtiväni,
mutta siinä tää jätkä erehty.

Aloin alaoven lukossa avainta kääntää,
kun vatsassa alkoi karseesti vääntää.

Enkä ehtiny pytylle asti, kun multa karkasi isompi lasti.
Mutta sitähan varten alushousut on tehty.

Olin taas kerran kännissä. Ihan väsynyt, jo kutsui peti.

Ei ku kledjut vege ja goisimaan heti.

Ja siiihen mun voimat ehty.

Kuin tukki nukuin – saatat arvatakin,
kuin ukki vanha yöllä alleni kakin.

Mutta sitähan varten vuodevaatteet on tehty.

Tää jätkä on usein kännissä ja siksi aamuisin kipeä kovin.

Mutta Öhmanin hovin, kun pöydässä tovin
viettää, niin johan jätkä tervehty.

Olin taas kerran, olin taas kerran, olin taas kerran kännissä.

On kiva taas tavata tuttuja, mulla riittää nääs näitä juttuja.

Joilta en koskaan ketään säästä.

Samaa tavaraa tulee kummastakin päästä.

Tätä varten meiät persereiät on tehty. . .

Tätä varten meiät persereiät on tehty...

Tätä varten meiät persereiät on tehty.

julkaistu levyllä PMJ: Viimeinen Boheemi (SMYCD-01, 2009)

RAAKKAUSLAULU

säv Pekka Myllykoski & Pekka Virtanen, san Pekka Myllykoski

Raakkauslaulu:ssa on se perusidea, et jotkut ei osaa rytmittää tekstiä ja sen takia Suomessa on tehty paljon biisejä raakkauksesta – vaikka mitä luultavimmin tarkoitus on ollut tehdä niitä rakkaudesta. Mä ajattelin tehdä ihan oikeesti biisiin, joka kertoo raakkauksesta eli tukan- ja parranajosta.

Mä ajattelin kerran mennä parturiin, vetää tukan lyhyeks ja parran pois, mut kuten tekstistä (ja kirjan kuvituksesta, toim. huom.) käy ilmi, en mennyt. Syy olisi ollut se, että me oltiin menossa tavallistakin pitemmälle Lapin vaellukselle ja alkukesästä vedet oli sen verran kylmiä, ettei sielu sietänyt pestä tukkaa. Oltiin kaiken lisäksi semmosella seudulla, ettei ollut kämppiä eikä saunoja tai muitakaan mukavuuksia tarjolla. Tää retki tehtiin vanhan luokkatoverini Tuomas Mannisen kanssa, joka taitaa edelleenkin olla Ilta-Sanomien toimittaja ja on kiitettävästi muistanu mainita myös mut aina välillä jutuissaan.

Jos nyt joku ei tiedä, niin Haight-Ashbury on se legendaarinen hippikorttelien kulmaus San Franciscossa. Se, että me jätettiin tukkamme pitkiksi teki meistä hippejä, vaikka me ei Amerikassa oltukaan. Vongoiva taas on yks Saariselän komeimmista tuntuista siellä ihan itärajan pinnassa. Navajo-matto käsittääkseni kuuluu jokaisen hyvin varustetun hippikodin peruskalustukseen.

RAHA

säv, san Pekka Myllykoski

Tämä laulu on erittäin omakohtainen ja sai alkunsa sillä tavalla, että keikka-reissulla tuli juotua tavallistakin enemmän ja siinä ei ollut kuin kolmen keikan putki. Se viimeinen keikka on niitä ainoita Freukkari-keikkoja, joilta jengi on ihan oikeesti halunnut rahansa takaisin. Tää tapahtu Tampereen Tullikamarilla. Mä olin Aulabaarissa dokannu Popedan kundien kanssa jonkun verran, mut varsinainen ongelma oli se, et mä olin tulossa kipeeks. Mä olin sen verran kännessä, etten tajunnut sitä ja sen takia se viina rämpi niin voimallisesti sekä päähän että peräaukon sulkijalihakseen. Vaikka mä yritin huilata ennen keikkaa, niin siitä huolimatta mä olin aivan päissäni. Lavalla mä olinkin sitten lähinnä paskat housuissa. Kun tää sattui, niin sovittiin että vähennetään mun liksoista se, mitä jengi on halunnut rahoja takas. Vaikka ne kaks muuta keikkaa oli mennyt ihan okei, niin tilipäivänä mä sain huomata et mä oon ollut kolme päivää duunissa, mut enpä saakaan yhtään rahaa. En edes niistä kahdesta hyvästä keikasta. Seuraavalla viikolla kun menttiin kattoon Highwaymenin konserttia Turkuun, niin sitä tilinauhaa tutkiessa tää biisi alkoi soida päässä.

Viittaus noihin apurahoihin on oikeestaan vaan sovellettu vitsi siitä, kuinka kevyen musiikin taiteilijat kustantaa Joonas Kokkosen flyygelit. Saattaahan se

pitää jossain määrin paikkansakin. Kuitenkin mä oon väärä ihminen kritisoi-
maan tosissani tota juttua, koska en oo ikinä edes hakenu apurahaa. Voishan
se olla että mä saisinkin, mut mun periaatteeni kuitenkin on aina ollu se, että
mä elätän itteni tekemällä työtä. Sellisti Norastakaan vastaan mulla ei oo mi-
tään. Tää apuraha-vittuilu nyt vaan sattuu sopimaan tähän karibia-humppaan
ja silloiseen tilanteeseeni.

Täytyy vielä kertoa tapahtumasta, joka ei suoranaisesti liity tähän biisiin, mutta
käsittelee samaa aihetta. Tää sattuu yhtenä uutenavuotena kun Freukkareilla oli
ollu useamman kuukauden keikkatauko, joka oli etukäteen sovittu ja mä jou-
duin ensimmäisen ja toistaseks ainoon kerran hakemaan työttömyyskorvausta.
Kun mä en oo sosiaalipummi, niin mä en osannu täyttää niitä papereita "oikein"
ja näin ollen multa evättiin peruspäiväraha sillä perusteella, että tienaan liikaa.
Mä hankin kaikki mahdolliset palkkatodistukset ja tein valituksen. Sit mä tulin
joulun vietosta ex-vaimon kanssa himaan ja meil ei ollu mitään muuta syötä-
vää kuin kuivaa näkkileipää ja vesijohtovettä juotavaks.⁵⁸ Me vietettiin koko
uusivuosi pennittöminä näkkäriä järsien ja kun tuli tammikuun ensimmäinen
arkipäivä mä sain Kelasta kirjeen. Mä luulin saavani monen kuukauden korvauk-
set takautuvasti. Kirjeessä luki et mulle on myönnetty soviteltu peruspäiväraha;
nolla markkaa ja nolla penniä.

RAKKAUDEN KIRKAS VALO - Blinded By The Light Of Love -
säv, san Tom Russell, suom. san Pekka Myllykoski

Mun isovelji, joka on teologi, otti yhtenä jouluna tän biisin puheeks ja sanoi,
että mää käytän tässä tekstissä samanlaista sanastoo kun Johannes evankeliu-
missaan. Tän biisin alaotsikkokin on Evankeliumi Pekka Johanneksen mukaan,
koska mun toinen nimi nyt vaan sattuu olemaan Johannes. Mitenkään tietoisesti
mä en Johanneksen evankeliumia lainaillu, se vain meni näin.

Tekstin perusidea on kuitenkin se, että ihmiset ei rakastele tarpeeks. Moni
asia olis tässä maailmassa paremmalla tolalla, jos ihmiset sais tarpeeks seksiä.
Alunperin tää on Tom Russellin Blinded By the Light Of Love ja siinäkin ylistetään
lihallista rakkautta, mutta myönnettäköön että mun tekstissä tää lihallisuus
tulee hieman korostetummin esiin. Itseasiassa meidän versio on myös soitan-
nollisesti orginaalia lihallisempi ja ehkä jopa roisimpi. Mutta se Tompan oma
versio, se on ihan oikeesti kaunis.

Tom Russell on todella hieno lauluntekijä sekä hieno ja helvetin sympaattinen
ihminen. Silloin kun se oli ekaa kertaa Suomessa keikoilla ja me oltiin Tavastialla
sen lämpöparinä, mä kävin heti kärkeen sanomassa sille, että mä koetan välttää
sun kanssa puhumista, koska olisin rasittava pain in the ass kehuessani miten

⁵⁸ pitää vielä erikseen korostaa, että kissalle kyllä oli ruokaa riittävästi

sä oot great, so great... mutta yhden asian mä aion sanoa ja se on se, että sä oot mun mielestä paras lauluntekijä sitten Hank Williams Seniorin. Se ihan oikeesti häkelty ja sönnkäs jotain että "Well... thank you..."

On todella vaikea kuvitella ihmistä, joka ei pitäis Tom Russellista, enkä nyt tarkoita että kaikki sen biiseistä tykkäis vaan niinku ihmisenä. Tapasin itseasiassa jokunen aika sitten Herkku-Haarukassa yhden norjalaisen melkolailla jurrisen kundin, joka oli täällä jonkun teatteriseurueen valomiehenä. Se tuli mun pöytään, koska se kuuli joltain että mä osaan englantia. Me puhuttiin siinä kaikenlaista ja mä kysyin siltä, että sää kun oot Norjasta, niin et satu tietään semmosta amerikkalaista kantrilaulajaa kun Tom Russell. Siinä ei meinannu sen jälkeen tulla jutuste-lusta loppua. Russellhan vaikutti uransa alkuaikoina Norjassa ja teki levynsäkin siellä, kun se ei niihin aikoihin muka kelvannu Amerikan kantarimarkkinoille. Ja tää norjalainen tyyppi oli tosi yllättyny ja innoissaan, kun se kuuli että me ollaan tehty suomeks joitakin Russellin biisejä.

Feenix: lintu joka on uudelleensyntymän symboli. Ikävuosien tullessa täyteen se tekee pesänsä tuleen ja nousee tuhkasta uudestisyntyneenä.

TUIJOTTAVA HUMALA

säv, san Pekka Myllykoski

Mä oon kertonu tän biisin taustastooria omanani niin, et se olin minä joka tapasi Tuomari Nurmion ravintola Kuu-Kuussa. Itse asiassa mä en ees muista keneltä mä tän jutun kuulin, eikä se oo edes olennaista.⁵⁹ Mä oon keikoilla kertonu tän jutun niin, että mä menin ravintola KuuKuuhun ja huomasin siellä nurkkapöydässä Tuomari Nurmion. Ja niin kuin varmaan kaikista, mustakin on hemmetin kivaa näyttäytyä itseäni kuuluisampien seurassa. Tottakai mä sitte änkesin Handen pöytään, kun se kerran on tuttu jätkä ja niin edelleen... Sit mä rupesin selittämään sille kauheesti jotain syvällisiä ja kun mä olin aikani selittäny, niin Hande sano vaan "sori mä oon tullu tuijottavaan humalaan, mä en kykene kommunikoimaan". Kun mä kuulin tän jutun, niin mulle tuli semmonen fiilis, että tosta fraasista täytyy tehdä biisi. Jonkinlainen tekstiraakile synty samana yönä.

Oleellista tossa tekstissä on se, että just kun mä olen selittämässä jollekin mikä on jumala ja elämän voima, niin sit se ajatus vaan yhtäkkiä katkeaa ja katoaa. Toisaalta jos noi asiat ois saanu selitetyks, niin eihän tätä biisitekstiä ois koskaan tarvittukaan. Tää oli viimesiä lauluja joita Punttitali -levylle tehtiin, joten biisin syntyäika on ollut 1995 alkuvuotta.

Tuijottava humala on tila, jossa ihminen on hereillä mutta täysin zombie. Normaalisti olotila saavutetaan käyttämällä riittävässä määrin erilaisia päih-

⁵⁹ sehän muuten oli Maltaan Haukat -rumpali Tuomas Kolehmainen a.k.a. Kohelmainen

teitä. Tekstissä olevilla luonnon kuvauksilla mä haluun viitata siihen, että ton kaltanen fiilis tulee joskus myös selvinpäin. Luontoretkillä mä olen kokenut niitä suuria syvällisen oivalluksen ja valaistumisen hetkiä, jolloin mä vaan oon, ihmettelen ja lopulta tajuan tän kaiken. Päihteet on vaan helpompi keino sen tunteen tavoittamiseen, koska tarttee kiikuttaa rinkkaa aika hemmetin monta kilometriä ennen kun sattuu just oikeat olosuhteet.

VAKAVASTI OTTAEN

säv Pekka Myllykoski & Reijo Heiskanen, san Pekka Myllykoski

Jo Reijo Heiskasen läsnäolo toisena säveltäjänä kertoo siitä, että tää on tehty Anjovissalaattia seuraavaa Freukkari -levyä silmällä pitäen. Kun bändi hajos, mä käytin tän Puolen kilon punttisalilla -materiaalin jatkoks. Se virallinen puolen kilon punttisali oli Iso Roobertinkadulla sijaitseva Blues Cafe.

Biisejä tulee aniharvoin tehtyä kännissä, vaikka niin vois helposti luulla. Yleensä tulee kirjoitettua jotain lappusia, joita sitten löytyy taskuista kapakkaillan jälkeen. Ne on yleensä täynnä "nerokkaita ideoita" joista 90 prosenttia lentää suoraan mappi ö:hön. Vakavasti ottaen on kirjoitettu kännissä ja kerralla valmiiks kävelymatkalla Vanhan kuppilasta Punavuorenkatu 20:een. Ideat tähän lauluun tuli poimittua satunnaisen seurueen läsnäollessa keskustelun käsitellessä juoppotellun syvintä olemusta. Koska mä olin varma, etten mä muista tätä enää huomisaamuna, mä soitin Heiskasen Reijolle, joka silloin asui samassa korttelissa melkeen mua vastapäätä. Me mentiin Reijon työhuoneelle, se blokkas soinnut ylös ja biisi pantiin nauhalle.

Kertosäkeistön hahmo ottaa vakavasti viinaa ja muita lain ankarasti kieltämiä päihteitä, mutta ei itseään. Sellasia juoppoja on kapakat täynnä ja mä tunnen niitä itseni lisäks moniakkin ja nautin usein niitten seurasta. Ihminenhän on tarinoita kertova eläin ja on kiva kuulla hyviä stooreja. Yleensähän noi marginaali-ihmiset on paljon mielenkiintoisempia kuin niin sanotut streitit...

"Elämä on sukupuolitauti. Se leviää yhdynnässä ja johtaa väistämättä kuolemaan." Jos en väärin muista niin toi lause on Louis Ferdinand Celinén kirjasta Niin kauas kuin yötä riittää. Siinä todetaan myös että niin kauan kun maailmassa on viisikin frangia, ei rakkautta riitä tuhlattavaksi.

VANHABOSNIALAINEN KANSANTAPPAMISLAULU

säv Pekka Myllykoski & Reijo Heiskanen, san Pekka Myllykoski

James Joyce on aikoinaan sanonut lauseen: "historia on kuin painajaisuni, josta haluaa herätä" ja tossa aluks sitä hieman lainaan. Tää on aika nopeesti tehty biisi, joka sai alkusysäksen siitä kun joku puhui televisiossa inhimillisyydestä ja mä rupesin oikein miettimään inhimillisyyttä. Inhimillisyyshän on nimenomaan

sitä, että lyödään, tapetaan, raiskataan, kidutetaan ja paiskataan syyttä tyrmään. Joskus kuulee sanottavan ”Ihminen on ihmiselle susi”, mutta se on kyllä todella väärin sanottu susia kohtaan, sillä ne on keskenään niin solidaarisia, ymmärtäviä ja rakastavia kuin eläimet vaan voi olla. Oikeampi ja ainoa oikea muoto tosta lauseesta kuuluisi ”Ihminen on ihmiselle ihminen”, koska silloin päästään julmuuden korkeimpaan asteeseen. Eihän tässä biisissäkään haukuta serbejä, vaikka niin saattaisi ensikuulemalta luulla, vaan tässä haukutaan pelkästään ihmistä.

...MIKSI TÄSTÄ BIISIÄ EI TEE JO SOITTAJAT... tulee siitä, kun aikoinaan joutui tekeen paljon kaikenikäisiä hyväntekeväisyyskeikkoja. Nykyään mä oon sanonu, että ainoo hyväntekeväisyyskeikka minkä mä seuraavaks teen on hyväntekeväisyyskeikka rahattomille muusikoille. Eihän tätä maailmaa kuitenkaan biiseillä paranneta, vaikka saatiinhan me sentään apartheid loppumaan ja Ceausescu hengiltä, joten on sekin jo hyvä alku.

Me ollaan pari kertaa käyty YK-keikoilla soittamassa suomalaisille rauhan-turvaajille. Ensin vuonna 2000 me oltiin Kosovossa ja vuotta myöhemmin käväistiin Bosniassa. Täytyy kyllä sanoo, että siellä on helppo olla ylpee siitä mitä nää meikäläiset tekee, koska ne on yksinkertaisesti niin hyviä siinä hommassa. Tulee tämmöselle reservin luonnehäiriöisellekin ihan isänmaallinen olo. Niillä matkoilla oli paljon mielenkiintoista ja paljon hauskaa, mutta se mikä oli mielenkiintoista ei välttämättä aina ollu hauskaa ja se mikä oli hauskaa oli sitäkin hausempaa. Kuulin myös Kosovossa yhdeltä suomalaismajurilta mitä yhteistä on salamalla ja majurilla: välähtää harvoin ja aina tulee miljoonavahingot.

Oon huomannu tässä urani aikana semmosen jutun, että on kolme ihmisryhmää joista mun kokemuksen mukaan löytyy pronsentuaalisesti enemmän Freukkari-faneja kuin muusta Suomen kansasta keskimäärin. Ne on jenkkiautoharrastajat, prätäkäjengit ja rauhanturvaajat. En tiedä mistä se johtuu, mutta tässä ois sosiologeilla ihmettelemistä – väitöskirjan paikka ehdottomasti.

Ainut asia mikä tässä biisissä harmittaa vieläkin on se, että tää julkaistiin ai-noastaan kokoomalevyllä. Meidän piti sitten laittaa tää ekalle Maltaan Haukat-levyllä ja mä kysyin oikein bändin jätkiltä luvan ja kaikkee. Mut sit se vaan jotenkin jäi äänittämättä. En tiedä oltiinko me hieman liikaa niin sanotusti vapputaipaleella levyn teon aikoihin.

VIILEÄÄ VIINIÄ JA LÄMMIN KESÄYÖ säv FME&J, san Pekka Myllykoski

Viileää viiniä on tehty Maltaan Haukoille ja tää purkaa niitä tunteita, joita mulla oli Freukkareitten ensimmäisen hajoamisen jälkeen. Tuli avioero ja seuraava tyttöystävä kuoli viinaan sillä aikaa kun mä olin Lapissa vaeltamassa. Kaikki meni huonosti ja rahaakaan ei ollu, koska ei ollu keikkoja. Nää muutamats frendit, jotka tekstissä skulaa skittaa on Maltaan Haukkojen jätkiä. Se oli mulle

helvetin tärkeätä, että me saatiin edes siellä kellariloukossa tehdä sitä musaa...

Mä tein tän tekstin Lammassaaren pitkospuilla Helsingin Viikissä aluks englanniksi, että mä saisin sävelmän pysymään mielessä. Mun alkuperäinen idea olikin, että englanninkielinen teksti ois liitetty jonkinlaisena arkeologisena todistuskappaleena kansiteksteihin mukaan kun tää biisi levytetään.⁶⁰

Styx on Tuonelan virta antiikin mytologiassa. Just se rivi, jossa Styx mainitaan kuvaa läheisen ihmisen kuolemaa, vaikka viesti onkin kielikuvien kerrottua. Biisin tärkein sanoma on kuitenkin se, että vaikka ne kesät hiipuu niin aina tulee uusia...

Cheap Electric Rock´n´Roll

That summer I was lonely
I was feelin´ kinda sad
so I couldn´t preciate the good things that we had.
I had friends, they had some six-strings;
we had that yellow moon;
We had cool drinks and country songs on warm summer nights.

And as that summer faded –
as summers do, too soon –
it all narrowed down to rock´n´roll under cheap electric lights
Just cheap electric rock´n´roll under cheap electric lights

VOI MAA!

säv. Arto Pajukallio, san Pekka Myllykoski

Voi maa! syntyi samoihin aikoihin Guantanamon kanssa, kun Jenkeissä oli pressan vaalit tulossa. Mä keksin semmosen ajatuksen että kun meidän bändi tekee amerikkalaispohjaista juurimusiikkia, mä luen paljon amerikkalaista kirjallisuutta ja ihailen monella tapaa monia asioita Amerikassa, niin kuinka samassa valtiossa voi olla niin järkyttävän paljon semmosia ilmiöitä, jotka ei kerta kaikkiaan käy meikäläisen pirtaan. Mikä epäsuhta siinä onkaan! Miksi ihmeessä ne valitsee ihanteikseen kaiken maailman idiootteja, kun sieltä löytyisi kunnioituksen arvoisiakin ihmisiä – sellaisia, joita oikeasti kannattaisi kunnioittaa.

Tämän ristiriidan pohjalta mä sitten keikkabussissa ehdotin, että tehdäänkö pikaisesti single USA:n pressanvaaleja silmällä pitäen. Sehän olis tavallaan ollut samalla Al Goren kannatuslaulu. Hirveesti tietenkään ei semmoisia ole mitään

⁶⁰ tämän kirjan luonteeseen arkeologiset todistuskappaleet sopivat mitä mainioimmin

järkeä Suomessa laulaa, kun eihän ne vaikuta vaalien tulokseen mitenkään. Toisaalta näihin nimenomaisiin vaaleihin ei ois varmasti mikään muukaan vaikuttanut – niitä kun ei oltu toteutettu ihan länsimaisen demokratiakäsityksen mukaisesti. Kuitenkin tää oli hauska idea ja aloin jo samalla keikkareissulla kirjoittaa tätä piisiä. Pajukallio innostui myös asiasta ja halusi nimenomaan tehdä Guantanamo laulun.

Tietenkään meidän single ei valmistunut ennen pressanvaaleja. Nämä piisit olivatkin sitten omalla tavallaan leimaamassa sitä, että pitkäsoitolle tuli niin paljon sitä amerikka-aineistoo. Yks juttu mistä muuten Peitsamon kanssa tuli vähän riitaa oli se, että me olis haluttu jättää toi Europarlamenttiin pois levyltä, kun se ei leimallisesti ollut mitenkään Amerikan kanssa tekemisissä. Sittemminhän sitä riitaa tuli monista muistakin asioista, mutta kyllä silti mun mielestä se kimpmpalevy kannatti tehdä. Siitä tuli joka tapauksessa hyvä ja pitää toki muistaa, että enhän mä myöskään joutunut varsinaisesti siihen törmäyskohtaan.

Levyn alkuperäinen idea on mun mielestä edelleen ihan toimiva. Koko homman lähti siitä, että kun Kari on omat laulunsa toteuttanut aina niin minimalistisella tavalla, korkeintaan triopohjalta, niin meillä oli ideana tehdä niistä sellaisia isolle rockbändille sovitettuja versioita. Ollaanhan me sellaisia joskus aiemmin tehtykin. Esimerkiksi *Osasto 440* oli joskus singlen takapuolella ja Maltaan Haukkojen toisella levyllä versioitiin *Vedestä nousee kasvi*. Se on muuten yksi parhaita hevypiisejä mitä Suomessa on koskaan tehty, vaikka alkuperäinen versio onkin semmonen pelkällä akustisella kitaralla kompattu veto, eikä Kari todellakaan tulkitse sitä mitenkään heavymaneerein.

Muistan jonkun semmoisen vanhan viihdeohjelman jossa Peitsamo esiintyi smokki päällä semmosen vanhanmallisen tanssiorkesterin solistina. Bändissä oli puhaltimia, vissiin jousiakin ja kaikkee ja ne soittajat istui semmoisissa lodjuissa. Kari esitti tän ryhmän säestyksellä laulunsa *Mä tahdon olla hippi* ja mun mielestä se oli saatanan hyvä. Jotain tämmöstä isompaa sointia mekin lähettiin tolla kimpmpalevyllä hakemaan, mut kyllä ne monet piisit jäi kuitenkin aika pelkistetyiksi. Ei niistä tullutkaan semmosta *springsteeniä*. Tossa projektissa oli jo alun alkaen sisäänrakennettu ristiriita, joka sitten realisoitui myös. Mun nähdäkseni Kari kyllä oikeesti innostui aluksi meidän ideasta, mutta homman edetessä se sit kuitenkin halusi pitää ne piisinsä toteutukseltaan niukempina.

Levyn nimi tuli siitä, että Ford Edsel oli aikoinaan yksi amerikkalaisen autoteollisuuden suurimpia floppeja. Mä muistan joskus aikaa sitten nähneeni Tekniikan maailmassa valokuvan, jossa Richard Nixon tuulettelee yleisölle avomallisen Edselin matkustamosta Santiago De Chilessa Pinochetin vieraana. Siihen alle olisi sopinut hyvin teksti *Amerikkalaisia unelmia* – ikään kuin: hyvä presidentti, hyvä auto, hyvät ystävät. Sitä kuvaa ei sitten kuitenkaan löytynyt mistään, joten piti keksiä muuta.

Tän piisin on oikeasti tarkoitus olla myötätuntoinen. Mä tiedän että Ameri-

kassa on paljon fiksua porukkaa ja paljon semmosta porukkaa, että kunpa ne tulisivat ajatelleeksi syvällisemmin ja nimenomaan oman maansa ajattelijoiden pohjalta. Oli meinaan käsittämättömän kovia valistusmiehiä noi itsenäisyysjulistuksen allekirjoittajatkin. Sieltä löytyy humanismia, liberalismia, valistusaatetta ja kaikkee tämmöstä mitä on vaikee kuvitella tässä fundamentalisti-kristittyjen, sokeiden markkinaliberaaliuskovaisten, aseistetun uusoikeiston, ynnä muiden valtaamassa yleisessä ilmapiirissä. Kaiken lisäksi nämä ryhmät omissa puheissaan kunnioittaa George Washingtonia ja muita sen ajan ihmisiä, jotka olis kauhuissaan, että hei pojat, te ootte nyt ymmärtäneet meidän ajatukset ihan väärin!

Toinen vähän samalta pohjalta tehty hyvä piisi on muuten Tom Russellin *Who's Gonna Build Your Wall*.⁶¹ Se kertoo Meksikosta tulevista laittomista siirtolaisista, joita nämä rikkaat paskiaiset sitten palkkaa lastenhoitajiksi, siivoojiksi, puutarhureiksi, eikä maksa niitten veroja. Tomppa teki ton laulun silloin kun George W Bush päätti rakentaa Yhdysvaltain ja Meksikon rajalle aidan. Tämän kaltaisia ratkaisujahan on aiemmin nähty Itä-Saksassa ja Israelissa – mun mielestä se kertoo jo aika paljon asiasta. Russell toteaa laulussaan, että kuka hoitaa teidän lapset, kuka kokkaa teidän meksikolaiset ruoat, leikkaa teidän ruohon ja ennen kaikkee kuka hitto rakentaa sen aidan, ellei noita meksikaanoja ole?

⁶¹ Syksyllä 2013 Tapsa "Vallilan Kojootti" Kojo esitteli, Maaseutumusiikkia vol II -kokoelmalevyn julkaisukonsertin jälkeisinä aamuyön tunteina, viimeistelyä vailla ollutta *Who's Gonna Build Your Wall* -käännöstään nimeltä Huuskonen rakentaa. Suonna Kononen ja Pekka Myllykoski innostuivat aiheesta kovin. Kolmikko tomeroitui yksissä tuumin tekemään tekstin valmiiksi illan (lue: aamun) päätteeksi. Tom Russellilta saadun käännösluvan turvin kappale äänitettiin nimellä Pekka Myllykoski ja Maaseutumusiikot. Toistaiseksi vain pienipainoisella Maaseutumusiikin tulevaisuus -minicd:llä ilmestynyt Huuskonen rakentaa on sittemmin osoittanut tenhovoimansa ja hittipotentiaalinsa mm haastavissa keikkaoloissa.

Tää teksti on käännös eikä kerro suoranaisesti kenestäkään mun yksittäisestä frendistä, mutta... mä tunnen paljon samanlaisia juoppoja kuin mitä mä itse olen – viitaten ensimmäiseen säkeistöön. Toiset näistä mun frendeistä elää vielä – toiset on kuollu. Toisaalla tässä kirjassa käsitelystä biisistä Kuolema kairassa käy ilmi, että mä haluaisin testamentata ruumiini kotkan haaskaks, mut kyllä toi pirtusammiokin olis silti ihan varteenotettava vaihtoehto.

Yksinkertaisesti tää on juopottelulaulu, jossa todetaan että jumalauta kuoleman jälkeenkin pitää saada pirtua. Ja onhan se toki niinkin että kun pienenä syntyy ja kännissä kuolee, niin ei tiedä pahassa maailmassa olleensakaan. Sävvellys on traditionaalinen New Orleans -juttu ja muhun kolahti toi kolmiyhteys: vettä janoon, kaljaa kuivuuteen ja viskiä yksinäisyyteen. Se oli yksi syy miks tää oli pakko tehdä. Eli tää ei oo mun omaa tekstiä, mut heijastaa syvästi ja pitkälle mun ajattelua.

Vanha juoppo pääsi kuoltuaan yllättäen taivaaseen. Taivaassa oli kuitenkin sen mielestä niin perkeleen tylsää, et se kerjäs jatkuvasti Pietarilta et voisko se päästä edes yhdeks päiväks takas maan päälle ryyppäämään. Eihän Pietari siihen suostunu, vaan intti että pitäs juopon olla onnellinen kun on kerran taivaaseen päässy. Totes vielä, et jos ryyppäämään meet niin ei oo takas tulemista. Juoppo rukoili et jos ees pääsis katseleen viinapulloja. Lopulta Pietari kyllästy siihen alituisen ruikuttamiseen ja suostu. Samalla hetkellä tää juoppo huomasi olevansa hämähäkinä Kuusamon Alkon katossa ja alapuolella pitkät rivit viskipulloja. No täähän alko vimmatusti kehrätä lankaa päästäkseen lähemmäks. 20 senttiä ennen etikettejä lanka loppu. Sit se pinnisti ja pinnisti jos tulis vielä vähän lisää lankaa. Aamulla se juoppo heräs paskat housuissa.

LORUN LOPPU

...ja niin hän hukkui murheisiinsa.

Uimataidoton.

TAULU

Seinällä roikkuu taulu

Taiteilija on kuollut –
peruuttamattomasti kuollut

Seinällä
roikkuu
taulu

SAUNASSA

- Paskaako sitä vettä kiukaalle heittämään!
- Paskaa. Ja sitten uimaan.

MIHIS ME JÄÄTIINKÄÄN?

Jokainen tilaisuus laistaa velvollisuuksista kannattaa käyttää hyväkseen, vaikka kyllä mä tänään vielä aion himassa, en ehkä imuroida, mut kyllä mä jotain teen. Tässä olis muuten hieno lopetus kirjalle. "Olisko sulla vielä jotain mielessä?" "Ei oo kyllä yhtään mitään. Mä ajattelin käydä tupakalla".⁶²

KIITTELYÄ

Kiitos Pekalle stooreista, kotiväelle ymmärryksestä, Heselle ja Jounille kansikuvasession järjestämisestä, kaikille tarinoihin (lähinnä tietämättään) päätyneille, alaviitteissä siteeratuille ajattelijoille, Markukselle teksteistä ja luvasta, Matiakselle kuvasta, Kekille numeroista, touhuistamme kerta toisensa jälkeen ennakkoluulottomasti innostuville faneille ja etenkin kaikille ennakkotilaajille, jotka ovat jo kirjansa maksaneet, vaikka minä vasta kirjoittelen takasivulle viimisiä jupinoita – TATTIS ja KIPPIS!

⁶² hän myös kävi ja kirjakin loppui

Pekka tykkäsi tarinoista. Hän kertoi niitä mielellään. Hän jätti jälkeensä myös monia itse elämäänsä tarinoita meidän muiden kerrottaviksi. Pidetään siis tarinat hengissä: muistellaan, kerrotaan, lauletaan, nauretaan ja vaikka itketäänkin, jos niikseen tulee.

Pekka valitsi oman tiensä ja jatkoi sitä pitkin loppuun asti. Sen varrelle ei juurikaan osunut tylsiä ja suoraa osuuksia – sellaista keskikaiteellista loputon baanaa, jota arjen oravanpyörässä pyörien matkataan. Mutkia, kuoppia ja routavaurioita piisasi, välillä koukattiin pientareellekin, mutta aina päästiin takaisin tielle. Pitkiä, loivia laskuja seurasivat jyrkät nousut. Matkan edetessä myös alamäet jyrkkenivät.

Mutkaisuudestaan ja ajoittaisesta vaikeakulkuisuudestaan huolimatta Pekan tie vei nopeasti perille. Hän taisi tietää sen jo lähtiessään.

Olen kiitollinen, että matkan varrelle osui niinkin paljon yhteisiä etappeja ja seikkailuja. Monia pötköjä ideoita ryhmämme toimesta keksittiin ja toteutettiin. Yksi niistä oli pelkkää höpötystä sisältävien kirjojen kirjoittaminen.

Voittajanhan on helppo hymyillä, mutta
on ~~se~~ ilo voitu luserillekin... Rkk